MIRCEA OPREA

*

Mirarea de voi

MIRCEA OPREA

Mirarea de voi

EDITURA AGATA
Botoşani, 2012

Motto:

Dialectica mirării şi a dez-mirării însoţeşte toate problemele. Punerea unei probleme este, sub aspect subiectiv, o stare de mirare; soluţionarea unei probleme ne dez-miră. Întrezăresc că se vor ivi în viitor probleme a căror soluţie să ne „mire" *mai mult* decât „punerea" acestor probleme.

Lucian Blaga: *Din duhul eresului*

JAFUL DIN DRAGOSTE

Trec anii şi-s tot mai dornic să adun, să am aproape şi să mă folosesc de lucruri bine făcute, trainice încât s-ar putea, în final, să fiu tentat, dacă nu de nemurire, atunci măcar de veşnicia tacâmurilor mele din oţel inoxidabil.

Scriitorii de fabule îmi demonstrează că noi, oamenii, şi dacă rămâneam animale, tot am fi avut o literatură!

Uitaţi-vă la mine, vă rog, uitaţi-vă în ochii mei ca la cinematograf: chiar acum îmi trăiesc amintirile ce vor veni pe o rază de lumină pe deasupra voastră, de undeva, dintr-un capăt al sălii!

Aproape tot ce-am făcut în viaţa asta puteam să nu fac – dar acela nu eram eu. Mai tot ce-au făcut alţii puteam, bine, prost, să fac şi eu, numai că atunci aş fi fost doar unul dintre voi.

Două calamităţi s-au întâlnit vara asta în ţara noastră dragă, dezastrul fiind inevitabil: inundaţiile şi oamenii. La anul ceva se schimbă – va fi secetă.

Oricât de departe s-ar păstra, viitorul meu are un defect: odată şi-odată se va face trecut.

Există o piele a lucrurilor pe care, atinsă brutal, o răneşti şi nu vei ştii de unde şi cum te copleşeşte ostilitatea nefirească a tot ce te-nconjoară – în acest vast muzeu în care trăim.

Dai cuiva bună-ziua şi-i doreşti sănătate? Prea bine. Aşteaptă, atunci, ca urarea asta de binevoitor apatic să răstoarne destinul tău, al celuilalt. Vrei să concurezi cu zeii? *Vale, valete!*

Codul bunelor maniere cere, astăzi, să te laşi buzunărit cu candoare când eşti prins cu spatele la zid, să lepezi singur tot ce ai, să nu te uiţi în ochii banditului. Nu te uita la el – s-ar putea să recunoşti instalatorul, inspectorul de la finanţe, vreun avocat, poate chiar vecinul. Acelaşi cod cere să tâlhăreşti şi tu când poţi, cât îţi permite meseria ta de gunoier, cu buna credinţă că-ţi faci datoria faţă de semenii care, şi ei, stau la pândă să te ciupească la prima ocazie când vei avea nevoie de medic, de funcţionarul de bancă, de poliţist. Şi nu vorbesc de singuratici, vorbesc de bresle, de asociaţii, de instituţii onorabile, vorbesc de un stat de drept, bine înfipt şi el în legitimitatea sa de a mă buzunări cu legea în mână.

De la orice idee, de la orice gând, poți ajunge în centrul universului, dacă nu cumva universul te-a ales drept centru.

Când spun căruță, Hrysip trece cu căruța pe buzele mele.

Rabd și eu regula de a trăi lângă alții, rabd din slăbiciune, din oboseală, dar mă abțin să-l ispitesc cu nesăbuința mea pe celălalt. Gândesc că, până nu se usucă stogul de fân în grădină, vecinului n-o să-i treacă prin cap să-și cumpere chibrituri.

Mă bucurasem și eu așa, într-o doară, că s-a abolit pedeapsa cu moartea și la noi, ca în toată Europa, dar nu se simte. Vinovați sau nu, cu sentințe definitive sau în recurs, cei vii tot mor, mor de-a valma de parcă plutoanele de execuție, rămase în poziție de tragere, împușcă și fără ordin, lumea murind ca și altădată. Domnilor, chiar nici o lege nu se mai respectă în țara asta?

Iată omul cu voință de fier, cu o voința ce nu face pauze de cafea. El și-a aflat menirea și știe ce vrea: vrea să-mi tatuez pe frunte idealul lui. O cere direct și grav, și nu râde. Știe cum merge lumea și trece la fapte pe loc. E altfel decât noi, ăștia de rând; n-are ureche pentru glume și pe el nu-l încurci cu sensul *figurat* din cuvinte. Iată omul, omul serios și ferm, pe care eu nu-l urmez, nu-l ascult și nu-l votez. În sfârșit – am și eu de cine să râd, de la distanță, cu toată admirația!

Oare cum ar putrezi ochiul şi seninul său, oare cum ar putrezi norii dacă i-ai îngropa de vii în seninul fără capăt?

Mamiferul din mine mai are urme de reptilă, din animalele *cu sânge rece*.

Puterea întunericului – la fel de dreaptă cât şi cea a luminii, doar că lumina pâlpâie mai scump.

Când nu găsesc cuvântul potrivit să-mi spună ideea şi gura mi se-ncleştează în ceară, las ideea să mai zacă în tăcere, în frunziş, ba la umbră, ba la soare, ca şi cum fructul n-ar fi găsit încă pomul roditor să-l ţină, ca şi cum acel lucru nu l-am aflat şi nici nu l-am gândit vreodată.

Între marile sale taine pe care Dumnezeu simţea că le poartă tot mai greu cu sine se afla şi conştiinţa. A ezitat îndelung până să lase povara cuiva anume. Întâi şi-a zis că-i bine să o dea elefanţilor, că-s robuşti, sau poate maimuţelor, ba lupilor, de ce nu delfinilor, poate corbilor, a probat-o pe furnici, pe albine, până s-o lase pe veci omului. Se pare că n-a reuşit să şteargă orice urmă de conştiinţă din alte fiinţe, n-a reuşit să ne transmită coletul întreg nici nouă, încât din maşinăria asta complicată s-au rătăcit câteva rotiţe. De aceea conştiinţa lucrează cu erori sinistre, cu acte ratate şi remuşcări. Până şi câinele mă priveşte în ochi cu milă ca insul trecut de mult prin proba infernală de a se vedea înăuntrul său şi pe întuneric.

Sinceritatea mă inspiră, îmi dă aripi. Mă simt ca într-o cădere de pasăre în extaz cu aripile strânse pe un trup ce nu şi-l mai ştie.

În lumea copiilor nenăscuţi, moartea are frumoase vise de şomer şi se invită singură la botez.

Neg domol abia minciuna al cărei adevăr îl ştiu. Alţii, cu fler şi ţâfnă, resping *toate* minciunile.

Mi-i greu să mă las de fumat când n-am ţigări. Repet totuşi la rece şi mă fac, mai întâi, că nu trag în piept fumul visat. Dar e fără elan, nu-mi iese şi abia aşa-mi vine pofta de-o ţigară adevărată. Renunţ la ideea cu fumatul şi, că tot am o sticlă de vin bun la îndemână – gata, de azi mă las de băut!

Paranoia vorbeşte despre sine până molipseşte şi lucrurile din jur de aceeaşi boală. Scaunul meu tăiat în lemn de fag a luat-o razna rău: se ştie tron de aur onorat de fundul unui rege de mansardă.

Asta o spun aşa, în glumă, dar n-am s-o scriu: nimic nu-i bun în lume fără oameni buni.

Inventarul stârpiturilor din târg ar umple un panopticum, un bestiar dintre cele mai vaste: boschetari, cerşetori, babe fugite din azil, gândaci de canal, paranoici refuzaţi de doctori, arătări de nimic. Sunt stârpituri în faţa cărora mă ruşinez de parcă le-am pocit destinul cu mâna mea, de parcă aş fi singurul care le vede astfel.

Ca orice cardiac recidivist, alerg între preot şi medic fără nici o tragere de inimă, până mi-o ieşi vreunul în cale…

Am căzut în râpă şi toţi ştiţi şi-mi spuneţi cum puteam s-o evit. Îmi întinde mâna cineva să ies?

Fiinţa noastră, laolaltă, ne-o datorăm hazardului şi fiecare în parte, iarăşi, lui suntem datori. De aici încolo ce să-mi fie mie *necesar*, ce să-mi fie *întâmplător*, când până şi viaţa mea o trăiesc la două capete şi doar pe unul îl ştiu. Hazardul…

Îşi ţine harul fără a se folosi de el, cum orbul din naştere îşi poartă ochiul curat. Îl ţine fericit că îl are neîntinat încă de lumină, neîntinat de beznă, sperând că într-o bună zi cineva o să-i vadă şi lui sufletul, oglindă în pupila curată precum cleştarul.

Moartea – pasul decisiv spre viitor.

Cineva să greşească faţă de mine intră în firesc şi acela chiar mi-i simpatic, când pot şi să-l înjur în faţă. Eu să greşesc altuia, în veci n-aş vrea să-l mai văd în ochi dar să-i mai aştept şi înjurătura.

L-a fotografiat şi chipul său adevărat a plecat închis în cutia aparatului, iar lângă perete i-a rămas figura ţeapănă, uimită de ce i s-a întâmplat, o figură dornică mereu să fie admirată de ochiul de sticlă, simţul mort ce se lasă impresionat de lumină şi beznă de-o potrivă.

Sub cerul liber am fobie de înălţime: abia mă mai ţin agăţat de pământ şi din clipă-n clipă aştept să mă prăbuşesc în adâncul Cerului.

Cei care nu rămân noaptea în rugăciune se uită la lună răpuşi de ochiul ei. Păgân sub crucea mea, cum par, bănuiala-mi sună mai degrabă a poezie – umbră senină pe umerii voştri.

Marea – ideea de linişte în formă de relief.

Trupul îmi face răutăţi de tot felul invidios că sufletul, stropul meu de divinitate ce trebuie să mă lumineze şi pe mine ca pe voi toţi, va fi recuperat, iar leşul de pământ în pământ se va întoarce, la voia viermilor.

Citesc cărţi despre sfinţi, despre îngeri, lucrare cu tot atâta sens cât şi desenarea de pe pământ a hărţii pentru acea parte a lunii nevăzute vreodată de mine şi unde, de-oi ajunge, nu eu voi fi acolo.

A înghiţi hulpav, orice, oricât, a te îngrăşa cu o nesimţire bolnavă – e şi acesta un fel de a cuceri lumea: măcinând-o între maxilare; digerând-o prin maţul tău convins că aşa va rămâne doar a ta; înghiţind ca şi cum ai cuceri mai multe acareturi, moşii şi tezaure din bănci ca şi cum ai stăpâni infinite spaţii ale slavei; afişându-ţi grăsimea ca pe un titlu nobil; adunând peste limitele fiinţei – vei crăpa mulţumit în pielea ta sub gloriosul nume ce-ţi va supravieţui: *El ? Da, a fost un om mare !*

Cancerul din mine îşi scrie singur scenariul, după formula secretă prin care orice organism viu îşi prevede sfârşitul.

Chibzuit şi interesat, te îngrijeşti de morţii tăi mai ceva decât dacă ar fi încă vii, continuând să-i ţii în familie, să le fii rudă de aproape, frate sau fiu. Şi, ca între rude, te ajuți cu răposatul, te ajuți de numele lui, de munca lui rămasă pe pământ, cum te ajuți şi de nobleţea lui demult apusă, pentru a-ți lustrui puțin, cât de puțin, tinicheaua încă vie.

Să citesc scrisorile de dragoste ale altuia, fie şi publicate, mă aşează cumva într-o stare de umilință, de invidie, de parcă aş privi pe gaura cheii vise ori coşmaruri la care nu ajung din patul meu. Ferindu-mă de asemenea lecturi, alung, aş crede, necazuri de care încă n-am aflat să existe.

Tentația de a fi tu primul ticălos, când altul ezită iar tu sileşti să nu ți-o ia înainte – o tentaţie irezistibilă. Şi nu ştii câți din prietenii tăi se pot abține, de nu cumva multe din ticăloşiile care cad peste tine nu-s calculate şi trimise de aproapele.

Un miliardar să fi risipit cât şi cum am risipit eu, de mult ar fi ajuns în faliment. Aşa sărac, am risipit bani, ocazii, iubiri, chiar şi duşmănii, şi mai mult decât toate – timp. Orice miliardar, orice om de afaceri ar fi dat sigur faliment în locul meu. Dar, mulţumită abilităţii în afaceri, sărăcia mea n-a falimentat, ba am şi sporit-o!

Intrăm în Săptămâna Mare şi vin şi eu cu jertfa mea la bucuria de creştin: smerit, renunţ la regimul meu de slăbire ca să postesc în rând cu voi!

Nici un brutar nu se bucură de greva foamei.

Purtarea sa arată exemplar de didactică de parcă, ascultând muzică, vezi în aer portativul cu note, bagheta care le urmăreşte.

Suntem oameni în continuarea celor care au fost, suntem ziua de început a celor care încă vin.

Şi înţeleptul, dacă-i cocoşat, judecă tot cocoşat, judecata sa înţeleaptă va avea şi ea o cocoaşă, şi va descoperi uşor defectul celui cu spinarea dreaptă, singura ta virtute care te cocoşează în faţa lui.

Machia actori cu pasiune, dădea tot ce avea mai bun în el şi punea atâta suflet în arta sa încât, în final, toţi îi semănau de parcă le era tată.

Ţin mult la ea pentru că mă tratează cu tot respectul: e punctuală şi promptă când vrea să mă refuze. Şi nu-i vorba de moarte…

Nu laud răzbunarea, nici răzbunarea moale cât o aluzie dar, pedagogic, se cade lumii să-i întorci cu măsura ei şi binele şi răul făcut. Şi mie mi-a priit că răutăţile ce le-am scăpat spre voi mi le-aţi întors pe toate – nu cu zgârcenie, nu peste măsură, dar pe toate mi le-aţi întors cu *răzbunătate*.

Nici n-ai crede că legea gravitației funcționa și în antichitate doar că, astăzi, și timpul și lucrurile cad, se trec mult mai repede, tot după aceeași lege!

Cine nu-mi seamănă – nu-l înțeleg; cine-mi seamănă – mă sperie.

Văd pe hartă țări, departe de noi, de unde-mi vin numai veşti proaste, urgii pe care n-aş vrea să vi le-nșir. Voi rupe acele pagini din atlas, pentru că țin foarte mult să am lângă mine un atlas fericit.

Bine, nu vei sări nici tu peste moarte dar să te străduieşti un pic, măcar de ochii lumii, să-i laşi să creadă că eşti gata gata să reuşeşti, asta poți s-o faci. Uite-aşa, să moară de invidie!

De câte ori mi-i bine, zic să-mi fac o crestătură adâncă de brici, să-mi tai un deget, să rămână un semn al trecerii binelui pe aici, abia aşa să mă simt viu cu adevărat, pentru că senzația de bine în trup omenesc nu mi se pare firească. …Am încă toate degetele, binele sfârşind înainte să mă hotărăsc.

Aş vrea să-mi scriu Cartea, Cartea despre mine pe care aş fi scris-o cu zece mii de ani în urmă, aceeaşi şi de peste alte zece mii de ani, dacă lumea ar mai dăinui pe-atât. Şi n-am ceva împotriva clipei mele vii, a timpului acesta, cât împotriva felului urât în care lumea de acum se lasă ştiută, văzută, a felului în care se desparte de mine, în care se desparte de ea.

Domnilor, nu vă miraţi de mine că stau cu pălăria ridicată a salut de atâta vreme în pustiul acesta de oameni: cu siguranţă, cineva va trece şi pe aici!

De mult nu mai scriu la cărţile mele pentru că doare şi sufăr peste cât îmi îngăduie puţinele mele puteri. Dacă au suflet şi har, se vor scrie singure. Rotunde, bine întemeiate, ca nişte îngeri cu aripi deja mature, vor deprinde repede şi zborul.

Vin nopţi cărora n-aş vrea să le trec puntea singur, când îmi voi descifra insomnia în scânteia beznei după spaima mea. Vin nopţi când mă voi speria de lună, pleoapa ciclopului ce doarme încă în peşteri cereşti.

Când aud de vreun păcat prin care încă n-am trecut, mă cuprinde invidia faţă de păcătosul cel ales de El, mă prinde vina faţă de mine însumi: dacă acolo era Adevărul, dacă pe acolo e Poarta?

Sunt optimist cu privire la trecut. Presimt că ne va aduce surprize mai mari decât viitorul care, ce bezmetic, nici nu ştii când şi de unde apare.

Respect penitentul gloriei cereşti ce nu-mi arată rănile, medaliile, recordurile sale din competiţii, din Olimpiadele credinţei. Nu mă ispitesc orgoliile smereniei, ale suferinţei; toate mă lasă rece cum şi cei care sar cu doi metri mai sus decât mine, sar până în Cer, până unde alţii, creştini dăruiţi, şi-au cumpărat scară pentru ultimul urcuş.

Cu totul întâmplător, fără să am vreo vină, faptele cad pe minciuna mea. Să vezi de-acum persecuţie din partea adevărului!

Priviţi: norul cel mai aproape de pământ e gândul meu înalt. Toată ziua sunt cu capu-n nori.

La pensie *îmi onorez* în răsfăţ proiecte şi dorinţe vechi de ani şi ani. De pildă, de multă vreme am vrut, şi tot amânam, să pun cârlig la un tablou, să-l pot atârna. O să văd eu când îl voi bate în perete dar, în sfârşit, acum are agăţătoare!

Nu în casele pline de suflete, de lucruri, ci în casele pustii îşi ţin fantomele sindrofiile, acolo unde nu vor da pisălogii peste ele, cu insistenţele lor – aşa mi se şopteşte. Până şi la mine în cameră, când simt o boare mai rece în ceafă, nu mă tem că vedenia se va ivi de prin aşternuturi, din dulapurile cu cărţi, ci privesc ţintă în peretele gol unde va atârna cândva un portret cu chipul meu: de acolo, din perete, din varul stins, mă pândeşte Ochiul.

Discreţia celorlalţi în privinţa banilor, grijă care parcă nici n-ar exista, este exemplară. Nu ştiu cum trec alţii de acest detaliu feroce dar se pare că n-au spaime dintr-atât, şi doar eu mă zbat impudic şi grotesc după foiţele astea de nimic. Se vede că e o temă intimă, domestică, precum igiena din zori ce se consumă între pereţii strâmţi. După care îi afli în stradă, curaţi şi bărbieriţi, gata să-ţi pună gheara în gât cu toată dragostea: *Astăzi va fi o zi splendidă!*

În copilărie pâinea, prunele din curte, laptele din piață, până și foamea – toate aveau alt gust. Și foamea de atunci se sătura cu atât de puțin.

N-am răbdare să citesc ştiri din ziare, nu pot citi nici reviste măcar. Abia dacă citesc romane.

Destinul își face treaba numai pe jumătate chiar şi când e vorba de ghinion: dacă nu pui şi tu mâna, dacă nu-ți dai interesul, dacă nu-i arăți clar că anume asta îți dorești, nu-ți rupi gâtul.

Săpa după aur unde n-avea ce găsi. Dar acela era ogorul lui, acolo trebuia să fie aur iar munca tenace cu ochii pe ideal îl ținea viu, sănătate pentru care ar fi cheltuit munți de aur peste ce-ar fi găsit în tezaurul său. E fabula care nici mie nu-mi place!

Mare parte din viața noastră se scurge făcând rău; cea mai mare parte, nefăcând nimic; toată viața, făcând altceva decât ar trebui. După Seneca, nu-mi rămâne decât să mă întreb: Chiar trebuie să respir în clipa asta?

Lucrurile, faptele din preajmă au înțelepciunea ce-o râvnesc și eu: se fac pe sine, cu mâna mea.

Să fi cheltuit pentru suflet şi pentru spirit timp şi bani măcar pe jumătate cât am cheltuit pentru trup, pentru burtă… Dar poate e mai bine așa: vă închipuiți cum mi-ar fi arătat sufletul obez animat de un spirit chel, adus de spate și chinuit de spaima bătrâneților?

Să începi o faptă e un păcat ce se iartă omului; de sfârşit o voi sfârşi când şi El îşi va mântui fapta începută cu mine.

Conformist din comoditate, văd puterea ca optimistă, sănătoasă şi nu mă înşel prea grav. Oricum, ar fi un dezastru ca puterea să fie tristă, să dispere. Pâraiele de sânge de acum ar deveni fluvii.

Eşuez şi eu cu pluta mea de cuvinte pe oceanul unei limbi de pământ care seacă.

Cei care au îndurat răul cel vechi sau numai l-au văzut au murit cu toţii, şi pentru acele infamii nu se mai ştiu martori în viaţă. Dar, ce mă fac, au murit şi cei care au simţit binele, au murit şi cei fericiţi, câţi or fi fost.

Bătrâneţea – bătălia pe cale s-o pierd zi de zi.

Să preţuieşti adevărul, dreptatea – dincolo de utopie, sunt virtuţi de sfânt. Nu-mi cereţi să iubesc adevărul care nu mă priveşte, nu-mi cereţi să respect dreptatea care mă asupreşte: sunt şi eu un ins de rând cu mintea întreagă!

Un profesor din anii mei de liceu, mişel de o mediocritate şi de un oportunism desăvârşite, se dădea pe sine drept model, cam ce-ar trebui să devenim noi, elevii săi. Se pare că a fost un profesor bun: mulţi dintre colegi, dintre cei mai silitori, desigur, acum îi seamănă.

Măcar de-aş fi faţă de cărţile mele pe-atât de liber pe cât sunt ele faţă mine, de-aş putea să mă las de cărţi pe cât de uşor se lipsesc ele de mine. Cartea asta, scrisă-nescrisă, mai liberă decât mine!

Omul – fiinţa pe care o priveşte cerul.

Sunt dintre cei cuminţi, dintre cei ce nu-şi pun ideile în practică. Le ratez în tăcere, doar visând la ele, fără cheltuieli, fără investiţii şi fără să mai obosesc guvernul cu soluţia mea de a salva naţiunea!

După o suferinţă scurtă cascadorul a trecut în rândul celor drepţi. Îndureraţi, colegii n-au uitat să adauge în necrolog: *Acum, prin saltul făcut dincolo, viaţa sa nu mai e în primejdie.*

Am rău de pământ, rău de pământul ăsta tare de sub tălpi, aşa cum alţii au rău de mare.

Zic: strugurii pe care-i culeg sunt acri iar cei la care nu ajung sunt dulci. De asta-s eu un nevrozat oarecare şi nu înţeleapta vulpe.

Mă grăbesc şi fac judecăţi pripite, false, apoi revin pe îndelete, judec temeinic, îndelung şi – iar greşesc, greşesc şi mai grav. Dar măcar sunt împăcat: greşelile mele nu-s superficiale, uşoare, sunt elaborate, premeditate şi, generos, le pun în patrimoniul nostru comun. Şi tocmai pentru că în greşelile astea cădeţi şi voi, vă simt alături oricând deschid uşa către lume.

Dă-mi, Doamne, puterea să nu cred în ideile mele, să nu cred nici în mine, nici în alţii; dă-le şi lor puterea să nu creadă în mine, în ideile mele.

Omul – râul ce se-ntoarce din ocean şi se ridică în munţi, să-şi vadă izvorul.

Fericire sau plăcere? Eu, senzualul, am ales încă din copilărie plăcerea. E caldă, e mai aproape de piele şi are gust de fondantă, n-are gustul de sănătate din vitamine precum uleiul de peşte.

Sinceritatea – sportul meu extrem!

E obositor, cred, să faci binele cu premeditare şi să te preocupe proiectul acesta zile în şir, pe câtă vreme cele rele îţi ies din prima, deseori fără plan, fără să vrei, fără să gândeşti măcar.

Orice loc de pe pământ e potrivit să urci uşor, uşor la cer fiind la fel de aproape ca oricare altul, dar Moldova, mai mult decât alte locuri, Moldova e o bună trambulină, îţi dă viteză…

Imposibilul de acum – ştirea de mâine.

Calea uşoară, ieftină, să ai ce vrei e să cumperi, să înşfaci neguţând cu banul jos. Cumperi orice, la orice preţ, plăteşti, plăteşti pe loc şi ai ce doreşti, iar celălalt, ce-l ce vinde, rămâne cu banii, rămâne cu hârtia. Dacă nu reuşeşti, vei găsi pe cineva să facă treaba în locul tău. Doar şi omul are un preţ!

Cei ticăloşi, cei slabi, greşesc şi când spun adevărul: ţi se cer picioare bine înfipte şi obraz gros să spui, răspicat, în faţă, adevărul ce-l gândeşti.

Chipul de pe urmă – mască mortuară, faţa cu care ne vom trezi şi mâine.

E firesc să combaţi alcoolismul la un pahar de votcă, e firesc să bârfeşti viciul femeilor aşteptându-ţi rândul în salonul de bordel. Aşa găseşti şi cele mai bune argumente.

Prietenul meu – excepţia care-mi seamănă.

Oraşul ăsta – un oraş de sinucigaşi disperaţi: cum să nu te cuprindă disperarea când n-ai nici măcar o apă curgătoare sub picioare, nici un pod ca lumea de pe care să te-arunci.

A nu face nimic – un început excelent pentru orice faptă.

Viitorul, viitorul este timpul tuturor posibilităţilor doar că prezentul ştie să le rateze pe toate cele bune pentru a o realiza doar pe cea care se potriveşte de minune acestei lumi.

Am o cutie secretă; ţin acolo clipele de linişte, primele zmeie din copilărie şi curcubeiele de lună. Nu-i chiar o cutie, e cât un plic, o foaie de hârtie – e tot ce ascund de voi, să nu cadă pradă jafului ce mi-l doresc: jaful din dragoste.

Este ceva întunecat, ceva obscur ca o superstiţie, în tentaţia asta de a călători, de a fugi cât mai departe de lumea ta, *de a face turism*, cum se zice, cu familia, cu toţi amicii după tine. E ca şi cum, abia scăpat cu viaţă din incendiu, ai pleca spre casa nouă cu găleata de cărbuni aprinşi după tine!

O vorbă fără carte: *Mi-s ochii plini de mirişti!*

E posibil ca utopia să fie vârsta tânără a unei taine ce se trezeşte. Mersul meu împiedicat în două picioare trebuie să fi părut cuiva, cândva, o utopie, o inutilitate foarte… practică

Cartea asta am scris-o dintr-o suflare, în ultimii treizeci de ani!

Fac progrese în uitare; iau lecţii să uit cum alţii fac exerciţii să memoreze. Uit ca şi cum aş arunca din lest, din propria greutate, acesta fiind preţul meu pentru înălţare. Mă înalţ până nu voi mai şti cine este el, cel ce se înalţă cu mine.

PIELEA DE SUB PIELE

Ruşinat, veştejit de ani, adevărul meu cel firav se lasă umilit şi călcat în picioare fără să vă fulgere, fără să vă cosească din glezne când îi râdeţi în faţă. Până şi eu, tutorele său, mi-am luat mâna de pe el pentru că aveam, cândva, o părere mai bună despre adevăr, despre puterea sa!

Ce faci tu când cutezi mai puţin, mai cu teamă de cât îţi cere păcatul cel greu să-l înduri? Ce face becisnicul topit la flacăra urii sale ca mucul de lumânare? De unde, el, noaptea, ajutooor…

Adăpostiţi în moschei, musulmanii au părţi din zi în care par să nu facă nimic. Aparent, sunt într-o tihnită şedere, în contemplare, ca şi cum şi-au luat răgazul să-l pândească pe Allah căruia, altfel, n-au nimic să-i spună, nimic să-l roage, îi stau numai în preajmă, ferindu-se aşa de relele de afară. Am văzut asta în Moscheea Albastră, la Instanbul.

Toate par la locul lor, în cursul lor firesc, toţi îşi ţin destinul în frâu, sub control, şi parcă numai rostul meu a luat-o la vale, spre râpa cea mare.

A fi în rând cu lumea, a fi *cum-se-cade* adică – otrava ce aduce infernul între pereţii casei tale.

În anii de şcoală, în clasele mici mă ispitea ideea scrisorii aruncate în ocean, la voia valurilor, ca semn disperat al naufragiul meu în mijlocul lumii. Încă mai gândesc la strigătul într-un singur exemplar – cât să-ncapă în bolta unei sticle.

Mă uit la firme, la afacerile altora: toţi îşi fac strategii cum să-mi vândă mie, clientul, orice numai să-mi vândă *mai mult, mai repede, mai scump!* În faţa acestei ofensive de bunăvoinţă şi de grijă pentru mulţumirea mea îmi sap şi eu tranşeele de îndărătnic meschin: *Mai puţin, mai ieftin, deloc!*

Ador începutul de an: cu resturile rămase de la revelion, arunc la găleată şi promisiunile zilelor dintâi ale anului trecut, la schimb cu altele, proaspete, ce mă vor ţine viu încă un an, ca apoi să le arunc şi pe astea lângă cozonacul abia început.

Deliciu şi desfrâu de zeu degust pe gustul meu când îmi pierd vremea. Simt cum îmi curge despletit râul clipelor prin faţă, ba firav, ba torenţial, ba cu sila răşinii crude ce leneveşte, şarpe la soare, până să se închege chihlimbarul din aurul pierdut pe zare.

Mă doare nesiguranța mea în tot ce vă spun și mă tem, mă tem că voi trăi și vârsta să neg, să reneg, tot ce-am crezut că am înțeles până acum.

Apropiați-vă: sufletul meu în ruină are forma trupului care se mai vede.

Împietrit cu ochii în coala albă de hârtie ca formă abstractă a așteptării celuilalt – pe-o parte, a pândei de mine – pe alta: față și față pe același trup, Ianus și Ianus în chip sublim. Foaia albă de hârtie, chipul meu cu două fețe.

Mai trec prin centrul vechi, pe lângă *Adormirea Maicii Domnului* cu clopotnița bine înfiptă sub timpul rămas locului, martor peste orologiul sfințit. Mai trec pe-aici să-mi potrivesc și eu ceasul după ora fixă a credinței.

E vânător, are pușcă, și mănâncă ce vânează. I-am spus ce cred despre el, cum și cât îl prețuiesc, și a părut surprins de parcă, după detunătura armei, i-au rămas în palmă alicele din vorbe iar pușca goală a plecat s-alerge vânatul.

Da, vei urî normalitatea și cumpănirea altuia când tu nu te vei mai înfiora de soarele zilei, de liniștea din toiul nopții. Să urăști ființa altuia, de teamă că *cineva, undeva s-ar simți bine* fără să-ți fi cerut voie, fără să se teamă de tine, fără să te știe, o boală pe gustul schizofrenicilor la modă care mai au și puterea, puterea legitimă, la mâna lor.

Jinduiesc cu nădejde să fie cinstiți cei din jur ca și cum alții ar fi hoții, tâlharii, iar eu, bănuitorul, neîncrezătorul, oi fi singurul om de treabă.

Alergică la previzibil, implacabilă și punctuală la întâlnire ca un paradox – clima.

În pădurea cu copaci strâmbi, sub topor cad mai întâi puținele exemplare drepte, bune pentru cherestea, sacrificarea lor reinstaurând și estetica locului care pune preț pe cioate și noduri.

Bine mă mai simt când pierd vremea, de unde îmi dau seama că, probabil, asta-mi este menirea. Mă știu califul ce-și trece clipa risipind comori de nestemate pe hatâruri de nimic, așa simțind și el că azi a fost, într-adevăr, nemuritor.

Istoria, istoria apropiată mie – o carte plină de nedreptăți acceptate și iertate de mine, cauționate cu viața mea. Se poate trăi altfel?

Dintotdeauna am rămas surprins de cum și canaliile pot zâmbi, cum de pot glumi, uneori având chiar șarm. De unde se vede că și o canalie e *om de lume*, mai cu talent decât cel de treabă.

Mă strecor ca un fum de țigară printre șirurile mele de vorbe, mă strecor precum ceasornicarul între rafturile cu piese și scule: aleg, des-fac, refac, întorc arcul și ascult. Ticăie mașinăria și fără mine? Atunci poate ieși în lume!

Coala de hârtie, pagina de caiet, pare în aşa fel tăiată încât să-mi acopere numai bine o idee. Sau eu nu pot gândi mai încolo de o pagină…

Visele mele, semn că şi ele ţin de lumea asta, vor trece prin scris ca printr-un regn necesar.

N-am teamă de lume, nimic nu-i de speriat pentru mine: în orice clipă am la îndemâna uşa ce aşteaptă s-o deschid, să ajung în poiana visată. N-am teamă, uşa abia aşteaptă s-o deschid.

Cum se dă livada cu poamă dulce hainului ce nu ştie un măr să-ţi lase? Aceeaşi mână de risipitor dă splendorile lumii în seama vreunui suflet uscat ce nici adiere de zâmbet nu ştie în urmă să lase.

Ideea agilă, zveltă, ideea cea proaspătă şi demnă de spiritul tău o afli oriunde ar fi, o descoperi ca pe fecioara din vecini: e binevenită oricând printre invitaţii la onomastica ta, dar fără tutori!

Aplecat de cucernica mea îndoială, atâta m-am rugat la *Maica* din perete să-mi dea o mână de ajutor, braţul ei de care să mă sprijin, până i-a apărut a treia mâna în tabla de argint sfinţit…

În urma păsării prăbuşite – o dâră pe cer, până se lasă amurgul… Ce rămâne în urma gâzei luate de vânt şi înecate în val? Dar ce poate fi scrisul mai mult decât răcoarea unei adieri lăsate de prăbuşirea unui om? O dâră pe cerul în amurg...

Un fapt prinde tot mai mult trup în jurul meu: dacă ieri răul era doar posibil, azi acel rău devine necesar şi urgent ca singura cale să mă salvez.

Timpul se subţiază în zori. Aproape că nici nu-l mai observ cum alunecă spre apus.

Mâinile mele, mâinile mele ca nişte broaşte gata să sară alandala după un instinct obscur, de nestăpânit, de neaflat, ca şi cum ar urmări partitura secretă a unei simfonii îngânate doar din degete, mâinile mele cântă alt cântec decât ştiu eu să cânt.

Am un sentiment greu azi, sentimentul cutiei de scrisori pline ochi, scrisorile mele întoarse de la cei plecaţi de acasă, rătăciţi de mine, cu adrese de neajuns pentru poşta pământeană. Desfac scrisori deşi nu mie îmi sunt scrise, citesc atent şi răspund la toate pe rând: *Mă mir de mine, mă mir de voi!*

Aflaţi aici şi fraze fără sens? Nu vă grăbiţi să mă acuzaţi de incoerenţă! Uitaţi-vă în jur şi veţi vedea că, în bună parte, nici viaţa n-are sens. De ce să-mi cereţi mie mai mult decât cereţi lumii însăşi?

Timpul trece numai cât lucrezi cu tot sufletul la idealul comun pentru salvarea lumii, pentru salvarea ta, cât lucrezi la *opera măreaţă* şi, de aceea, viaţa aleşilor îţi pare plină şi sublimă? Aşi, timpul ăsta mişel trece la fel de repede şi când te risipeşti în mărunţişuri, şi când, sufocat de vicii, lucrezi numai spre pierzania ta. Am verificat eu!

Unici cum suntem, cei din jur mă vor întrece, toţi mă vor întrece în virtuţi şi merite, dar nici unul nu-şi va pierde vremea să-mi fi mie egal.

Te iubesc! Te iubesc pâinea mea veche din foamea de mâine…

Da, sunt un infractor: decât plăcuta ipocrizie a vorbei de bine, prefer ironia ce mă acuză alături de voi, gluma de braconier scăpată în faţa complezenţelor, gluma apăsat vinovată, demnă de pedeapsă!

Să-ţi ierţi duşmanul nu cere să-l cruţi uite-aşa, frăţeşte. Şi Dumnealui iartă greşitului său, însă îi mântuieşte doar sufletul, nu şi trupul, îmi suflă Saramago, un creştin pe gustul meu!

Mă muncesc zi şi noapte, trudesc din greu până să dau trup de lumină unui gând firav, spaimei celei vii, iar curcubeul, priviţi, ţipătul meu arcuit în culori peste voi nu-i decât o reuşită de moment ce nu rezistă în auz nici până în amurg.

Ţin oamenii în casa lor câte o cameră mai tot timpul închisă – *camera curată*, pentru rudele de vază, pentru oaspetele cel ales şi unde stivuiesc tot ce au ei mai de soi, lucruri de preţ, mobile bune – toate tânjind după o privire, după o mângâiere de stăpân – stăpânul al cărui trup răposat, pentru ultima dată, va fi aşezat acolo în sicriu, acolo, în camera curată unde îl vor îmbrăţişa rudele, musafirii aleşi pentru sărutul de pe urmă.

Am un disc vechi de pe care n-aud nimic, doar un fâşâit continuu. Îl ascult des că-l ştiu pe dinafară acum şi pot să-l fredonez cu vocea mea puţină. E doar pauza dintre două concerte.

Să nu trăiesc şi să-mi dau seama de stare – un început promiţător pentru veşnicie.

Pipăitul de sub pipăit, din pielea de sub piele, auzul meu interior pentru simfonia ce-o ascund de urechea străină, gustul întors înspre fructul amar ce nu-i pentru alţii, buchetul acesta din simţurile ce mă desparte de voi, cum să vi-l arăt?

Aud sirene fără contenire, fiecare chemându-şi starea sa de urgenţă, cu sau fără girofar. Şi, în vârtejul acesta năpasta mă ocoleşte, cineva se vede că mă cruţă anume să aibă totuşi un spectator, unul singur, la tragedia întreagă, de la un cap la celălalt.

Să aprobi orice afirmaţie, a oricui, oricând, este şi acesta un mod de a nega totul, în răspăr cu lumea. Dar trebuie să fii slab, foarte slab, să o poţi cuceri şi apoi să te laşi dominat de subtilitatea asta.

Uşoară eşti, uşoară ca o teacă fără sabie!

Altul să-mi facă răul pe care mi-l fac singur, şi nu-i penitenţă, nu-i flagelare, l-aş urî toată viaţa şi nu l-aş ierta nici frate să-mi fie. Şi-atunci pe mine, pe mine cum să mă iert, cum să nu mă pedepsesc neînfrânat, cu un rău sporit pe bună dreptate?

Practic, capodopera nu mi-i utilă să pricep lumea, să vieţuiesc cu voi dar nu m-aş lipsi nici eu de un Everest fictiv, agăţat pe peretele trufiei mele.

O metodă nimerită să înveţi bucuria smerită în faţa vieţii: privegherea morţilor.

A păşit pe zebră să treacă strada, a ezitat după gândul său când să facă pasul înapoi şi, păşind în faţă, l-a călcat maşina. Eram acolo şi am învăţat lecţia: dacă e să fac pasul înapoi, nu ezit!

Bradul meu din curte s-a uscat, s-a uscat de ceva vreme dar nu-l tai pentru că, aşa mort cum este, parcă-l văd şi-n vis cum creşte de la o zi la alta. Şi peste o sută de ani eu voi sta culcat în curtea mea sub un brad uriaş, un brad uscat, ca şi mine, în toate anotimpurile.

Cea adormită în patul tău se trezeşte cu răsuflarea caldă de mosc şi, în sfârşit, ieşi din veghea singurătăţii tale, de parcă abia atunci te-ai întors şi tu din visul petrecut în camera de dincolo.

Puţini îşi vor sili trupul diform să se aştearnă în tiparul subtil, aerian, al sufletului lor. Sufletul, slab în omenia sa, acceptă compromisuri: face burtă, cheleşte, prinde riduri, se cocoşează şi-şi strâmbă surâsul blajin şi misterios după rânjetul buzelor bolnave – ca femeia din casă care, după ani, ia tot mai mult din chipul bărbatului pe faţa ei ca, după ce-a răposat, să-i ia şi viciile.

Nu-l lăsați să cadă în eșec, nu vă bucurați de prăbușirea lui. S-ar putea să nu mai creadă nici în triumful vostru și, atunci, la ce bun…

Așa-s eu, greșesc des și pe drumul drept: și numai din doi pași, unul tot îl fac cu stângul!

Nu, pixul ăsta nu se lasă îmblânzit, nu vrea să se dea cu oamenii, vânează în visele lui cerbii cei mari, vânează lupii cei haini și se luptă cu urșii. Pixul meu s-a sălbăticit de când a învățat să scrie.

Ca dintotdeauna pomana hrănește pe săturate pe cel care o dă. Așa se face că și a doua zi calicul, flămând ca dintotdeauna, e tot în poarta bisericii, dar nu și darnicul încă sătul din mila sa de ieri.

Și eu am ars rădăcinile numai să se coacă mai repede, să se coacă într-o singură zi toate merele din pom. Era dreptul meu să dau foc livezii, să ajung înțelept încă din viața asta: înțelept peste un deșert de scrum!

Știu cuvinte masive, informe și brutale, aspre la pipăit, sălbatic de amare când le pui pe limbă, cuvinte ce-mi ofilesc zâmbetul firav. Mi-i greu să vorbesc în aceste cuvinte. Nu le pot rosti fără să-mi sângerez cerul gurii, fără să mă înec, fără să le scuip – să-mi revin. Nici fachirii când înghit cuie, cioburi de sticlă, nu înghit cuvinte ca astea, cuvintele prin care vă spun cât preț pun pe voi, prin care vă spun cât mă prețuiesc pe mine.

Furia îl topeşte că pare, din profil, monedă de aramă. Îl privesc cu intensitate până, întors către mine, mă dumiresc: din faţă-i tot revers!

Pe cât mă înţelepţesc şi eu, nu simţirea de bine o vânez, cât starea de viu.

Visez stejarul care, aprins de fulger, nu cade cenuşă-n ţărână; el se înalţă peste aripa de flacără a nopţii, revenind pasăre să-şi salveze, până-n ziuă, cuiburile ridicate în zbor.

Ţi-ai căutat stăpân să ţi-l robeşti ţie, rob viclean ce eşti. Pentru că nu l-ai găsit între noi, L-ai ales pe El şi, ipocrit, te-ai făgăduit Lui încât, cu toată cucernicia ta trucată, L-ai înjugat pentru totdeauna la păcatele tale pământeşti. *Doamne ajută!*

Frumoasă cum e şi plină de virtuţi, târfa ar fi ajuns zeiţă şi toţi ne-am fi supus ei; şi eu m-aş fi închinat zeiţei de nu i se părea firesc ca, iubită de mii de pământeni, să nu se dăruiască nici mie, nici altuia şi, din dragoste pentru noi, să ne alunge pe fiecare, noapte de noapte, de sub statuia ei.

Soarele dă buzna în aşternutul meu, îmi înţeapă pleoapa de hârtie, pătrunde în piele, silindu-mă să văd şi fără să vreau zorii ce vin. Cu pleoapa trasă, noaptea şi bezna sunt aceleaşi – înafara şi-năuntrul meu. Asta-i: bezna îmi este în fire, e pâinea fiinţei ascunse, bezna fulgerând nervoasă în ferestre ca musafirul ce a prins frică de lampă.

Serios, cred că am ajuns dependent de spirit: îmi prizez glumele, doză dublă, departe de ceilalţi şi, ameţit de drogul meu, râd singur până adorm.

Şi oricât aduc din lume nu revarsă plinul din mine. Oricât dau lumii, golul lumii nu îl umplu.

Toţi îl caută pe Dumnezeu, doar pe El, şi-i sar în cale bucuroşi de parcă ar ieşi să întâmpine în stradă poştaşul, să le dea scrisoarea de *Bună Vestire*. Şi eu aştept poşta, dar acasă, în spatele uşii.

Calul acesta – mândru, sensibil şi gingaş, mă înţelege din priviri ca un frate, ca un prieten căzut în aceeaşi zodie. Cum să-i spun totuşi că, faţă de mine, e un centaur nereuşit…

Nu vom şti nicicând, ca indivizi, să ne blestemăm pe merit lipsa de sinceritate. Nu vom şti, ca *fiinţe sociale*, să ne gratulăm îndeajuns acelaşi defect.

Trăieşte strâns sub tulpina pomului cel viu, precum coconul de cariu ce taie potecă în fibra de stejar armându-i veşnicia. Trăieşte strâns înfăşurat pe trunchiul ţinut viu de sângele tău.

Am o lectură grea, întunecată şi, să o limpezesc, ies în stradă. Dar aici puţinul din mine se dizolvă în banalul celorlalţi, mă dizolv în firescul lumii, altul decât firescul meu. În stradă, nici o idee, nici o frunte nu poartă gândul cel grav încât să mă alunge acasă, să reiau lectura.

Sfârşitul lumii? Vine şi sfârşitul pentru fiecare în parte, nu *en gross*, nu în serie mare, ci foc cu foc: o zi – o viaţă, o zi – o viaţă!

Pentru a se profeţi timpul probabil prielnic mie încă nu s-au născocit aparate meteorologice.

De câte ori văd scris *Interzis* pe o uşă, pe o tăbliţă de avertizare, pe o cărare – pe acolo vreau să intru, pe acolo vreau să trec de parcă aceea ar fi singura cale de a mă afla pe mine, de a găsi adevărul meu. Nu ştiu cum dar potecile interzise în lume parcă-s drumuri din hărţile mele ascunse.

Felul meu de a-l iubi pe Dumnezeu este să-i accept lucrarea, deşi nu-i uşor să mă suport nici pe mine tot timpul. Este şi grija pe care o am: să-i dau acestei fiinţe un pic de fermitate, să oţelesc niţel lucrarea asta şubredă ieşită din mâna Altuia.

Caii se nasc cu acele fantastice instrumente de suflat, când trompetă, când saxofon, când gingaşe naiuri. Nechezatul lor oricând ar putea primi un loc într-o fanfară. Ce timbru viguros şi *vivace* în ştimele scurte, ce fornăituri pline de sens şi câte alinări senine şoptesc caii în preajma neliniştii tale. Când crezi vă eşti în siguranţă, ei ştiu să te prevină de ananghie, de năpastă. Dar până şi mustrările lor caii şi le rostesc atât de muzical încât te şi miri de norocul tău, cum ai ajuns tu, un afon, să călăreşti, să pui şaua pe o tubă ce-şi vibrează atât de voluptuos alămurile sub tine, în toată carnea ta.

Sfinţenia sa – lungă lucrare a unei vieţi desăvârşite, perfecte în toate cutele ei dar care, ce mirare, luminează abia cât să vezi unde-i candela aprinsă.

Pe ei *îi duce viaţa*, pe tine te poartă destinul: diferenţa dintre muscă şi albină.

Să-ţi priveşti gândul în faţă, scris aspru pe hârtie ca şi cum ţi-ai ieşit din trup cu tot spiritul şi să porneşti părinteşte în urma acelui gând ce abia se ţine pe picioare, crud încă fiind, să te ţii de el să vezi în casa cui intră, în aşternutul cui se culcă…

Am răsturnat biblioteci să aflu dar n-am găsit părerea leului despre jungla în care-şi duce zilele şi, cu atât mai puţin, despre o mare metropolă cum ar fi Pekin-ul. Şi leul ăsta nu-i chiar un oarecare…

Semăn, cred, cu vieţaşul ce-şi pictase pe peretele celulei de închisoare poteca fumurie pierdută într-o margine de pădure, poteca pe care a şi evadat. Nici nu veţi şti pe unde, mâine, poimâine, voi dispărea şi eu: *Numa' or vide că nu-s!*

Pruncul ce încă nu păşeşte singur, gângurind drăgălaş ca o păpuşă cu arc, acoperit de zorzoane sunătoare în căruţul lui viu colorat, jucăria asta abia scoasă din ambalajul strălucitor, cumpărată de părinţii mulţumiţi că şi-au împlinit capriciul visat, de parcă pruncul s-ar fi născut cu tot cu căruţ, *bebeluşul* ăsta, cumpărat la promoţie pe card din supermarket, nu se va face niciodată om mare!

Elimin ce-i de eliminat, reduc, simplific şi, în final, înţeleg că morţile prietenilor mei sunt deghizate sinucideri ale aceleiaşi veşnice fiinţe.

E smerit şi fără boală? Cineva ştie de el, ştie câte păcate are din pricina sănătăţii sale de catâr!

Simţul echilibrului – un instinct dat şi omului. Am făcut şcoală, an după an, şi m-am antrenat îndelung, cu voinţă, să mi-l pierd anume când am mai mare nevoie de el.

Privesc în urmă cu tot optimismul: *Am scăpat!*

Sunt şi lucruri de spus în gura mare dar buna cuviinţă, parşiva cumsecădenie, te face să taci. Atunci, ce se cere auzit în cuvinte explodează subteran în bolile tale dureros de sincere cu tine.

Alegerea, aşa liber cum ai gândit-o după mintea ta, e şi o pierdere şi, cât de mică ţi se pare, tot regreţi ştergerea altor drumuri, zări năruite spre care tu deja plecaseşi fără dor să te mai întorci pe calea hotărâtă azi.

Sinceritatea scăpată de sub control seamănă a inconştienţă şi duce la gafe criminale, la conflicte fără capăt. M-aş lăsa uşor convins că sinceritatea se cere mai bine îndiguită decât minciuna, îndiguită precum apa de ploaie, precum apa din zăpezi, sinceritatea fiind pârâul sălbăticit ce-şi sapă singur matca pentru potopul de peste noi.

Faci un rău, din răul acela ai şi tu parte ca şi cum din binele pe care-l faci dând cu împrumut, din banii aceia ţi-ai plăti tu, mai întâi, dobândă.

Să n-ai nimic al tău mai mult decât porţi sub piele – idealul monahului din vis!

Tot ce bate în limita fiinţei ne-a împins înainte: boala, excesul, viciul şi virtutea, lăcomia, slăbiciunea. Da, toate sar peste condiţia limitei, blesteme şi tentaţii pentru care ajung şi eu să-mi ies din fire.

Unii au abilitatea să afle de azi ce vor face mâine şi, în faţa lor, hazardul se ţine de cuvânt. Alţii nu ştiu nici ce-au făcut ieri. Între ei, trăiesc şi orbi de-ai mirării ca mine: aflu de la vreun străin ce am de gând, ce voi mai face şi mă ţin şi eu de cuvânt, de cuvântul acelui străin.

E dimineaţă, mi-am pus cafeaua dinainte, mă instalez în scaun cât calculatorul se deschide, mă înşurubez bine şi, dintr-un reflex venit din alte stări, vreau să-mi pun centura de siguranţă căutând din ochi oglinda retrovizoare.

Uită-te la ei: urâţi, necinstiţi, stricaţi, pătrunşi de vicii până în măduvă, dar suferă şi ei de boli adevărate, au accidente de maşină, cad sub cancer, le mor copiii în braţe. Sângerează şi ei cu durere în sufletul lor negru, negru oricum; plâng la aceeaşi icoană cu noi şi mor; suferă şi mor şi ei ca şi cei buni, că nici nu ştii de cine să-ţi fie milă mai întâi.

Gândesc urât despre cineva şi mă înec cu îmbucătura. Îl iert pe păcătos, zâmbesc şi îmi revin. Dacă ziceam să-l omor, mai c-aş fi murit primul!

Ce cartof se mai visează cartof când a auzit că regii preferă trufe, o rudă rătăcită pe sub rădăcini?

Ca şi zborul cu motor, sunt şi eu dependent de combustibil, de meteorologie: de câte ori e vreme bună, îmi pornesc motoarele la sol şi fac lungi tururi de pistă furios că nici azi, pe cer senin, n-am în rezervor destul kerosen să părăsesc pământul.

E nedemn să alerg după fericire aşa, în văzul lumii, ca un uşuratic şi, trufaş, n-oi recunoaşte că şi eu aş pune şaua pe mânza asta fudulă. Dar, de mi-ar cădea, ştiu sigur că n-aş grăbi-o să plece.

Tatuaj pe pieptul glonțului: *Stai că trag!*

Exemplul bun e oricând un ghid spre succes, fiecare hotărând când să repete, pe pielea sa, triumful celuilalt. Mă uit câte ghiduri, câte exemple bune avem în jur şi, totuşi, cât de multe eşecuri. Şi asta din ambiția de a ne pilota singuri prăbuşirea.

Tot ce fac se face-n timp risipind, pe ceas, pe calendar, averi peste agoniseala unei vieți de om. Nu adun timp ci irosesc ca şi cum n-aş părădui din tezaurul meu, ci din averea urmaşilor siliți să fie, când or fi, cumpătați cu clipa, cumpătare ce au să şi-o câştige din truda lor, pe ceas, pe calendar.

Dacă în tot ce se poate citi aici se simte vreo aluzie rea, acea aluzie e doar la mine, o aluzie pe care se vede că nici eu n-o bag în seamă.

Nici un bărbat nu se crede atât de bătrân, de neînsemnat, încât o femeie să nu-l poată umili.

Ce tot îmi vorbeşti!? Nu alergi tu după adevăr, nu îl afli tu, ci taurul furios intră în arenă şi dă peste tine trântindu-te cu ochi-n pământ până să apuci să-l vezi, până să te fereşti de el. N-ai cu ce te lăuda în corida asta când ştii ce faci cu taurul după ce te ridici din ţărână.

Fapta – neputința proiectului de a rămâne o idee; neputința materiei de a rămâne spirit.

De ce lăcomia fără limită în spirit, în credinţă, în agonisirea de *comori pentru suflet*, ar fi mai de stimat decât lăcomia după aur, decât încăierarea pe viaţă şi pe moarte pentru bani, pentru averi pământeşti, concrete, materiale? Să fie nemăsurata bunăstare a sufletului fără nici o primejdie pentru mine, pentru celălalt?

GRAVITAȚIA ORIZONTALĂ

Într toată viaţa mea am fost liber şi singur ca o piatră în cădere, din vârf de munte. Cum să te apropii de un asemenea pericol de neîmblânzit?

Nouă, ăstora fără talente rare şi săriți de la darurile Sale, ce ne mai rămâne s-avem decât calităţi mărunte: suntem punctuali, ne tăiem ghearele în formă de unghii şi ne împlinim promisiunile şi când păgubim în faţa celor aleşi de El.

Divinitatea – nostalgia absolutului ca ideal minat pe veci de conştiinţa utopiei lui.

Greu, greu şi în urma tuturor, înţeleg şi eu că fiecare avem preţul, însumat, puţin câte puţin, din preţul celor de care ne apropiem, puţin din valoarea celor ce ne duşmănesc, puţin din valoarea celor vii sau morţi, înhumaţi în uitarea noastră. Dacă tot nu ajunge, abia atunci mai punem şi de la noi.

Din orice punct, pe ocolite sau direct, destinul mă va ajunge. Numai să nu ratez răspântia, să fiu acolo în clipa fastă, sub astrul nimerit zodiei mele.

Boala de care nu-l molipseşti şi pe cel drag, se usucă sub pielea ta ca blestemul domestic.

Ideile perfecte se împlinesc în utopii. În realitate găsim doar edificiile şubrede ale unor proiecţii ratate, avortate, şi ţinute în viaţă provizoriu, să aibă pe ce să-şi lase umbra vanitatea din noi.

Sub teroarea gravitaţiei, trupeşa amantă rupe patul uitând a-şi şopti talismanul din amurg: *Cea iubită atârnă cât porumbiţa împlinită în zbor!*

Astăzi despre acelaşi lucru gândesc altfel decât gândeam ieri de nu mai înţeleg nimic din tot înţelesul, cum nici lucrul acela nu rămâne o veşnicie la gândul său despre mine.

Umbra-mi prinde mucegai şi-i una cu trupul.

N-am să duc eu păcatul lui Adam, dar acest amănunt, faptul că de la primul om, de la prima încercare dată nouă, s-a căzut în păcat, şi nu după o generaţie, două ori şapte, nu după Potop, ci chiar de la început, îmi spune că specia mea are de la primul produs un defect de construcţie, defect repetat în fiecare din noi şi nu încetăm să credem că Fabricantul ne va chema înapoi la Firmă pentru a-şi îndrepta greşeala.

Acumulăm bunuri, dincolo de rostul unei vieţi de om, cu superbia zeilor ce se ştiu nemuritori dintotdeauna.

Subtila disperare finală taie pârtie adâncă în sufletul meu, despărţindu-ne.

Într-o bună dimineaţă, Dumnezeu s-a trezit şi, unde-şi lăsa privirea-i atotvăzătoare, nimic n-avea de privit, unde atingea cu mâna sa atotputernică, nimic n-avea de atins. Aşa i-a venit *Ideea!*

Păşeam într-acolo ca din instinct, fără voie, ca sub efectul unei gravitaţii orizontale, a atracţiei stârnite de vânt între cei doi poli; de unde să ştiu că eram purtat de forţa ascunsă a adevărului meu!

Femeia Bibliei – umbra vinovată a bărbatului.

Mie, inspiraţia, dacă-mi vine, îmi vine în somn, pe tăcute şi pleacă în vârful picioarelor, până să mă trezesc. Altora, probabil, le vine pe e-mail aşa, ca un rezumat de idei, fără semne diacritice, fără punctuaţie, cu litere mici, trimis din partea lui *Nickname*.

Am pe perete, deasupra patului, o colivie de canari ce pare goală la prima vedere. În realitate acolo îmi ţin sufletul ce suportă exemplar captivitatea: nu cere apă, nici seminţe, nu vrea să zboare, iar de ciripit ciripeşte pe muţeşte, prin semne mărunte pe care aş putea nici să nu le văd.

Bustul, bronz retezat în dreptul inimii. Şi câţi nu trăim doar bust, urmând ca abia boala cea dreaptă să ne redea restul de trup – carne şi sânge!

Trăiesc înecat în oceanul de lucruri inutile şi oricând pot fi confundat cu unul dintre acestea.

Zilnic mă trezesc devreme, cu respect pentru timpul pe care îl voi pierde în acea zi. N-am de ce să mă lenevesc în a sta degeaba…

Suficientă destinului ei, coloana de marmură se apără singură de umilirea gravitaţiei: cu cât e mai dreaptă, mai verticală, cu atât e mai sigură pe sine.

Nu mă bat pentru adevărul altuia. Vanitosul nu va afla niciodată de victoria mea sub numele lui, convins că e firesc să triumfe prin sine.

Iubesc fiinţa ta, carte de căpătâi în stricăciunea fiinţei, în mistica ei perversă umezindu-mi degetul pe limbă ca bietul călugăr pătimaş ce îngână silitor din Testamentul pierzaniei sale.

Pâinea, grâu îndulcit prin supliciul focului, aşa cum şi noi suntem ţărână înduhnită cu poezie.

Sunt teme pe seama cărora nu pui întrebări, sunt teme înalte cu care nu ieşi în stradă, nu le discuţii cu amicii, sunt teme pe care le ţii sub pielea ta şi, dacă ai răspunsuri, nici pe acelea nu le arăţi lumii, Dumnezeu ştie de ce.

Mă omenesc în sufletul meu, sufletul se omeneşte în mine. Dar gazda, cine să fie gazda: să fie fiinţa mea speriată de timp – spin în carne vie?

Pe visător să-l cercetezi în vis, în vis să-l cunoşti. Visele în vis se adeveresc.

Nomen omen, vorbă veche din care pricep că în nume îmi este viitorul viu, iar în *codul numeric personal* am biografia, adică tot trecutul, asta şi fiind distanţa dintre Nume şi un număr.

Privesc soarele până văd bezna cu ochii.

Cine alege succesul, e simplu, are de împins vântul înainte şi vântul îl va asculta; aşa vei fi în consens cu lumea, vei fi în spiritul vremii – adică vezi încotro bate vântul şi într-acolo îl împingi şi tu cu efortul, cu gemetele de rigoare: *Heeeei rup!*

Răbdarea – virtute vesperală purtând în spate strategia veşniciei. Efemerul din mine măsoară în clipe orizontul beznei.

Ce ironie: veşnicia are şi plural ca o sumă de infinituri, când şi una singură ne-ar ajunge la toţi!

Tentaţia asta irezistibilă de a poseda cât mai mult din spaţiu prin bunuri stivuite este răzbunarea mediocrului din noi, a mediocrului refuzat de spirit şi fără acces la nici o clipă în plus, timpul fiind inoxidabil în faţa lăcomiei noastre.

Uitați-vă la ghindă! În rotunjimea ghindei, sub mugurul ațipit al pădurii viitoare, mocnește, până să mijească, și jocul netrebnicului cu amnarul.

Spiritul – singura punte pe care o știu între timp și spațiu, puntea ce trece prin mine, cel viu.

Cum de sufletul celui plecat se pune un tacâm în plus la masa de prânz, eu pun la culcare încă o pernă lângă perna mea, pentru străina cea greșit ziua, să-și treacă în noapte trupul pe curat.

Noaptea, iubindu-ne, absența ta luminată mă obsedează atât de tulburător încât și ziua, lângă mine fiind, îmi lipsești – tablou în rama nopții.

Am irosit mai multe zile decât are o viață de om. Dumnezeu știe de unde le-am primit.

Tot scrisul e o scrisoare.

A bate câmpii – perifraza fantastică a agriculturii metafizice; *câmpii* – substantiv blestemat să poarte veșnic pluralul său ce, însumat, depășește concretul pământesc.

Cum să dispari? Să mori și să te topești pur și simplu în pământ fără urme, așa cum dispare orice râmă, doar ca o umbră de umezeală? Nu se poate – fibra asta vie trebuia să fi simțit de mult și să-mi fi spus și mie dacă, dincolo de *acum* va fi un *atunci*, dacă dincolo de *aici* va fi un *acolo*.

Pielea mea – carte de semne – aici o rană, un neg, o pată, o cicatrice aproape ştearsă, dincolo – o durere aproape să renască.

Vă judec, vă văd şi vă admir în aceeaşi oglindă strâmbă în care mă cântăresc şi pe mine.

O pantomimă jalnică e toată strada, fluviul de făpturi ducând în spate roluri mute, nici un vaiet, nici un scâncet, doar promisiunea unei treceri de pietoni, punte la capătul străzii.

Aş sta, să pot, toată viaţa în picioare, aşa să mă dedic mie, aşa să mă odihnesc de voi osteni, până când mă va invada un sentiment de cal ce nu mai vrea să-şi îndoaie genunchii nici mort.

Ignoranţa mea – singurul lucru net şi sigur pe care mă pot bizui şi nici asta de la orice vârstă şi în orice condiţii, ci după o lungă viaţă de cercetare asupra mea, asupra voastră.

Cu cât mă cunosc cu atât mă pierd de mine însumi. Curând voi vorbi despre mine ca despre cel plecat de mult, eu aici încă fiind.

Binele ştiut astăzi, mântuirea, veşnicia, ca şi alte vorbe esenţiale nouă, de nu vor fi tot ce zicem de veacuri că sunt, atunci, vai, ce ridicole ierbare de năluci vor rămâne bibliotecile lumii şi cum cercetarea lor cu atâta sârg ar deveni, dintr-o dată, îndemnul să ne trecem în tăcere sub iarbă!

Dezastrele rămase în urma fericirii m-au cotropit întotdeauna din partea femeii apropiate, ca uragane de vreme bună prin care am renăscut.

Adânc respect pentru proprietate, un respect *real*, îl are cel sărac şi fără nimic al său.

Scamatorul îmi cere să-mi aleg în gând un număr dar să nu fie 0, şi el mi-l va ghici! Oare de cum a ştiut că eu mă gândesc la 0 tot timpul?

Mă pătrunde şi mă frige umbra celor care vor veni curând; deja aud freamătul pruncilor ce escaladează poarta fiinţei cu aceeaşi nerăbdare cu care şi noi ne prăbuşim dincolo.

N-am grija pâinii de mâine. O singură pâine să fie în tot oraşul, în toată ţara asta, ştiu că şi eu voi mânca din ea şi seara voi fi sătul. O noapte să mai fie, ultima dintre noi de-ar fi, de pâinea aceea neagră voi avea şi eu parte.

Azi – sămânţă a zilei de mâine; tot ziua de *azi* – cadavrul zilei de ieri.

Într-o carte veche din casă am găsit o fotografie rătăcită: un copil de cinci, poate de şase ani, stă rezemat de un gard de scânduri strâmbe cu fruntea lăsată spre stânga, ca într-o legănare. Pare să se ferească de lovitura ce ştia că va trece pe lângă el dacă-şi va feri capul. Aşa cred şi acum, de aceea am păstrat şi gestul şi fotografia.

Ce caut eu în biserica atât de încrezătoare în credinţa ei şi fără încredere în păcătos, în credinţa lui, când biserica fără credincioşi e piatră în ruină.

La vârsta mea, fiecare zi în plus e un cadou şi cadoul, ce gest frumos!, nu foloseşte la nimic.

Mi-am făcut din aşteptare o profesie şi, câtă vreme aştept, de la vreme aştept, cum aştept calendarul s-arate ziua de mâine. Aşteptarea face din mine un om sigur pe viitorul său.

Unde eşti tu când mâna ta îţi scrie cărţile?

Mă culc, adorm, dar cineva din mine rămâne treaz pe marginea patului şi gândul acesta nu-mi dă pace nici în vis: cum să dorm în tihnă, în aşternutul altuia, când străinul pentru mine veghează.

Şi îngerii pot fi călăi, călăi cu aripi. Flutură-le numai prin faţă ideea ce promite fericirea tuturor şi – iată butucul pe care, cu bună credinţă, vor cresta grumazul oricui refuză mântuirea, al celor care erau fericiţi şi fără îngeri, şi până la ei.

Cuvântul îngână fapta, omul, ba ne ia şi-n râs încât zic: ori vorba, ori lumea, e fără rost. *Cum* nu explică *ce* şi totul este ce este, cum s-a spus de mult, iar fapta şi numele ei bâlbâit se bănuiesc de uzurpare. Abia cuvintele fără acoperire, cuvintele care *bat câmpii*, fără gemeni în faptă, ridică boltă senină utopiilor mele scăpate de sub legile lumii.

Scrisoarea la care încă n-ai răspuns e ca lovitura incertă în clopotul ce uită să sune: iese din firescul firii fără să cadă în rândul minunilor.

Spiritul meu şi-a găsit rău loc de casă – trup jalnic, şubred, ce duce spaimă de cutremur…

Între semenii tăi, la plural adică, pari şi tu un substantiv comun înşiruit democratic între fenomenele aleatorii ale lumii. Abia spiritul, cât ai, îţi scrie numele la singular, cod unic de recunoaştere dintre alte fiinţe, fie ei şi fraţi cu tine.

Timp probabil ieri – azi, o ştire adevărată.

Şi excesul este o lipsă şi lipsa este un exces, când în viaţa ta n-ai vrut nimic peste măsură, nimic sub măsura ta.

Înjurătura, blestemul – crime făptuite doar cu vorba dar grave în plan magic, cât omorul real.

Mie îmi place pâinea şi, ce-mi place, mă ţine în viaţă. Doar mă gândesc la pâine şi îmi dispare foamea. Şi am în jurul meu oameni buni ca pâinea, şi numai gândul la ei mă mai ţine în viaţă.

Ioan îmi spune pe şoaptă *Şi Cuvântul s-a făcut trup şi S-a sălăşluit între noi*… şi eu ascult: viu sunt atâta vreme cât trupul meu din carne şi sânge se face iarăşi cuvânt cum a fost, cuvânt de rând ce încă îşi caută sălaş să rămână între voi.

Înţelepciune de om ajuns în nevoi, cumpătarea îţi conservă starea de bine a clipei dar îţi amână până şi moartea, amânare ce pare o meschinărie.

Normalul – starea de excepţie care nu interesează pe nimeni.

Cum să rămâi om în pielea ta cu simţul teafăr, cum să zacă ochiul în orbită când vede lumea-n largul ei, sub bolta fără mărginire? Cum de urechea mea, din tot ce strigă lumea, doar glasul tău aude când, de departe, în şoaptă pe nume mă strigă?

Durerea să fie oare unicul semn al omenescului din noi, suferinţa ca spectacol al lumii să fie oare scena ce ne pune sub spotul de lumină lăsând în culise animalul hrănit, mulţumit şi dornic, în adânc, de aceeaşi durere?

Ceva nu-i în regulă cu noi când vrem să ne ieşim din piele, să nu rămânem singuri, şi tot plecăm de acasă. Ceva din noi nouă nu ni-i de-ajuns, ceva din noi îşi trece măsura sub pielea prea largă când nu ne-ncape micimea ce doare.

Sunt spaime sub care abia sufli înăbuşit printre lacrimi. Anume despre ce te doare adânc scrii mai greu, aşa cum pentru sămânţa dragă ţie sapi mai mult de-o pană de cazma, sapi adânc în carnea ta, să o-ngropi acolo şi să aştepţi spre toamnă şi până în pragul iernii, să vezi dacă ai vegheat un cuib viu sau zilele ţi-au fost priveghi.

Îmbrăţişaţi în ploaie, sărutul ia gustul amar-albastru al furtunii, suflet de prunc reînviat în cristelniţa căzută trăsnet între noi.

Fapta mea, firav porumbel peste care ochiul străzii cade uliu.

Cum s-ar arăta lupul aflând aşa, de-odată, că-i muritor? Şi-ar pierde, din sperietură, pofta de vânat acum, când abia a dat de urma căprioarei, şi ea o muritoare?

Nu cumva e chiar indecent să-ţi expui în faţa celorlalţi, fie şi în scris, disperare ta, sinceră, fără îndoială, dar egoistă sigur, când lumea în jurul tău suferă cu adevărat şi moare de durere, în fiecare clipă stingându-i-se lumina din ochi?

Curajul sincerităţii în vorbă şi-n faptă rămâne şotie de zurbagiu. Să-i povesteşti celui de-alături, curat şi direct, despre nimicul ce-l simţi pentru el, pentru altul, este mai periculos decât saltul în gol, şi nu de ieri, de azi.

Cum ar fi să mă visez drept altul, altul decât mă ştiţi şi, din pielea mea de vis, să-mi văd Eul rămas treaz, pe dinafară, să-l văd ca pe un străin, aşa cum vă văd pe voi, să aflu aşa cum mă vedeţi voi pe mine. Dar încă nu m-am visat cu altă mască, cu un suflet de împrumut pe faţă şi mă întreb: când s-ar întâmpla să mă visez drept celălalt, Eu, cel de azi, care dintre voi aş fi?

Motive să-mi mai duc viaţa încă o zi? Poate mâine, poate poimâine, voi ajunge şi eu în ochiul tornadei aşteptate.

Eu sunt, iată, toată povestea mea. Fapta mea sunt eu, cum lipsa faptei mele tot eu sunt.

Te gândeşti, de obicei cu smerenie, la cel care te saltă din necaz şi zici: *Mulţumesc, o, Dumnezeul meu!* De ce n-ai gândi cu aceeaşi smerenie şi la forţa care te aruncă în păcat? Te-ngădui mai uşor când scapi de capcană, dar nu ştii, de cine ascultând, ai căzut acolo, cine ţi-a dat ghiont să aluneci sub trapă. Să ajungă doar: *Fereşte-mă, Doamne?*

Suspinul ca punte între cunoaştere şi durere – un pact între cele două cărări împerecheate. Cunoaşterea – o vină; durerea – ca o ispăşire.

Timpul îmi este sever măsurat de Steaua Polară, de acolo de unde privirea-mi clipind printre gene abia se zăreşte cât un tainic surâs din ochi mijiţi, surâs de nevăzut de aici, de pe pământ.

Aproape că amuţesc: de unele spirite lumea a auzit prima dată abia când ucenicul şi-a rostit necrologul pentru maestrul său mort. Ani în şir a ascultat şi a tăcut, nedând nici semn, nici semnal spre lume. După ce maestrul a fost îngropat, discipolul prinde glas, grăbind apoi să-şi crească propriul ucenic dornic şi acesta să ticluiască necrologul, capodopera dedicată maestrului.

Ştiu şi eu un truc: pot adăuga mai multe monede şi paharul deja plin tot nu se revarsă. Mă rog, câte nu face banul dintr-un pahar corupt!

Arată viitorul cu degetul cum arăţi zilele-n calendar, de parcă şi respiră în mireasma de mâine.

Aş mai înţelege să mă sacrific pentru ideile altuia dacă n-aş avea şi eu ideile mele, dar le am!

Catedrala gotică – săgeata care îl ţinteşte pe Dumnezeu, săgeata mai grea decât credinţa ce nu s-a putut desprinde de pământ…

Şi lătratul de câine e o veste, o veste ce te aşteaptă să ajungi la ea.

De ce-aş ţine un jurnal? Să notez ce? Tot ce pare demn de scris se-ntâmplă doar în mintea mea. Aici îmi trăiesc căderile în gol, nebuniile astea le notez, le rup, le şterg, iar ce rămâne – trece-n cărţi. Asta mi-i viaţa, ăsta-i *Jurnalul* aventurii mele teribile în preajma lumii. Nimic în plus din tot ce i se întâmplă, bun, rău, şi altuia.

FAR DE BEZNĂ

De m-aş rătăci cumva pe o insulă, după naufragiu, aş lansa o sticlă în ocean cu mesajul urgent să nu veniţi după mine, să nu mă căutaţi, aşa să vă găsiţi şi voi liniştea, dacă eu aş fi pricina tulburării voastre de-acum.

Ce e o idee, ce să fie o idee decât realitate, o stare de fapt cu un fapt mai puţin, ca un om fără trup – fără trupul acesta greoi ce adună toate bolile pământului, ale lutului din care se trage, şi din pricina căruia până la urmă moare şi ideea.

Citesc biografia semenilor mei, inşi de succes cum se zice, şi mă uimeşte setea lor de competiţie, determinarea de a fi *recordmani,* de a fi primii în orice, fără alegere. Faţă de viaţa lor, viaţa mea e un joc amical, de antrenament sau, aşa, de încălzire pe marginea terenului. În jocul adevărat, cu miză în cupa naţională de arşice, eu încă n-am intrat.

Ipocritul, sub masca lui de miere, renunţă la atac să pară că ne face voia. Tartuffe – un mod de a fi cum-se-cade când nu ne poate ucide pe loc.

Să scriu, dacă tot vreau să scriu, pe pielea mea să scriu şi să văd atunci cât îmi poate duce pielea.

E cineva pe aproape de mine, în interiorul meu, în jurul meu, deasupra mea, care ţine cu tot dinadinsul, cu orice preţ, să supravieţuiască, şi mă târâie după el. Cine să fie fiinţa asta care, peste capul meu, hotărăşte pentru mine ce-i bine şi ce nu, şi mă ia peste picior de câte ori o contrazic?

Atârn de trupul ăsta în suferinţă, firava mea legătură cu lumea; bolile mele ţin sănătatea şubredă a lumii, de-am ajuns şi eu rău, rău ca leacul ce aşteaptă noaptea să-şi sugrume rana.

Am veşti în cartea mea pentru oşteanul mort în lupta pierdută cândva: *De ce te-ai grăbit să-ţi laşi zilele vii pentru ţelul cel bun?* Învinsule în numele binelui, idealul ţi-a rămas tot neatins şi, sub acelaşi drapel, puteai muri şi azi, alături de noi!

Trupul de-ar lua cu totul, şi nu cât o aluzie, cât o promisiune, înfăţişarea sufletului din noi, am vedea în jur monştri cu zeci de labe sfârşite în cângi de apucat, cu ochi de jar aprins, cu guri colţoase vărsând flăcări şi cu plete din sârmă ghimpată. Sub chipul acesta, cine să mă vrea drept aproapele său când nici eu pe mine nu mă vreau?

Deşi nu cred, trag şi eu cu urechea la prevestirea bună, norocul să nu-l prindă aţipind cât stă la pândă pe canibalul răbdător din mine.

Fudulul, când n-are ce mânca, îşi face din ziua aceea sărbătoare de post.

Mi-i uşor, îmi zic, să mă las de viciu – după ce l-am împlinit. Dar, dacă tot nu m-a ucis – mi-a făcut bine şi, atunci, ce îl deosebeşte de virtute!

Insului acesta banal de cum îi este dat, în simplitatea lui comună, să cunoască şi el două fapte de excepţie pe calea vieţii fără întoarcere, aşa cum le este dat doar celor aleşi: o naştere, o moarte?

Împărţirea dreptăţii cu îndurare, asta e partea divină din numele Lui. Dar cineva se întreabă: *Ce, naiba, o fi dreptatea?*

Toate *marile reuşite*, *marile idei* care uimesc lumea, au şi ceva de escrocherie, ceva de truc ieftin ieşit din mână vreunui şarlatan cu charismă. Mai ales când aflu că s-a găsit leacul la boala mea neştiută care, de azi, după decret, e mortală!

Prima viaţă – o viaţă de pregătire, de încălzire, aşa cât să te obişnuieşti cu gazonul, cu reflectoarele din nocturnă. Meciul adevărat, pe goluri şi cu arbitri la vedere, se amână, se amână mereu pentru alte vieţi. Cine a împlinit ceva în zilele sale de aici, a împlinit în joacă, de probă.

El – cea mai pregnantă, cea mai apăsătoare absenţă din viaţa mea, zi şi noapte, aşa cum este tatăl pentru copilul din flori.

Trăim viaţa celor dinaintea noastră în rezumate ridicole în care nimeni nu recunoaşte pe nimeni.

Aflu pe pielea mea cum se moare: nu de boală, nu de vreme prea lungă. Oi fi zeu, cum mă ştiu, dar mă ucide îndoiala de mine, sila de semeni, zei şi ei – sila mă sfârşeşte la fel ca şi pe voi.

Şi-o stea să am în frunte, afară, în puterea zilei, pentru voi va fi tot un oarecare far de beznă.

De câte ori îl prinde supărarea iese din casă, iese la primul impuls din locul în care l-au nimerit gândurile negre. Fuge ca de teama cutremurului şi, acum, scăpat cu viaţă, are grijă să nu se lase prins între ziduri şubrede când cutremurul revine, aşa cum cred toţi cei pricepuţi la replici.

Munţii vor deveni temelii de catedrală, brazii – icoane, şi tu tot nu-ţi vei găsi idolul potrivit smereniei tale ipocrite, smirnă de contrabandă.

În spatele imaginii ce-mi arde pupila rămâne şi o parte de nevăzut, cum are şi Luna ascunsul ei, reversul ce-i dă feţei plinul şi golul, îi dă eclipsei umbră rotundă, reversul ce nu se cade să-l luăm în calcul, deşi acel tărâm tăinuit ochiului treaz ne ispiteşte şi-n vis cu monştrii săi vii.

Totul în jur este fiinţă, viaţă, este suflet. Locul unde nu vei răni cu raza ta de foc e chiar ţinta ce ţi-ai ales-o, spaţiul infim dintre două priviri.

Peste ploaia nopţii, curcubeu căzut din lună. Cine îl crede, va fi fericit.

S-a bătut eroic contra pornirilor sale, a viciilor, a aplecării spre rele, a luptat ani în şir şi – a învins! Acum, luându-se în stăpânire, anume prin această luptă a devenit altul decât îi era firea: nici chipul nu-i este acelaşi, că nici el nu se mai ştie pe sine.

Încep lecţia matinală de umilinţă prin a-mi săruta gleznele. E, între altele, acrobaţia necesară smereniei zilnice. Să nu mai zic şi de vicleana diplomaţie de flatare a spiritului atât de prosper faţă de trupul tot mai ponosit.

Îmi număr degetele; număr cu atenţie, în gând, de la unu la zece pe degete număr dar, între şapte şi opt, mă tot încurc. Mereu îmi iese un om în plus, pentru că în gând oameni număr, şi nu degete, şi nu ştiu cine-i omul ce tot apare până să număr la opt, numărul meu norocos.

Cu câteva procente în afacere, Inteligenţa mă ameninţă că, dacă mai fac prostii şi nu-i dau majoritatea acţiunilor în societatea noastră comună, îşi retrage capitalul şi-şi deschide singură o firmă asigurându-mă că în scurt timp voi falimenta cu totul. Nu ştie că *brand*-ul şi piaţa sunt la mine!

Râmele – maţele astea care şi-au pierdut trupul pe undeva, dacă nu cumva chiar pământul o fi trupul lor reînviat.

Puber fiind, zburam chiar pe ruşinea de a-mi arăta goliciunea aripilor abia împlinite.

În vise voi fi egalul altora? Nu, şi visul are ierarhii, cu umilinţe atenuate dar precise, şi cărora mă supun îngenuncheat în somn, trezindu-mă apoi vasal supus în ziua de mirean.

Muzica m-a fascinat dintotdeauna ca sufletul de aproape pe care nu-l pot întrupa, fiinţa fugită din casa mea, de sub ascultarea mea, precum fiica nenăscută, pe care n-o voi mai avea.

Singur să fiu în chilia mea, aş trăi cu grija unui ou – lacăt pe gând, precum orbul ce se ţine-n viaţă rumegând lumină din cerul lui de var.

Absurdul e irealul atât de apropiat nouă, atât de pătruns în fiinţă, încât îi păşim graniţa fără să ştim. Alunecăm în tărâmul fantasmelor străine de unde ne întoarcem din viaţă în altă viaţă.

În adânc am un instinct greu, un suflet de piatră supus inerţiei; oriunde ajung îmi vine să mă aşez, să mă aşez ca pentru totdeauna şi să nu mă mai clintesc de acolo, oricât de incomod ar părea pentru mine poziţia în care am căzut. Aş crede că Dumnezeul meu este Gravitaţia.

Iepurele ăsta s-a născut cu spaima în el; şi fără să fie vreun lup în pădure el tot va avea spaimă de lup, lupul care îl va vâna în vis.

Clima – singurul serviciu care, sub orice regim politic, îşi face treaba la… vreme.

Tăcerea din marginea lumii – senzaţie trăită de auzul străin pe steaua nezărită. M-aş lăsa absorbit de abisul înalt, singur pe un astru să fiu să-mi înjgheb un radar ca o ureche, aşa să ascult primul liniştea din viitor trecând prin auzul meu.

Primesc voluptatea penitentă a spovedaniei sub patrafir, ca duhovnicul meu să mă asculte cu îngăduinţa mărturisirii şi dezlegării unuia către celălalt. Din groaza că ne-am regăsit, coborâm la braţ aceleaşi trepte ale credinţei.

Transparentă în strălucire şi vibrând în zborul mai lin, mai abrupt, libelula şi-a lăsat trupul sub-pământului. Ivită înaintea cuvântului rostit, îmi prevesteşte fast din ziua de mâine, îmi prevesteşte binele care, trecând de mine, a ajuns în viitor.

Apropierea dintre bărbat şi femeia lui e simplă, pământeană, predestinată. Curând te copleşeşte imageria divină, celestă, din raiul de nepătruns ochiului diurn, de parcă serafimii te poartă de mână. Apoi iubirea ta coboară pe nesimţite în infernul strălucitor ca o sală de bal, împerechin-du-te cu ultimul împielițat pentru valsul de adio.

Şi ce-mi scapă, şi ce aflu, orice mă atinge îmi surpă şi ultima treaptă de sub tălpi şi simt neantul la un pas. Calea iniţierii în taina fiinţei mele mă prăbuşeşte, mă ruinează în cunoştinţă de cauză.

Acoperişul verii tremură în aerul cald. Respir, în insomnia amiezii, abur din provizorii vise de zi.

Linguriţa lipicioasă căzută din ceaşca de ceai, lămâia încă salivând, cămaşa ce moţăie pe spătarul de scaun – toate mă pândesc până în zori când, din personaje de vis, refac decorul banal refuzat de orice memorie găzduită la hotel.

Trupul fără spirit, da, e jivina asta ivită din trecutul meu. Mă întreb ce-i spiritul fără trup – de n-o fi cumva duh născut din prospectarea, cu disperare lacomă, a zilei de mâine.

Uitarea – virtute deasupra iertării? Atunci uit durerea ce m-a silit s-o trăiesc, dar nu-l iert pe vinovat. Să ştie că nu-l iert! Şi când uitarea are la temelie iertarea, pot să mă întreb ce se întâmplă?

Privesc trupul acesta, carne şi sânge, trupul ce se scrie arzând în lumina din ochii voştri. Viaţa mea toată răsare din ziuă, se decantează din noroiul străzii, viaţa mi se tot subţiază trecând în ritm, în metafore, în culori ce-mi ard genele oricât de prudent aş privi, viaţa mea cu trup şi suflet se trece-n hârtia de carte că nu mai are ce muri de moarte bună, moartea nemaiaflându-şi povara.

Ce vis şi ăsta: se făcea că toţi în jurul meu se băteau să ajungă grindă de pod, piatră de boltă, cărămizi măcar şi nimeni – mortar!

Am gust de cocleală pe limbă de parcă nopţi şi zile am dormit cu bănuţul de aramă în gură.

El are sfinţenia în el, tu s-ar putea să ai harul înalt al îndoielii, preacurata necredinţă. Şi nu te grăbi să te lepezi până nu ai piatră tare sub tălpi.

Lumea asta în trecere degrabă, fără vreme de răgaz, nu-i invenţia mea, cel ce se miră de sine, ce se miră de voi, nici a celui fericit de condiţia sa şi nici a unuia hrănit cu clipa ce vine.

Aştept ca un pom, un singur pom să refuze să înflorească, să-şi coacă fructul, să nu mai vrea să dea muguri, din rădăcini el viu încă fiind, din lemnul acela să-mi fac icoană.

Pornesc greu motoarele cu sila pentru o zi când am de întâlnit doi inşi plicticoşi şi, de asemenea, voi trece prin câteva instituţii la fel de anoste – care de sănătate, care de administraţie. Ce să-mi doresc altceva – e doar o zi de marţi…

Nu cred în implacabil. Când termenul final nu-i cert, totul încă-i posibil, până şi începutul deja consumat poate fi altul. Dacă nu există *atunci* şi *acolo* ca predestinare, eu, cel parolist şi punctual, nu voi fi *nici atunci* şi *nici acolo*.

Boala-i adevărul profund, mai viu decât trupul, decât sufletul, mai viu decât spiritul, cum şi zborul cel veşnic e mai viu decât vulturul muritor.

Dacă în urechea mea surdă vreun cuvânt sună să-l aud, deja cuvântul acela-i dincolo de măsură.

Ceea ce faci tu, cu mâna ta şi foloseşti după gândul tău, ia înfăţişarea ta. Ia uite: chitonagul ăsta făcut de tine are un nas care-ţi seamănă!

Un lucru nu se lămureşte prin alt lucru, cum vorba nu se luminează cu vorbe. Lume-i plină de metafore dulci şi goale precum mireasa *drăguţă* în noaptea nunţii. Figurile de stil ignoră adevărul iar mie reuşite îmi par abia tautologiile ce nu explică.

De câte ori scrii aforisme e bine să-ţi ţii sub control luciditatea, să fii sigur că nu trage cu ochiul pe pagina ta, că nu-ţi strâmbă mâna.

Punte de cenuşă peste râul care seacă, umbra mea îndrăzneaţă trece săltând pe unde a fost apa mai adâncă…

Ne-om duşmăni noi între noi, unul împotriva tuturor, toţi împotriva unuia dar, mai degrabă, ne duşmănim pe noi înşine în ascuns şi la vedere, ne duşmănim ca penitentul jurat să vieţuiască îndelung cu sine, să vadă cum se chinuieşte până la capăt în zadar, mulţumit că pierde pariul făcut, el ştie cu cine, fără să se mântuiască.

Oricât de desăvârşită ar părea în veşnicia ei opera trecută prin foc, pentru mine nu focul, ci apa este un început din întunecatul oricând.

Cine-mi spune că-şi stăpâneşte sentimentele îmi spune, în felul său, că nu le are.

Ziua mea – o istorie scurtă; pe când noaptea, pe când noaptea, cu destinul ei fără sfârşit…

Profetul cu har are câte două tâlcuiri adevărate şi contrare pentru acelaşi semn căzut în visul meu: una fastă, alta nefastă. Am aflat că voi ajunge *în acel loc* pe picioarele mele sau voi fi dus *acolo*!

Vârsta, în curgerea ei, mă eliberează de nevoia de spaţiu şi cad rob supus timpului.

Trupul îmi este calea, visul – ţelul de noapte al călătoriei mele tot mai grăbite.

Cum se trece flacăra din flacără, lumânare cu trup de carne, aşa lumină din lumină se trece în carte, în filele albe vinovate de sângele celui viu. Se trece privirea în hârtie ca lumânarea în hârtie, cum se trece pământul cel viu printre scânduri în sicrie.

Înghiţi cuie, mănânci jar sau zbori ca pasărea? Toate astea fă-le acasă la tine, fă-ţi tot programul de clovn singur, între cei patru pereţi ai tăi iar când ieşi în stradă treci cu atenţie pe zebră, să ajungi teafăr şi la timp pe terenul tău de decolare.

Ce-or fi morţile acestea festive însoţite de muzică? Înmormântările par tot mai mult carnavalul mahalalei decât solemnitatea trecerii *dincolo*.

Leac din urmă pentru orice boală, focul curăţă temeinic, el fiind de-a pururi curat. Şi unde va ajunge cenuşa bolilor trecute prin pojar?

Copiii urcă zarea peste genunchii mei pe când, tulburat de alcoolurile subţiri ale toamnei palide, cad în poala cui voi amurgi şi eu.

Sunt persoane cu o putere stranie în glas şi care sparg bolta de piatră sau ucid dintr-un singur ţipăt pe cei muţi. Nu acestea vor fi victime iar ţipătul lor nu-i semn că de mine le este teamă.

Trăiesc cu atâtea amânări, încetiniri, temporizări, înfrânări, de parcă aerul, în mod miraculos, se gelifică fără ca plămânii s-o simtă, fără ca nările să se înfunde în gelatina perfect transparentă. Cine ar vrea să rupă ritmul horei se va răni în sulițele oarbe ale nerăbdării lui, în indiferența sticloasă din jur, în cele din urmă murind cumva de neatingerea noastră. Nimeni nu poate învinge lentoarea, o moarte în stradă cu ochii deschişi, de care nu ni se desprinde privirea fiind mai departe fascinaţi de strălucirea ei otrăvită. Este halucinant cum viaţa asta unică trece străină de tine deşi nu faci nimic, îţi treci viaţa alături de ceilalţi topiţi şi ei în vitrina aceluiaşi aisberg imens care se cheamă cu toate numele noastre la un loc – România.

Bat la uşă, bat iar şi – nimic! Stranie senzaţia când bat la uşă şi nu mi se deschide. Bat în uşă acasă la mine, nu-mi răspunde nimeni şi, ce să fac, mă-ndemn singur, cu voce tare: Intră!

E posibil să te ţină viu doar resentimentele? Ura ce zice? Ea zice că da!

Funcţionarul este călăul în serviciul statului, a stăpânului său, slujbaşul ce ţi-i dator cu o execuţie promptă, ireproşabilă. Dacă-i călcat pe picior, călăul are tot dreptul la scuze chiar şi din partea reginei: *Mă iertaţi, a fost fără să vreau!*

Singur e cel ce încă nu s-a aflat pe sine.

Minunată, minunată splendoare muzica aceasta încât îmi impun liniştea ca pedeapsă jinduită pentru a mi se ierta păcatul singurătăţii, dezolarea.

Istoria îmi arată în amănunt *ce* şi *cum* s-a întâmplat cu oamenii, cu voi, până să ajung şi eu în lume. Aştept încă ştiinţa care să-mi spună *de cum* s-a întâmplat să ajung şi eu în lume, *cum de* va fi posibil să ies din povestea asta.

Să ştergem numele de pe morminte pentru că în nume nu-i doar destin, ci şi viaţă, fiinţă vie. Vezi cum, primăvara, înmugureşte lemnul crucii pe la subţiori, în dreptul numelui luând verdele din verdele său, şi respiri şi tu speranţă cât o frunză: Poate mai prind o toamnă!

Te gândeşti zilnic la sinucidere? Bineînţeles, aşa cum mă gândesc la o masă bună, la o femeie frumoasă – dar când ştiu cât de nesănătoase sunt, ce riscuri aduc cu ele – le mai amân o zi, două!

Umbră-n cârca vorbei, tăcerea va fi a oricărui astru, a universului, sau a nimănui. Cuvântul ce-l pronunţ, mărunt în puţinătatea sa, e doar al meu.

Am sărbătorit, am plâns, am regretat trecerea dintr-un mileniu străin în altul la fel de străin şi, din tristeţe, am uitat de ieşirea din secolul meu!

Banii, averea, îţi schimbă cărarea, cărarea ce părea a vieţii tale, până la a o înstrăina de tine. Câţi pot fugi atât de repede să nu-i ajungă banul cel sprinten care, prin noi, îşi împlineşte destinul?

Mă tulbură indivizii puternici gata să conducă fie un cal nărăvaş, fie gloata de nemernici topiţi în pasta informă a istoriei încă nescrise. Ei ştiu să se ţină în şa doar cu un gest oricât de sălbatică ar fi bestia. Îi admir de la distanţă pe aceşti oameni cum, pătrunşi de o sobrietate funebră, pătimaşii ce nu ştiu de glumă, preferând mai degrabă să taie un cap decât să-l mângâie, inşi marţiali ce-şi ţin cuvântul mai întâi faţă de ei, făptuind ce spun şi când e să-şi grăbească sfârşitul. Mă tulbură şi pe mine, profund mă tulbură semenii tari cum eu nu voi fi şi, fără să le râvnesc locul, din instinct, îi părăsesc înainte de a-şi împlini menirea, înainte ca admiraţia mea să-şi ardă lumânarea până la capătul de beznă.

Bănuiesc tentația ca și ezitarea nefericitului cu butonul nuclear sub deget, gata să ne distrugă pe toți la un loc, o singură dată. E Demiurgul pe cale să-și afle eșecul, să-și renege creația, dar încă nu știe de ce și-ar rezidi ființa, de ce și-ar relua chinul, de la începutul beznei, de la primordialul Unu.

Viitorul meu e făcut dintr-un material tot mai prost și nu rezistă în timp iar punctul terminus se apropie. Viitorul meu trece repede, așa că mă bazez pe trecut, e solid, e verificat, durează mai mult și voi paria pe el.

Scriu cu aplomb, sigur pe mine ca și cum aș ști despre ce voi scrie și pe pagina cealaltă, în cartea toată, ca în final să-mi iasă altceva, de parcă cineva a hotărât așa, brusc, să închidă cartea după care dicta pentru a-mi spune altă poveste.

Undeva în Indonezia, cel mort se îngroapă sub coaja despicată, apoi scoarța vie se leagă la loc. În timp copacul se vindecă, totemul trăind mai departe cu răposatul în el, hrănindu-și cu substanța lui poporul de frunze. Fantastic pur pentru spiritul meu de sălbatic!

Noaptea asta pădurea s-a frământat bezmetic, copac cu copac, într-o dezbatere în furtună până să afle în care parte s-o ia, să fie spre primăvară, să fie spre iarnă, spre toamnă s-o pornească sau să fie tot iarnă, iarna din care abia a ieșit, pădurea – nici ea nu știe unde să plece din vreme.

Sărbătoarea mileniului, a mileniului III, este deja un eveniment al specie; pentru efemeritatea mea şi clipa, de-o prind întreagă, e o aniversare.

Boala mă pătrunde adânc, fibră cu fibră, ca apa ce îneacă până să vezi malul.

Adevărul, să fie credibil, afirmă şi neagă de-odată acelaşi lucru, luminează şi întunecă în aceeaşi clipă, cum într-un tablou găseşti lumina şi umbra pe aceeaşi pânză, pe aceeaşi faţă.

Fă-ţi idoli ciopliţi sau nu-ţi fă, oricum vei avea dezamăgirile prin care am trecut şi noi.

Admit că pot muri pe loc, în stradă, dar nu admit durerea de dinţii. Scaunul dentistului e mai incomod decât cel electric în care, oricum, chinu-i scurt, anestezia eficace, şi nici nu ţi se cere, două ore după tratament, să nu bei, să nu mănânci.

Şi ce faci tu, singur, la Curteşti, la ce te gândeşti stând sub cer când afară plouă, la ce te uiţi – că tablouri n-ai, televizor n-ai, la ce te gândeşti? *Gândesc la soarele din Sud, la soarele care va fi apus acum două mii de ani!*

Să vezi într-o străfulgerare, cât o clipă doar, să vezi cum este lumea şi cum sunt oamenii în adevărul lor adânc – minune ce n-o ştiu posibilă; dar să-i vezi cum i-ar vedea doar Dumnezeu, nu cred te-ai mai mândri cu specia căreia aparţii.

Privesc statuia: ca un gând să străbată acel creier de marmură trebuie să fie fulger, să pătrundă în acea ureche un glas – tunet trebuie să fie.

Lumea asta-i adevărată doar cât cuprinde şi toate minciunile în ea.

Orizontul nu-i o limită, e un prag!

Întâmplarea scăpată gândului, proiectului tău, este mai aproape de perfecţiune, are cusătura mai strânsă decât oricare altă fiinţă din preajmă. De ce să sluţeşti chipul întâmplării după nevoia ta?

Noaptea mie îmi prieşte vârtos pentru că dimineaţa mă trezesc teafăr, cu temperatura normală. Ziua, abia ziua mă scoate din ritm şi mă bagă în boli ce sporesc mercurul în termometru.

Ce tablouri rare se ascund înfăşurate pe trunchiul unui paltin. Doar tăiat, uscat şi făcut furnir are şi paltinul un album, o operă de arătat lumii.

Cum să-l deosebeşti, dintre voi, pe cel cinstit? Cum să-l afli pe cel ce se lasă în voia binelui? Cum să găseşti valul care te duce la ţărm, cum să te fereşti de valul care te scufundă în larg?

Uit tot mai des de lucruri, de fapte mici, de fapte grave; mă tem că un gând ascuns mă sileşte la exerciţii de uitare să uit aşa de moarte, şi ea trecută printre substantive drept un lucru oarecare.

Dă din aripi o muzică peste Anzi ca un condor, nostalgia ei de marş funebru înlăcrimând mii de înaripate. Puţine păsări de pradă au imnul mai înşelător pentru bieţii porumbei, epuizaţi, perechi-perechi, în tangouri.

Ce ţii acum în mână nu-i o carte cu adevăruri, e o carte cu bănuieli. Dar ştiu că multe adevăruri de acum vor dispare, nu şi bănuielile. Riscul? Risc ca bănuiala mea să devină cândva adevărul tău.

Cine intră în vizuina lupului îmbracă blană de lup şi urlă ca lupii, aşa să stea şi el la masa lupilor, să poată mânca mielul la care visase de pe când era cățel la stână.

Să arăţi lumii copia, copia bine făcută dar totuşi o imitaţie cu preţ de simbol a originalului – totul fiind *ca şi cum* şi pentru tine ar fi adevărul viu, să crezi şi tu asta fără să dezminţi crezul altuia pe când tu, originalul, unicatul, să nu te laşi văzut, să nu te laşi ştiut.

FĂPTURI ŞI FAPTE

Pierd timpul din plin, în bucăţi mari, vii încă, pierd timpul fără să fac nimic din câte fac alţii mai chibzuiţi… Mă împac şi cu gândul ăsta cum primesc împăcat şi apusul în viaţă fiind, cum aş primi şi răsăritul la o zi după moarte.

Detest să-i aud pe cei nestăpâniţi înjurând şi blestemând fără teamă de spiritele negre din cuvânt şi, totuşi, blestem şi înjur şi eu auto-cenzura care mă sufocă.

De câte ori văd curcubeul îmi vine să intru cu foarfecele în panglica asta festivă, să inaugurez cu mâna mea Paradisul pentru toţi pământenii.

Pe fruntea sa în tinereţe i-a apărut o protuberanţă. Pe acolo ar fi vrut să iasă în lume primul său gând cu care să ne fericească. Dar experienţa a fost atât de dureroasă că n-a mai încercat.

Femeia mea din vis are merite în plus faţă de voi, toate cele adevărate: vine când o vreau şi eu, pleacă de cum se face ziuă şi nu se lasă văzută…

Undeva, în capătul Orientului, e un alt război. Mă culc liniştit: câtă vreme e război, lumea adoarme cu gândul la pace, visează pace!

Cel de la ghişeu îmi ia banii elegant, sobru şi, totuşi, iritat: are chipul unui înalt escroc de stat, are chipul demnitarului convins că victima, lăsată cu buzunarele goale dar încă vie, tot l-a păcălit.

Fiul meu e mai matur decât mine? Nu eu am vină că nu vrea să rămână *copilul* ce-l ştiu.

În numele meu, ca şi în numele fiecăruia, sunt doi inşi, cu purtări, cu înfăţişări diferite. Numele mic, răsfăţatul, face orice şotie îi trece prin cap; numele de familie – judecă şi condamnă. În stradă părem, iarăşi, fraţi buni din aceeaşi familie unită.

Gândul meu tot îmi repetă ceva: Dar pune odată graniţă între tine şi ceilalţi, să ştii clar unde eşti tu, unde-i lumea ta, unde-i lumea lor şi trage cu foc, cu foc continuu linia frontului dintre voi.

Multe-s prea mari pentru mine să le pot zări, multe dureri sunt prea grave să le pot simţi, să le pot ţine în mâinile mele scurte în timp – atât de multe spaime că nu le pot trăi pe toate. În viaţa voastră cum este?

Rugul, calea sublimă de evadare de sub jurisdicţia gravitaţiei, are putere hipnotică asupra mea şi, de-aş avea atâta substanţă, eu însumi aş arde nopţi în şir numai să-l admir.

Mă străduiesc de-o viaţă să fac cu mâna mea măcar o râmă vie, o râmă din lut peste care să suflu strop din sufletul meu. Ce mare minune să fie asta când alţii au făcut mai mult de-atât.

Ca o apă cerul curge peste mine.

Cine să fie cel cu care vorbesc eu? Dacă nu-i unul dintre voi, dacă nu sunteţi voi, atunci cine mă ascultă şi nu-mi răspunde, cine să fie cel ce mă sufocă în muţenie acoperindu-mă cu semne.

Voi spune răspicat înţelepţilor câţi mai sunt, voi spune acelor maeştri când îi voi întâlni, le voi spune că i-am căutat, i-am căutat să le spun că eu nu-s unul dintre ei.

Ce fericire că n-am o credinţă în numele căreia să mă-nflăcărez, să-mi ucid aproapele, să-mi ucid departele; ce blestem că nu cred în nimic din ce-mi spuneţi, să mă las ucis pentru *idealul nostru*.

Tot gândindu-mă la el, nu peste mult timp ne-am şi întâlnit, ca din întâmplare. Dacă, cine ştie din ce slăbiciune, mă gândeam tot aşa de intens la Dumnezeu, la vreun sfânt, nu m-aş fi mirat să-mi iasă în cale şi ei, gândul meu fiindu-mi arătare.

Şarpele alunecă împletindu-se în două cu iubita lui cărare, că nu ştii dincotro vin şi cine duce acasă pe cine, de nu se mai pot despărţi unul de cealaltă.

Prietenii morţi îşi poartă timpul netrăit în memoria şi-n spaima mea.

Şi câinele care nu mă muşcă, tot câine moare.

Suma unghiurilor unui triunghi rămâne la fel, deşi trece şi acest adevăr prin războaie, dictaturi, inflaţie, prin credinţe. Aş vrea să am tăria unui triunghi din lumea, din vremea lui Pitagora.

Orizontul – viitorul de care pasul nu-mi trece.

S-ar putea cândva să vreau o cană de lapte mai puternic, mai cu poftă decât vreau acum cana de vin. Dar nu cred că voi dori la fel de însetat şi a doua cană de lapte.

Văd cum obiecte fără voinţă, oarbe în inerţia lor, mi se opun cu atâta vlagă că-mi fac de râs hotărârea, puterea, ba şi încăpăţânarea atât de isteaţă. Ce forţă ocultă oare le dă tăria să mi se împotrivească cu răbdarea lor fără fisură?

O parte din mine, cea răzvrătită, partea care fuge de-acasă, se alătură vouă şi mă duşmăneşte în alianţă cu voi. Iar voi o găzduiţi cu toată ospitalitatea datorată unui prinţ ca şi cum pe mine m-aţi găzdui, ca şi cum mie mi-aţi face un bine.

De o viaţa se pregăteşte pentru saltul acela miraculos, supraomenesc, prin care va deveni din cel ce este – cel care nu va mai fi.

Nu cred în destinul ce te copleşeşte, ca o nenorocire inevitabilă, cu bunuri pământeşti.

Sunt făptaşul care-şi caută fapta.

Un *ceva* mic, scria undeva cu corp opt, nu-i mai puțin ceva decât un *ceva* mare.

Să supravieţuieşti prin renunţare: înţelepciune de şopârlă care, să fie liberă, îşi leapădă un capăt din fiinţă.

Din *Jurnalul unui cocoşat* – Dromaderul era animalul preferat pentru mine până am văzut cămila când mi-am zis: Da, cu două cocoaşe e mult mai bine, ai un sentiment de împlinire, abia aşa te poți simți și tu ființă întreagă!

Scriu şi am impresia că dacă aş renunţa să mai bat tastele, acestea ar ţopăi singure, din vrerea lor, alcătuind un text care ar cere condamnarea mea pentru dezertare de pe câmpul de luptă.

Cad ochii din orbitele trecătorilor, cad ochii şi sunt luaţi pe fărăşe de măturători, sunt duşi cu maşina la groapa de gunoi unde vor putrezi, pe culori, în pungi ecologice, cad ochii celor din jurul meu de cum ies în stradă.

Citesc vieţile sfinţilor, sigur, nu pentru a vedea cât mai am până să-i ajung, ci să număr cât de mulţi dintre voi mi-au luat-o, şi aici, înainte.

De la duh vine şi duh-oare? Cuvintele se-nrudesc mai mult decât le-ar permite buna-cuviinţă!

Scrie şi cel mai mărunt gând pe loc, scrie-l atunci când se iveşte, cu încrederea că şi din cea mai firavă sămânţă va creşte iarba de leac care să te salveze de tine.

Azi n-am scris nimic. Calculatorul a avut hachiţe şi nici măcar nu s-a deschis. Nu eu am avut de pierdut: am gândit trei idei geniale de care nu va mai afla niciodată.

Nu-l admir pe cel care, supus crezului său, alege liber durerea. Fără să-i accept idealul, îi respect tăria de a se ţine în marş pe calea aleasă de el dacă nu face cruce cu poteca mea strâmtă.

Ideea şi Fapta transpiră împreună alergând spre acelaşi chip.

În ţara în care mai afli locuri libere în puşcării Justiţia nu şi-a dus treaba până la capăt.

Dracul gol, vorbă de alint… Când făceam câte o prostie pe cât puteam şi eu face la vârsta şi la mintea mea de copil, bunica mă certa: *Eşti dracul gol!* Dac-ar şti prostiile mele de acum…

Să respiri sub protecţia îngheţată a degetului arătător al Fiinţei înfipte în zenit, verb potrivit credinţei de pământean.

Vinul vechi şi cumpătarea bătrână – pereche domestică hărăzită să bată veacul.

Nu-i contraziceţi pe proşti, nu persecutaţi prostia, nu luptaţi cu ea – vă faceţi de lucru pentru tot restul vieţii. Nu-l contrazice pe prost mai ales când e atât de uşor să-l convingi că oricând el are dreptate, aşa şi deosebindu-l dintre ceilalţi!

Trăiesc şi mor în cercul spaimei mele.

În societatea asta, bună – rea, pare imoral să fii nefericit: ai la îndemână tot ce-ţi trebuie, material-mente vorbind, să fii fericit. De ce eşti cârcotaş? Ce nu te mulţumeşte? Atâţia în jurul tău reuşesc, nu te uita, nu te întreba cum, numai tu nu vrei!

Mi-am adus în grădină soiurile cele mai bune de pomi altoiţi pentru aromă şi gust, am adus puieţi răpiţi parcă din livezile raiului şi care, privite peste garduri la vecini, par minuni de necrezut. Dar la mine toate trag firesc să-şi uite blazonul, să-şi uite nobleţea şi se sălbăticesc înfrăţindu-se pe sub pământ cu neamul prost, cu spinul cel ţâfnos, cu brusturele, cu pălămida amară – toată grădina mea plutind într-un aspru miros de pelin şi atât de convingător că şi mie îmi vine să-mi stric firea, să mă las buruiană pe pământul gol.

Scrisul îşi devorează autorul aşa cum vânătorul, pândind vizuina, va muri sfâşiat de lupii ce-l ajung din urmă, ca o reuşită încoronare a pândei sale.

Îndemn de melc: *Sigilat sub lacătul de calcar, caută-ţi netulburat misterul din irisul lumii.*

Nu neglija gândul, nu ţi-l uita, trece-l în cuvânt; cuvântul se face gest şi împlinire în faptă şi abia fapta va fi catastrofa pe care lumea o va întoarce împotriva ta – gândul cel nevinovat din partea ei.

M-am trezit în visul tău, barcă lăsată peste râu, ca punte din mal în mal.

Alunecare spre Înalt, înspre norul fantastic, va începe de la puţin şi la tine: azi, de la uitarea cheii în broască, până ce mâine ţi se va topi numele în conştiinţa de sine a unui trup de fantomă.

De ce m-ar mira şarpele ce-şi înghite coada, gura ce se devorează pe sine, de ce m-ar mira ochiul pe sine privindu-se? Cum să mă mire când aici este începutul şi sfârşitul, precum întregul se închide rotund între alfa şi omega?

Când spune *Eu* o face cu atâta putere, atât de apăsat, că simţi efortul de a se apleca pe coarnele plugului să tragă brazdă cât mai adâncă de hotar, să se despartă de mine, să se despartă de voi. Când spune *Noi*, simt cum mă ia de piept să mă înalţe peste brazdă, să mă aducă în pământul său.

Prostiile mari de care nu mă lepăd sunt, se vede, o pedeapsă împlinită cu mâna mea, pe când prostiile mici le iau ca un avertisment. O să aflu eu din partea cui şi ce drept are Acela asupra mea!

Să gândesc un fapt şi apoi să-l fac, nu mi se pare firesc. Fac ce am de făcut şi apoi îmi zic: nici gând să fi făcut eu o asemenea faptă…

Molia ia doar culoarea din stofa costumului meu cel bun, croindu-şi şi ea o haină pe măsură, cum şi eu am culoarea acestui timp, făptura mea – acelaşi trup de molie hrănită cu clipe.

Moraliştii îşi fac gânduri dacă-i de acceptat să-ţi laşi principiile severe şi să intervii drastic, să curmi destinul cuiva pentru a-i salva viaţa. Nu ştiu cum fac alţii, dar eu n-aş trece peste principii doar aşa, de dragul unui om.

Răul are o gravitaţie proprie, lacomă, precum planeta căreia nu-i poţi vedea sfera întreagă oricât te-ai înălţa, pe când binele meu este imponderabil şi nu simte nici o atracţie faţă de pământ.

Fără plată aş da pâine şi vin la oameni în toate zilele, aşa cum nu-s eu nici preot, nici călugăr; pâine şi vin aş da la oameni cum arunci grâu peste ogorul de primăvară, cum viaţa în pământ îngropi; aş sădi pâinea în oameni, viaţa în viaţă s-o trec şi vin aş da ca pomană cum mi-aş da din sânge pomană încă în viaţă fiind.

Mi-am făcut singur sărbătorile credinţei mele şi am postit cu toată pofta, pe îndestulate pentru spiritul meu şi fără să aştept zilele cu cruce. De ce să mă mir acum că sărbătorile altora nu mă ajung.

Privesc stelele cerului stinse demult, fantome de lumină, iluzii pentru ochii mei. Cerul – o ipoteză care mă absoarbe înainte să apuc să vă demonstrez că-i falsă.

Sunt moralişti în robe, în sutane, în haine de stradă care, disperaţi că nu-l pot schimba pe omul viu, pe insul de lângă ei, încearcă să-i facă mai buni pe cei morţi, măcar câte unul la un veac. Şi aşa apar sfinţii, eroii, fictivele vieţi din icoane care încă-mi îndârjesc necredinţa în oameni.

Mă uit în calendar filă cu filă şi, distrat, scriu în caietul meu cu toată dărnicia, ca nemuritorul – *20 decembrie 3011*…

Jurnalul – un mod de a te sinucide zilnic până când reuşeşti să-ţi ridici cavoul cu titlul: *Memorii*!

Chipul bătrânei doamne luase cu anii expresia egală a porţelanului fin, precum bucată de aur peste care alunecase îndelung mângâierea abrazivă a cămătarilor aprigi, şlefuind-o fără a-i schimba cu nimic forma interioară, compoziţia, caratele. Ce simţiri incandescente trebuie să aibă fiinţa asta – ochii să-i reverse atâta lumină când bezna îi aruncă şi-n plină zi umbre adânci în pleoape?

Vorba vrea mai mult decât poate fapta să dea. Ne e greu să credem că vorbele de acum sunt rodul faptelor viitoare.

Trupul mă vinde păcatului iar legea din mine judecă şi mă păzeşte până la învierea sentinţei.

Când vreau să admir florile de cireş privesc grădinile japoneze, când vreau să mănânc cireşe, le culeg, pe săturate, din grădina mea.

În singurătatea mea întunecată, oglinda nu-mi cade pe contur, nu-mi nimereşte chipul, cum nici împreunate trei degete ale dreptei nu-mi nimeresc crucea: În numele Tatălui…

De când sunt sincer cu mine, cu cei din jurul meu, de Crăciun ţin în casă un brad gol, fără podoabe, fără daruri, fără lumini colorate – doar mireasma unei păduri în care nu mai ajung.

Am un magnetofon vechi de mai bine de douăzeci de ani cu circuitele întregi, în stare încă să tresară la curentul electric. Nu ştiu ce mi-a trecut prin cap când l-am cumpărat, ce muzică am vrut să ascult. Dar se spunea că de pe benzile goale, neînregistrate sau abia şterse auzi, dacă ai destulă răbdare, noaptea auzi răsuflarea spiritelor, a unor suflete apropiate, câte un cuvânt întreg, un nume, o chemare abia şoptită. Mai păstrez magnetofonul, mai am benzile goale şi tot amân să ascult spiritele dispărute.

Prefer un monstru vesel, cu umor, dacă nu se poate şi cu spirit, unui înger drăgălaş dar sec şi prefer iadul în care se glumeşte despre Satana unui rai cu sfinţi severi. Aşa-i că nu ştiu ce vorbesc?

Cuvintele astea îmi muşcă limba până la sânge!

Sub plafonul strâmb, gândurile, oricât ar fi de corecte, oricât de drepte ar părea în altă casă, toate lucrurile din casa cu pereţii strâmbi, cele gândite şi negândite, vor arăta şi ele strâmb.

Timpul, în trecerea lui, ia trup de la noi şi pune în statui.

Aş renunţa la spaţiu mai mult decât până acum, aş trăi pe o cărare îngustă cât să-mi pun tălpile dar – ce mă fac cu timpul de unde nu pot rupe nici clipa în care suflu?

Trece valul peste tine, tu rămâi uscat ca în plină secetă!

Vocaţia: să-i recunoaştem, de la prima vedere, destinul unic şi irepetabil marcat adânc în relieful amorf al existenţei multiplicate în indivizi scoşi în serie mare.

Aleg înfrângerile din care ies întreg, le aleg înaintea izbânzilor festive. Detest vicleniile victorioase impuse anume a mă schimba sub pretextul că-mi vor binele.

Recitesc şi înţeleg – scrisul e umbră de gând. Fratele meu, vei afla după umbră culoarea ochilor şi privirea celui ce se apropie, a celui ce trece?

Trece şi ziua – fără lumină, fără senin.

Moartea – ţinta care pune ochii pe tine!

Cetăţile cele nebiruite încă, praf şi pulbere vor fi precum praful şi pulberea din care s-au ridicat, iar gloriile cele mari vor trece în uitare cum zorii şterge stelele de pe bolta nopţii, ca lumea, neştiutoare de nimic, s-o ia din acelaşi capăt şi astăzi…

Escaladarea reuşită a prăpastiei îmi dă emoţii mai puţin primejdioase decât căderea în adevărul cugetat şi dezvăluit abrupt cât stau întins în hamacul din curtea casei.

Nu se-nţelege cu lumea şi, totuşi, îi este atât de greu să plece din lume, din culcuşul cald al mizeriei comune, să se retragă din cloacă şi – să moară.

M-aş mira ca un copil, să mai pot, m-aş mira căci mirarea nu aşteaptă luminare, nu aşteaptă răspuns. Mirarea îşi este sieşi întreagă, rotundă – fruct miraculos copt până pomul să dea în floare.

Gândul tău nu se poate aşeza pe pământ fără să se zdrobească, nu se poate aşeza cu tot înţelesul său întreg, viu, ca avionul lansat în zbor şi rămas fără tren de aterizare.

Umbra, tocmită cu ziua, zi-lumină, la un particular, se trece în nori, după ce-şi vede statul de plată. Dintotdeauna a refuzat munca la negru!

Dorința de nemurire – omagiul nostru pentru cei ce vor veni pe lume fără să ne mai întâlnească.

Sunt nedumerit: e prima dată când văd un nemuritor al gloriei alergând spre veşnicie cu cronometrul în mână, să scoată un timp bun…

Cu de la sine vrere, cine să facă mai mult bine? Ar putea face însă şi mai mult rău. Nu s-a produs tot răul posibil şi abia asta ne mai ține.

Pe lângă mâna mea dreaptă care scrie mai e o mână şi scrie şi ea fără urme pe hârtie, mâna care ştie când să-ntoarcă foaia, când să pună punct şi când să rupă tot ce mâna mea a scris. Da, asta-i mâna stângă inspirată…

Ca în orice joc, de fiecare dată în viața asta cineva pierde dar, în chip miraculos, cel învins supraviețuieşte şi asta se numără ca un subtil câştig subteran. Nu caut câştigătorii, ci pe acela care, pierzând, ajunge să-şi îngroape învingătorul. Cine este el şi cum de rămâne în viață dintr-o pierdere în alta, ce capital de început să fi primit încât să-şi ducă toată viața în pierdere, de unde-şi ia oxigenul zilei de mâine, de unde – energia viitoarei înfrângeri, puterea ca el să rămână ținta străpunsă a triumfătorilor de care e plină lumea asta?

Ce-or spune cuvintele cât noi tăcem, oare n-or vorbi singure, deşirându-ne fiinţa, dându-ne de gol goliciunea fără voia noastră, iar noi, ca restul speciilor, n-avem nimic de zis?

Cu cât trece veacul, mă conving că vom fi mântuiţi la hurtă sau nu vom scăpa nici unul. Asta din pricina vinovăţiei speciei la care suntem părtaşi toţi, fie şi ca victime înţelegătoare şi neputincioase.

Matriarhatul să fi ajuns până în Evul Mediu, centura de castitate, n-am nici o îndoială, ar fi purtat-o bărbaţii iar în zilele astea, dacă se scotea, se scotea tot ca un drept cuvenit femeilor.

Proza, literatura în toate rafturile ei, ce să fie decât fiinţa autorului, tranşat de viu, piesă, cu piesă, şi tocată prin maşina de carne a vremii.

Eclipsezi? Nu te feri din lumină: cât îţi laşi umbra ta peste altul, atâta eşti văzut.

Bunicul îşi trăieşte limita şi neputinţa în mine. Acolo unde celui dinaintea mea i-a tremurat pasul de frica umilinţei – eu mă voi prăbuşi în glorie.

Mizeriile, toate, câte se întâmplă le ţinem cu suflarea noastră vie şi numai vorbind despre ele; vorbim de răutate şi ne revoltăm în faţa celor răi, şi ei revoltaţi împotriva răului din lume dar nici o clipă nu le trece prin cap că e vorba de ei, nu ne trece prin cap că e vorba de mine, de tine.

Într-o zi de 23 septembrie Camus nota: *Singurătatea e luxul celor bogați.* Fără să vrei îți vine în minte că, în aceeași zi, aceeași singurătate cădea ca un blestem peste cei săraci.

Omul matur – răspunsul pierdut la o între-bare ce și-a dat duhul în copilărie.

Stau în fața apusului și uit cu totul de ce soarele e roșu acum, de ce cade dincolo de orizont, uit că pământul se trece în jurul soarelui, uit că eu sunt o gâză pe brazdă. Gâza care, privind apusul, uită să zboare de sub pliscul graurului.

Am un infractor sub piele și stau cu genunchiul pe grumazul lui…

Binele făcut se cheltuiește repede, se evaporă ca zăpada mieilor în vreme ce răul durează temeinic. Nu vă abțineți, faceți răul cel mic acum, probați-l pe voi, terapeutic, până să crească și să treacă de buzele voastre, de umbra voastră.

TRIBUNA TĂCERII

*O*rice nebun merită împăratul de care să râdă, să-şi bată joc şi de care să se lase răsfăţat până-şi pierde capul; nu ştiu însă vreun împărat să-şi merite nebunul care să-i spună adevărul!

În mijlocul misterului acestei lumi de neştiut, tu să fii misterul ce se destramă în seninul fără nori, fără să-l cunoşti, fără să te laşi cunoscut.

Eu nu-s Turnul din Pisa, mândria mea nu-i să rabd cu plecăciune raza de soare, nici în picioare, nici culcat; mă-nclin doar cât să-mi privesc temelia cum fuge de firul de plumb.

De ani buni tot scriu şi tot rup jurnalul zilelor duse căci am prea multe foi negre. Am hotărât să mă fixez la o singură zi, ziua mea fericită ca, aruncând toate celelalte zile, să zic: Iată, asta-i ziua adevărată, ediția definitivă a vieții mele!

Pereche fragilă din sticlă, în oglinda din casă pe mine mă văd. Credincioasă mie, şi când îi trec oaspeţii prin faţă, ea tot chipul meu le-arată.

Ziua mea începe târziu, după miezul nopții, ziua mea începe într-un vis. Apoi mă trezesc.

Am vizitat o grădină zoologică şi mi s-a părut că aici domneşte liniştea gravă a unui lagăr în care prizonierii încă mai aşteaptă pacea pentru a fi eliberați, lăsați să se întoarcă la casele lor.

În copilărie mergeam la şcoală tăind-o pe o străduţă, un puişor de stradă care era strada lui Herman, colegul meu de bancă! O stradă ce se termina înainte să-mi scriu numele pe gard!

Am sperat o vreme că a şti, a înțelege, îţi înmulţeşte viaţă iar eu, dacă mă bat să aflu cât mai multe, cu lăcomie, cu pătrundere, voi trăi altfel decât ceilalți, voi trăi fără să mor. Am sperat!

Pe cine priveghezi în oglinda ferestrei întunecate? Şi cine vrei să te ştie, cu piroanele în poală, gata de răstignire pe crucea nopții?

Într-o şuşoteală de foi răsfoite de vânt zboară stoluri de cărţi pe cerul de deasupra oraşului, din urma lor zboară scriitorii, stoluri, stoluri şi ei, apoi biblioteci întregi se ridică de la pământ, păsări migratoare spre Sud, în direcţia Mediteranei. Şi cartea mea dă semne că învaţă zborul.

Mereu îmi vine să spun: Acum, *în perioada interbelică*… Pentru că, asta-i viaţa, mereu trăim între două războaie, ale noastre, ale altora.

Pisica îmi cucereşte toată stima: ea nu se lasă târâtă în cearta fără sfârşit dintre trup şi spirit.

Cum se luptă focul pentru viaţa lui, cum se întinde cu încă o suflare să-mi topească până şi întunericul din somn.

Nu înţeleg de ce trebuie să ne enervăm, să ridicăm vocea, să ne ameninţăm prin ziare: aici nu-i vorba de bani, e vorba doar de viaţa noastră!

Fruntea îmi arde ca motorul maşinii gonite toată noaptea. A ocolit prăpăstii, a alergat după coşmaruri prin toate coclaurile, ca dimineaţa, la trezire, să fim iarăşi împreună pentru o zi nouă în care n-avem nimic de făcut.

De cu zori şi până-n seară, îmi pleacă ţara spre Apus şi eu încă mai stau înţepenit în pământul ăsta din care fug până şi rădăcinile.

Să porţi într-o singură fiinţă şi ţărmul străin şi luntrea trupului tău îndărătnic menit să te ducă *acolo*, amândouă sub pielea ta fiind, şi mânate, biciuite când de vântul prielnic, când de furtuna cea neagră… Şi cât de uşor dispar ţărm şi luntre în oceanul aceluiaşi gând, uşor cum se scufundă, cum se stinge: idealul neatins, viaţa ta netrăită.

Cred cu toată tăria în bunătatea, în virtutea pâinii, o mână de grâu cât este, încât ştiu că în ziua în care mănânc pâine nu voi muri.

Sinucigaşul – faptă şi făptuitor în aceeaşi întâmplare încă vie în trup.

Îmbătrâneşte în ritmul şi cu graba unei statui: se oxidează, prinde patină, i se scufundă soclul, dar nici un rid în plus, nici o schimbare de expresie, de atitudine, de gând.

Am clipe când lipsesc, când sunt plecat din fiinţa mea iar uşile-s lăsate vraişte, momente când spaimele lumii, la pândă mereu, dau năvală aici precum boschetarii într-o casă părăsită.

Oare de cum fiinţele în somn, cât visează, n-au umbră? Cum de lucrurile din vis nu lasă umbră pe pământ, pe chipuri, şi iau lumină unele de la altele de parcă ar fi fiinţe luminate, luminate din interiorul lor de vis.

De la o vârstă trăiesc intens şi cea mai plă-pândă boală ca pe o aventură cu final neaşteptat. În orice clipă mă pot trezi de partea cealaltă.

Văd şoferi ataşaţi cu trup şi suflet de sensul giratoriu. Simt şi ei că aparţin unui centru care le dă sens, nu şi o ţintă. Pentru prima parte a călătoriei lor, pentru această viaţă, *sensul giratoriu* îi împlineşte îndestul.

Adevărul faptei are ceva neomenesc în oasele sale, în scheletul său descărnat, peste silința mea de a pricepe, de a admite iluzia ce nu trece în sentiment: Nimic din ce-am făptuit nu-i posibil!

Imaginea nu-i în fața oglinzii, nu-i în interiorul oglinzii și totuși se reflectă în ea. Iluzia asta cu chipul meu nu-i decât o ființă umilită de timp.

Și eu merg pe sârmă la înălțime dar, ca orice începător prudent, m-am asigurat: de-o fi să cad, până să mă zdrobesc de pământ, sub mine, la zece metri am încă o sârmă de siguranță.

Câțiva grauri s-au așezat pe sperietoarea din mijlocul lanului de floarea soarelui să vegheze cum se coace recolta, să cheme apoi restul stolului la banchet. Mituită cu câteva coji, sperietoarea face reverențe de gazdă blândă.

În tinerețe ziceam că bătălia câștigată în fața bolii va fi o victorie pentru totdeauna. Acum mi-a scăzut elanul și boala a simțit că nu mai țin s-o dau gata din prima zi. Știu, pe mine și victoriile mă duc tot spre catastrofă.

Castitatea, castitatea va fi și un ideal, sună bine, e un punct din orice program de ascet cu viitor de sfânt dar pare, nu știu cum, o suspendare, o abstinență asumată de unul singur. În ochii mei castitatea, ca spectacol în doi, cere un partener, cere să știi dorința lui de la care te abții.

Ia lumea aşa cum este, ia-o ca pe un paranoic: nu-i arăta că n-o crezi, n-o contrazice, fă-i semne cu mâna şi zâmbeşte-i amabil, dar de la distanţă!

În anii lui buni, Prutul s-a urcat la cer lăsându-ne nouă cărare…

Visele ar trebui să ne spună mai mult. De ce nu mă visez plantă, piatră, un animal oarecare? Cum de mă visez tot cel care sunt şi ziua şi nu mă visez nici măcar altul, unul dintre voi. De ce? Şi voi vă visaţi tot Mircea Oprea, nu-i aşa?

Văd un cerc desenat pe hârtie şi-mi zic că e soarele, e ochiul, este întregul ca fruct, ca un ou dacă nu e doar zero, oricum ceva mai puţin decât nimicul. Şi viaţa mea prinde sens şi carne doar cât o aştern pe hârtie cât un cuvânt, cât un cerc.

Ştiinţa din mansarda mea ştie totul despre voi, despre lume, despre Cosmos, dar are putere doar la mine acasă, pe o rază de trei paşi. Eu atât am putut îmblânzi din Univers. Dincolo de pereţii casei, haosul e supus altor legi, are alt stăpân.

Să fug într-o pădure mă hotărâsem la furie, şi-mi făceam lista cu ce aveam să modific la fiinţa mea: nu fire de păr pe ici pe colo, ci blană deasă am să las să-mi crească, nu unghii pilite şi rotunjite, ci gheare de oţel, şi toate astea nu pentru că mi-ar fi de folos – cât doar aşa, pentru imagine, să par şi eu la fel cu semenii cei noi.

Când vrei ceva cu adevărat, dar să vrei cu toată fiinţa, vei şti că ai ajuns când tu însuţi ai devenit ceea ce doreai, când treci cu totul în ţelul visat, visul ce-ţi poartă de azi chipul şi numele.

Pentru cel norocos toate fructele se coc în acelaşi anotimp: astăzi!

Să fii folositor, să nu-ţi iroseşti viaţa în zadar, reţeta cere să-ţi dedici puţinul tău har binelui altuia, altfel un ratat şi el de vreme ce, singur, acela nu şi-a putut afla calea, calea cea dreaptă pe care să mergi şi tu drept.

Peste o vreme vom fi aproape nemuritori, nemuritori poate cu totul. Dar nici asta nu va mai conta. Te va îndurera atunci moartea celor dinaintea ta mai mult decât moartea pe care, pentru tine, ai evitat-o.

Cum poţi să tipăreşti calendare în avans şi să mai şi prevezi că peste cincizeci de ani ziua de 17 iulie va cădea într-o marţi? Să arunci atât de departe în timp un gând, iată o promisiune pe care eu n-o pot crede.

Eu nu lupt cu ispitele, le ocolesc doar; încerc cum pot să fug de războiul cu ele cedându-le câte o mică provincie de la periferia imperiului meu şi nu caut victorii. Rămân teafăr nu prin biruinţa de-o zi asupra ispitelor ci prin evitarea, prin amânarea luptei, a bătăliei decisive.

Nu mă supără insomniile mele când se-ntâmplă noaptea – doar aşa am parte de liniştea de care nu apuc să mă bucur destul ziua.

Îmi asudă urechea de efort cât aştept o veste, vestea cea mare.

Mă uit la mine cum, neatent şi grăbit, sparg nuca, aleg miezul şi-l arunc la coş ca apoi să bag în gură cojile. Îmi dau seama, râd şi mai sparg o nucă şi bag în gură iarăşi cojile. Nu mai râd şi mă mir de cum unora le plac, totuşi, nucile.

A dispărut un om, ieri era încă lângă noi, a dispărut fără să ştim unde, fără să ştim să fi murit şi, iată, nimeni nu se întreabă de el.

Mi-au trecut nopţile de unul singur, a trecut şi noaptea şi a venit ziua. Simt asta după cum Timpul meu se schimbă în lumină.

Relele făcute de alţii asupra ta vor trebui răzbunate fie şi cu un semn de bine. Să te faci că nu le vezi, e o cădere a ta în milostenie de păgân ce nu-şi poate măsura singur păcatul.

Am invidia mea pentru buruiana răsărită de capul ei, fără să se furişeze printre trandafirii din academii. Buruiana asta nu-i de leac, nu o paşte nici capra şi nu-i de trebuinţă nimănui. Dar creşte din an în an pe sub râpe, mândră de mireasma ei ce aruncă din fire toate gâzele din insectar.

Mă întreb ce sacrificii am făcut în viaţa mea? Probabil că numai pe acelea care mi-au permis să rămân în viaţă – adică mici sacrificii de laş.

Zici că arăt mai tânăr decât vârsta din acte? E diferenţa de viaţă care a trecut fără s-o trăiesc…

Mai puţin m-ar mira ca furnica să cerceteze şi ea omul decât să-şi studieze propriul neam. Ar fi şi hilar, de pildă, furnicile să alcătuiască o medicină a *formicidaelor* când bolile par să ţintească, în răsfăţ, doar specia mea.

Când ştiu cui i-aş face eu o bucurie dacă aş muri simt cum mi se adaugă clipele în torent şi cum bătrâna Doamnă închide ochii încă o dată îngăduitoare: Nu, acela nu merită o bucurie atât de simplă, o victorie atât de uşoară!

Nu trece ziua bună, fapta norocoasă, nu le trece între întâmplările faste. Ocazia fericită e dezastrul din care, ce şansă rară, abia ai scăpat viu doar cu ce aveai pe tine. E şansa celui aşteptat a se ivi, a celui cu altă naştere înainte!

Toţi avem ieşire la mare, la ocean, avem ieşire la cerul senin, dar ne târâm şi pe vreme bună, agăţaţi cu mâinile de maluri, bălăcindu-ne tălpile în apa mică. Şi aşa, în răsfăţ, ne plângem de greţuri, de rău de mare, căutăm colaci şi veste de salvare, plătim asigurări împotriva furtunii, a naufragiului, a aventurii scăpate în cuvinte: *M-a luat valul!*

Se vorbeşte de strunirea mulţimii prin politica zăhărelului şi a biciului. Asta presupune deja un pic de coerenţă şi cere să ai şi biciul şi zăhărelul – şi să te mai ţii şi de cuvânt.

Pe celălalt mal al râului – viaţa netrăită ce rămâne după mine – fără luntre, fără punte.

Ca sufletul de raţă clocit pe baltă, iubesc ploaia.

Aceeaşi idee la ore diferite altceva spune, şi de-o scriu iar şi iar în aceleaşi cuvinte. Eu însumi sunt altul din loc în loc plecat, din când în când vorbind cu aceleaşi vorbe, altceva îţi spun.

Când talpa mi-i gata să alunece spre păcatul cel mare, simt lângă mine copilul cu ochii miraţi ce mă priveşte ca un aparat de filmat fără să înţeleagă nimic din scena ce se filmează, dar ştie că va veni vremea când filmul memorat va prinde sens ca păcatul pe care nu-l mai poţi întoarce din vârsta ta.

Îmi doresc o lungă călătorie cu vaporul, undeva cât mai departe, să mă pierd pe oceanul imens, noaptea, sub un cer întunecat, atât de întunecat că nici vaporul de sub mine să nu-l mai simt, vaporul pe care credeam că plutesc, nici acel vapor să nu-l mai văd şi, din pricina beznei, să nu fi existat nici lumina zilei în care am plecat din port. Dar ce beznă e în jurul meu de nici nu ştiu că tocmai sunt în acel voiaj.

Doar apa vie de izvor ştie cum arată un ulcior pe dinăuntru şi pentru asta, cu dărnicie, ia forma interiorului acelui vas. Să mă gândesc la unele căsnicii, care soţ este ulciorul, care să fie apa?

Adevărul – fapta care, şi fără s-o afli, te duce la destinaţie împotriva oricărei legi.

Eu sunt risipit până şi-n fibra mea măruntă, şi pe unghia mea căzută tot ca pe mine o cheamă şi mă conţine la fel de adevărat ca litera scrisă de mâna mea pe uşa casei…

Aerul, aerul cu care răscumpăr toate câte nu le am, de ce oare e gratis?

Minciuna, voltă inutilă a celui slab, când escrocul de talent te conduce şi cu adevărul unde nici cu gândul nu gândeşti. De unde oare prejudecata că adevărul şi dreptatea vor sluji binelui, binelui tău?

Adii lângă pofta mea ca amânata cină de frupt din Postul Mare. Creştină dăruită de Dumnezeu, cum laşi flămândul în seama cantinei săracilor!

Citesc cu admiraţie, trebuie s-o spun, despre faptele şi stările sublime, câteodată, ale vreunui nebun (în Michel Foucault) şi parcă, un pic, aş râvni după gustul fructelor bine pârguite din livezi străine. Mă trezesc repede dându-mi seama că nu-i nimic de invidiat la alţii: am şi eu o livadă mare în pământurile mele dar încă nu-i pe rod.

Aşadar am hotărât: pe vreme de criză nu voi mai trăi aşa, în risipă, nu voi mai trăi zilnic, ca în vremurile bune, ci numai o dată pe săptămână!

Trupul meu – o certitudine trecătoare. Sufletul – iluzia ce-mi va supravieţui.

De unde să ştiu eu că viaţa pe care o trăiesc nu-i chiar viaţa de apoi, că nu-s chiar în rai? Pe cine să întreb, în cine să mă încred când, cei pe care-i cunosc eu, nu-s mucenici, nu-s sfinţi, sunt doar nişte bieţi oameni de rând ca şi mine, iar în credinţa mea – nici un punct de sprijin.

Moartea *bună* se proiectase iniţial ca pensionare din viaţa lumii şi transfer în interesul vieţii de *dincolo*. Dar oamenii ăştia nu-s în stare nici o idee mare s-o pună în practică fără s-o strice!

Fumătorul, piroman tăcut cu pasiunea pitită în plămânii săi, îşi întreţine jarul cu propria-i suflare până la pârjolul visat: *N-aveţi un foc, din întâmplare?*

Mereu un motor, o maşinărie ascunsă se aude în ureche, o inimă de fier care bate dincolo de gard, în pieptul nopţii de dincolo de păduri, de munţi, ceva mai mult decât un ceas, ceva mai puţin decât o bombă ce ticăie monoton. O fi pufăitul de fantomă al pompelor de sondă de departe, cele care îi scot apa din plămâni şi-i fac aspiraţie artificială pământului, fantoma ce suflă în urechea mea de când mă ştiu.

Şi în cele mai faste zile ale mele, e un gând în mine, e cineva cu ochiul la pândă, gata să mă înşface, să-mi dea ghiontul care să mă sfârşească.

Raiul? Raiul trebuie să fie grădina în care nici o sămânţă nu-şi ratează menirea.

Uciderea şi celei mai mărunte vietăţi arde o energie ce se ia de la construirea altei fiinţe.

Naşteri ce complică fapte, morţi ce limpezesc stări; privită astfel, şi dispariţia mea e, desigur, un bun de folosinţă îndelungată pentru cei rămaşi.

Nu-s cel care am vrut să fiu dar ştiu că a fost inevitabil să ajung cel care sunt; puteam să nu exist şi nimeni altul nu va fi fost în locul meu.

Am lăcrimat la acelaşi spirit? Un moment ne-am simţit sufletul sub acelaşi curcubeu!

Vrea locul de unde să fie auzit când vorbeşte. Şi eu caut un loc înalt, aflat la vedere, tribuna mea de unde să tac simplu, clar şi puternic, pe înţeles, să răspund cu tăcerea mea aşteptării tuturor.

Se scufundă după gândul său, pescar ce se aruncă în apă după peştele rar, gata să-i scape din undiţă. Se scufunda adânc să-l smulgă din mâl, dintre rădăcinile de stuf, fiind gata-gata să se înece după gândul scăpat pentru care şi-ar da viaţa să-l vadă tras în barca sa.

Îngăduința altora față de boala mea e suspectă: mi se iartă scăpările, mici, mari, de la igienă, de la politeţe chiar, şi primesc largi derogări la tot ce-am promis că voi face, că voi dărui, de pe când eram teafăr: *Lasă, hai, să fii tu sănătos!* Într-o lume atât de bună, eu de ce aş fi inuman, de ce s-o persecut, de ce să alung boala care mi-a adus simpatia voastră?

Destinul – tot ce mai rămâne din noi după ce ne împotrivim o viaţă întreagă.

Rozele, care te rănesc cu spinii lor de cum te văd şi tot îţi plac, par material didactic la o lecţie de fină diplomaţie. Răutatea asta vor trebui să şi-o apere, să o justifice cu un dram de frumuseţe divină, cu picul de mireasmă din rai, încât să fie acceptate în lume, să fie cultivate şi admirate de noi, cei care sângerăm sub plăcerea unor roze.

Tot ce a fost esenţial de trăit pentru mine aş zice că se putea consuma într-o singură zi, hai să mai las – două zile. De ce acest larg ocol prin fantezii inutile, cui i-a folosit oare?

PÂNDA DE MINE

Scrii? Nu scrie! Ştii că tot ce scrii se face fiinţă, prinde trup şi suflare, tot ce scrii ia viaţă din viaţa ta, din viaţa celor apropiaţi ţie? Nu scrie, nu-i omeneşte să scrii. Ştii cât suferă un cuvânt ce devine fiinţă?

Alerg să-mi aflu vină.

Dacă am ajuns la vârsta asta cu tot cu vicii, să renunţ acum la ele ar fi o lipsă de *fair play*. Şi, oricum, n-or să mai huzurească mult!

N-am dezgropat migdali, (pomii se dezgroapă de vii, da!); în livada mea cât palma n-am migdali, dar se spune că rădăcina lor e de două, de trei ori pe cât le este coroana. Aş crede, mai degrabă, că migdalul îşi deschide coroana în subteran, cu frunze, cu păsări şi cuiburi – o taină cu sâmburi amari pentru cerul de sub picioarele mele.

Nervii iepurelui sunt modelaţi de lup, spaimă şi ideal pentru puii săi; aşadar cum să nu vezi în iepure *jumătatea* lupului său.

Şovăielnicul din mine admiră fără încetarea buruiana de orice fel: ea nu ezită.

Mâna trezită la viaţă strânge altă mână, loveşte, mângâie, salută oamenii, leagă prietenii, se face pumn şi ameninţă. Mâna are şi ea pasiuni, iubeşte sau urăşte fără noi, înaintea noastră.

Nu datorez nimănui nimic! Doar lui Platon îi sunt dator ceva mai mult decât ar fi datorat el altora.

Mă întreabă dacă m-am gândit vreodată la sinucidere. Vorbea, desigur, de sinuciderea mea. Ce să-i fi răspuns? Nu m-am gândit, astea-s fapte la care-i bine să te gândeşti după ce le faci.

Boala, dragon din aur şi purpură trimis din alte lumi, mă vizitează des, după calendarul ei astral; mă poartă până în pragul veşniciei de unde îmi dă brânci să mă descurc şi singur.

În faţa voastră n-am libertăţi, n-am drepturi, am doar moftul în care cred şi pe care-l ţin strâns, cu putere, în mâna mea cu unghiile în carne, pentru care mă bat zilnic să-l recâştig cu preţul vieţii, al liniştii mele, moftul pentru care sunt în stare să omor, şi sunt puţine zilele când câştig eu bătălia. În rest – plezanterii de circumstanţă.

Greşesc şi azi ca dintotdeauna. Numai că acum greşesc cu bună ştiinţă şi cu bunăvoie, fără opintirea să fac bine altuia, fără grija să-mi fie mie bine.

În fiecare dimineaţă rad în oglindă barba unui necunoscut până să dau de masca ştiută de mine…

Când toţi ne dau dreptate şi ne aplaudă, toţi ascundem aceeaşi crimă, crima împotriva pornirii de a striga în piaţa mare adevărul ce ne sugrumă cât rămânem singuri acasă, între patru pereţi.

Apa cară murdăria dintre noi, primind – cu bunătate de infirmieră – să ne ducă plosca. Şi cum ştie ea să se limpezească prin bumbacul norilor, să se-ntoarcă ploaie curată în argilă: torente, cascade, aburi, să ajungă iarăşi în izvoare apă vie, neîncepută, rouă proaspătă în zori pentru pruncul ce vine.

Răgazul cât m-am simţit şi eu bine – o pană de curent, când m-a cucerit liniştea şi, să fi vrut, n-aş fi auzit ciripitul radioului, bârfele de la televizor ori fâlfâitul frigiderului. Rămăsesem înfipt în muţenia perplexă, stea surdă în noaptea de început.

Cum n-am vreun *prestigiu academic* de apărat, eu pot emite ipoteze oricât de trăsnite, fără să fiu crezut şi fără să risc ceva. Poate că cineva va demonstra trăsnaia mea ca adevărată, şi acela va fi adevărul său pe de-a-ntregul, eu zburdând mai departe pe gânduri mai uşoare decât aerul.

Cu fiecare om ce moare, mori şi tu şi n-ai cum să te fereşti. Cu fiecare om înviat – renaşti şi tu şi nu te poţi bucura îndeajuns.

Singura mea răzbunare: ce faci rău, te omoară şi pe tine!

Ce Dumnezeu am şi eu de mă vrea slujbaş smerit, cu bani de acasă, sub ochiul vrăjmaş şi veghetor al pelerinei negre, cu fişă zilnică de pontaj şi ore suplimentare anume de sărbători, cu post negru şi veghe de noapte, cu clauză de fidelitate şi, după grafic, cu spovedirea păcatele pe care oricum mi le ştie? Ce Dumnezeu…

Cimitirul – un cor al tăcerii!? Sună macabru doar pentru cei care n-au ureche muzicală.

Până la urmă cedez şi cad de acord să spun şi eu ce vrea cuvântul din năravul său să spună: *Dacă natura are un plan, atunci acesta trebuie realizat* – şi se pare că natura îl ascultă pe Kant.

Ţi se-ntâmplă să te ducă gândul la cineva, să-ţi vină în minte un prieten şi, curând, când te temeai că rătăceşti, să-ţi iasă-n cale chiar el? Eu aşa păţesc cu gândurile, cu cărţile: îmi vine în minte ideea, o rumeg în liniştea mea, ca apoi să dau peste ea, ce mică-i lumea, în prima carte căzută în mână! Şi mă uit mirat la ideea din pagina străină, aşa cum m-ar uimi prietenul aflat în cale când mă întrebam de nu cumva voi, oameni buni, v-aţi rătăcit de mine.

Dacă știu o țară ce pare căzută între noi ca dezlipită de pe altă planetă, aceea-i Mongolia, țara despre care vorbim mai puţin decât despre Marte.

Degetele-mi străine scriu mincinos pe mătasea hârtiei fără dată, până să se termine ziua: *Acum!*

Aruncat ca de mâna sorții, mărul căzut în capul lui Newton l-ar fi nimerit şi sub un nuc, şi-n biserică l-ar fi găsit, oricât s-ar fi ascuns el. Toată viaţa sa de-ar fi ocolit pomul, eu tot asta știam: datorită unui măr numele lui Newton a ajuns la mine.

Anii cu cât i se călătoreau, se lumina dinlăuntru senin multicolor ca şi cum în vitraliul catedralei sale băteau, în acelaşi timp, tot alte constelații.

Hipopotamul Behemoth, şi el venit din Haos, de-ar avea aripi şi-ar zbura, ar fi o uşurare pentru pământ dar acel aer, răbdător cu grația de început a lumii, ar frânge aripile îngerilor.

Am un gând obscur: cei fără vină chinuiți şi morți de tineri ca martiri au urmaşi printre noi, ei primind mai departe veneraţia mea, de parcă cineva se îngrijește ca numărul victimelor din viitor să nu scadă cumva. Şi n-aud nimic de fiii torționarilor, ai legiuitorilor nedrepți deşi, o simt, şi ei dăinuie printre noi aşa, ca nevoie dialectică, pentru o minimă bunătate în faţa prolificei victime care, jertfite de mult, din acea jertfă se perpetuează şi azi spre disperarea călăilor harnici.

Convenţiile, vorbe pe nisip, le acceptăm cu îngăduinţă între noi şi tot aşa le şi încălcăm, cu un mic risc, totuşi: vom pierde un prieten!

Ce mă ustură e numai gândul meu iar când scot spinul, scot spinul străin.

Privesc bezna fără capăt a nopţii şi nu-mi vine a crede că golul din pieptul meu poate crea în Cosmos un reflex simetric atât de profund.

Vânată pradă mi-i fiinţa ce-mi duce în cârcă numele. O urmăresc şi-n vis, dar aflu tot atât de puţin cât despre primul necunoscut ieşit în drum. Şi din moarte mă voi trezi curând să nu-mi întrerup nesfârşita pândă de mine.

Pe uşa unui magazin de îmbrăcăminte second hand citesc: *Primim marfă.* Nu mă atrage oferta dar, curios, privesc prin vitrină şi, într-adevăr, câţiva clienţi se lepădau de haine…

Ce plictisitor, ce monoton pentru deşertul din jur să vadă, pe zeci, pe sute de kilometri, doar chipul meu, schimnic fără credinţă…

E noapte şi ies în grădină, sub cerul senin, într-o muţenie adâncă, nefirească. Brusc ridic ochii spre stele cu sentimentul tulbure că răspund cuiva, cuiva care mă priveşte fix, mirat şi cu aceeaşi privire ce-o ştiu de mult, dar ezită să-mi vorbească, să-mi spună pe nume.

Unii ţin la prietenul lor pentru ce face acesta pentru ei; am şi eu prieteni la care ţin, şi ţin foarte mult, pentru toate câte nu fac pentru mine.

Cu veşnică bănuială a unuia către celălalt, în aceeaşi fiinţă: prădător şi pradă.

Boala, vârsta, îmi slăbesc trupul, simţurile, dar am şi un câştig: ceva, ceva din colbul lumii cernut prin mine se pare că trece aur în spirit, în suflet. Mă simt mai lucid, mai ataşat de real cum n-am fost vreodată: voi sfârşi cu ochii deschişi.

Mă trezesc noaptea din insomniile mele pornit să rescriu Vechiul Testament şi nu ştiu cât timp mă voi stăpâni să n-o fac. Sunt acolo fapte de-nceput pe care le-aş făptui şi eu după ce le-aş scrie mai cu grijă pentru spaima mea de om neîncrezător în ziua de ieri, pentru spaima ce-mi va supravieţui şi după Potop.

Cu tact, medicul *mă tratează* în felul său: Se vede pe faţa dumitale că suferi îngrozitor, că te doare; mai bine ai fi bolnav, să te pot vindeca!

Vânătoarea – distracţia asta scumpă a ivit meseriaşi de temut care, în fabule, în alegorii, te iau în cătare şi pe tine. Rafinată mii de ani până să ajungă *hobby-ul* de azi, vânătoare ne-a motivat ţelul, ne-a cizelat şi fiinţa încât aş spune că, prin simetrie, nu doar mistreţul, nu doar vânatul, ci şi vânătorul, vecinul meu – e şi el o specie cinegetică.

Gramatical vorbind, fără mine, fără voi, Pământul ar fi un nume propriu căzut din cer, cu nimic *pământean* în el.

Iată o rețetă: Fă azi ce ai face și în veșnicie!

Fiecare pe sine de s-ar lumina, nici întuneric, nici lumânare n-ar fi.

Tendința, la noi, de a face din orice prilej un festin cu grătar și bere, distruge până și magia sărbătorii în sine, magie ce nu peste o zi. Se răresc zilele de muncă, zilele obișnuite, de parcă fiecare ar vrea o viață făcută numai din duminici. E mai ieftin, la români, să te distrezi decât să muncești!

Cu atâta rumoare în jur, tăcerea capătă valoare comercială. Liniștea ta devine marfă, are preț și se vinde la licitație. Vecinii mei își fac deja rezerve: cumpără tăcere vrac și o duc repede în afara orașului, în miez de munte, la o margine de sat.

Orice carte aș lua, încep s-o citesc cu-n elan disperat, cu extaz de mistic în fața altarului plin de daruri, cu bucuria de școlar în prima zi de școală. Da, foile dintâi ale cărții fac pentru mine cât gândul de-nceput dintr-o lume nouă: *În sfârșit, acum aflu Taina!* Și, pe cât citesc, cu același elan întreg îmi contemplu decepția filă cu filă. Dar, cât de mâhnit aș fi, nu dau fuga la preot, nu-i caut pe maeștrii, pe inițiați; stau și-mi rumeg singur, îmi rumeg mai departe exaltata dezamăgire din cărți.

Biblia, da, Biblia, îmi arată şi mie, necredinciosul, cum ar fi lumea, cum ar arăta dac-ar avea vreun Dumnezeu.

Vorbesc singur să mă conving pe mine şi tac repede să nu mă contrazic de faţă cu voi!

O răutate îţi va scăpa, spontan, fără voie, prin greşirea tonului, prin alunecarea buzelor într-un surâs otrăvit, printr-o privire mai ţintită. O răutate, da, îţi va scăpa fără să vrei, *un rău* – nu!

Dragă, ne înţelegem bine, ni se potrivesc şi bustul, şi talia, toate-s pe măsură, aşa că m-am hotărât: îţi voi îmbrăca sufletul cât ţi-a rămas cu trupul pe care-l mai am.

Hei, mă aude cineva? E o greşeală în ce mă priveşte: eu n-am vina păcatului de-nceput al lumii, eu nu-s menit morţii! Ce noimă are să mă fi ivit ca din palma Lui providenţială ca apoi să fiu lăsat viermilor din alt tărâm? Pe mine să nu mă număraţi între muritori!

Din amiciţia mea cu stelele, cu planetele, am prins şi eu un secret: nici o mutare peste ce se mută acum nu ne-ar fi nouă utilă, nici o mişcare nu-i de prevăzut ca fericită pentru lumea asta şi, mai puţin, pentru mine. O deviere cât de mică de la cursul de acum al unei stele, al unei orbite, ar aduce, sigur, catastrofa! Şi-atunci, cum să nu cred că, de dragul meu, Universul stă pe loc?

Ideile mele nu vor să se trezească la realitate. Leneşe în viciile lor, sunt gata să-şi piardă fecioria şi-n somn.

Delirul disperării – ultima etapă a melancoliei tale care, ca orice nebunie, începe tot cu un surâs.

E ziuă, lumina îmi vine pe fereastră şi azi dar sunt tentat să închid strălucirea soarelui de la şaltăr şi să mă culc de dimineaţă, aşa – cu chibzuială, să nu-mi pierd ziua cu lucruri de nimic.

Viaţa mea – un eşec? Ei şi! E un eşec trainic, de durată, un eşec căruia îi stă bine înfipt în pământul meu rămas pârloagă.

S-a înecat, hulpavul, cu ce vroia să înghită. Eu, nerăbdător, mă înec cu ce vreau să scot din mine.

Hazardul are prostul obicei să-ţi dea speranţe, să speri cu o răbdare tenace până se-mplineşte dezastrul aşteptat.

Mi-i greu să mai citesc cărţi, cărţile altora, de parcă aş citi ce-am scris eu demult, în alte vieţi, de parcă aş dezgropa morţii din familie – şi-i revăd cu lacrimi în ochi. Şi ce mă fac cu gândul viu fulgerat prin capul meu cu puţin timp în urmă când îl aflu azi în cartea cuiva dispărut de ani, de secole. Ce să fac cu aceste gânduri, să le alung de acasă? Cum să nu-ţi faci cruce cu mâna ce înşiră-n scris cuvânt lângă cuvânt, aceleaşi rânduri scrise de alţii?

Viciul are o calitate esențială pentru mine, cea de alternativă la virtute. Din spirit de contradicție, (e și acesta un spirit!), eu aleg altceva…

Sunt cu ochii pe ceas, pe orar iar timpul, expert în jonglerii, mă fură la calendar…

Ce are să-mi spună aproapele aud în ureche înainte ca el să scape un sunet măcar, îmi ajunge în gând pe tăcute, de parcă cineva ne suflă îndemnuri gemene: lui să poruncească, mie să ascult!

Cum îmi aştern, aşa visez.

Mâine – ziua fastă pentru optimişti; azi – sorocul ghinionistului.

Nu ştiu rod fără aşteptare, fără răgaz să se coacă, şi n-am trăit nelinişti fără gândul că adeverirea lor mă va ajunge.

Cum e posibil marele dezastru definitiv, de neîntors, într-o lume provizorie şi atât de mică? Zeci de lentile cosmice multiplică şi deformează monstruos năpasta măruntă a bobului de nisip.

S-a întâmplat să aud doi inşi ce tocmai ieşeau dintr-un *fast-food*. Vorbeau aşa cum şi mâncaseră, ieftin, rapid şi mult, senzaţia de ghiftuire asigurându-i că, după prânzul scurt luat din picioare, aflaseră locul unde se poate gândi mai bine, mai *fast*, decât s-a gândit vreodată pe lumea asta.

Ruina casei tale, ruină moştenită din părinţi – loc profan de iniţiere în marea taină a sfârşitului lumii ce porneşte din mâna ta.

Desfrânatul se alăptează la un singur viciu, dar suge pătimaş, cu perseverenţă, până la sânge.

Mă uit în oglindă şi la vârsta asta şi mă bucur că, în credinţa mea, reîncarnarea pentru o nouă viaţă e o opţiune facultativă…

Ezitarea în faţa alegerii nu-i doar o slăbiciune. Are şi gustul prelungirii unei voluptăţi de început când căile îţi mai sunt accesibile în ambele sensuri.

Nu zbor cu umbra aripii, nu zbor în umbra ei.

La pândă de mine, ascult – poate voi spune ceva, poate voi face ceva de care voi încă nu ştiţi.

Fraza scrisă nu sună ca fraza gândită deşi scriu acelaşi cuvânt, spun acelaşi lucru, cred eu. În scris ceva din gând pierd ori adaug şi se petrece, nu ştiu cum, o evaporare, o decantare de sens. Litera mea de întuneric cum se topeşte în lumina hârtiei…

O poruncă de dincolo de acest Dumnezeu: Nu te lăsa ucis cu nici un chip; apără-i pe cei din casa ta, apără-te pe tine cu disperare până la desfiinţarea agresorului tău. Până la răzbunarea legii celei drepte, ia-ţi asupra ta vina mişelului, nu fi laş încărcându-l pe tâlhar cu păcatele slăbiciunii tale.

Scrie-ţi întregul, fără rest, pe o pagină doar, aşa cum şi valoarea toată, oricât de mare, se scrie pe o faţă a bancnotei. Nu uita: pune-ţi şi fotografia!

Dincolo de această viaţă nu există nimic! *Chiar nimic?* Dar tu ce-ai vrea să fie, copile?

Din şirul zilelor, albe, negre, nici o mărgică nu poate lipsi şi eu le trăiesc cu o nerăbdare coaptă, febrilă, pe toate şi pe fiecare în parte ca şi cum aş păşi pe drumul către rai.

Viaţa are o gravitate pe care e sănătos s-o ignor. Nu vreau să mă gândesc cât de gravă-i viaţa; cred că aş muri subit dacă aş afla.

Ceea ce nu ştiu este o mină de aur pentru că, săpând în acel mal aflu adevărul binelui meu, urgia de mâine de care poate că voi învăţa să mă feresc. Nu vă risipiţi neştiinţa – acolo e comoara.

Nu cedaţi, nu fiţi slabi şi ţineţi piept oamenilor de bine: nimeni n-are dreptul să vă ia deziluziile, spaimele, disperarea, comoara durerii voastre pe care trebuie să o lăsaţi întreagă urmaşilor.

Din bun simţ, trimit scrisori doar contemporanilor. Oricum, cei morţi nu-mi răspund, poate au scuza lor, poate-s morţi cu adevărat şi noi credem altceva despre ei. Dar nu văd de ce nu mi-ar răspunde cel din viitor care încă n-a murit, omul acela căruia îi scriu eu, acum.

Între harnici şi entuziaşti îi număr şi pe zăltaţii dăruiţi pierzaniei lor cu abnegaţie de înger. Da, şi nebunii prind aripi, când mai albe, când mai negre.

Gând aprins pe fruntea păgână – coroana mea de spini de care nu mă pot lepăda.

Am auzit de insul ce nu putea scăpa de lucruri: orice atingea, orice vedea, venea după el, măcar în memorie, şi nu-l mai părăsea niciodată…

Neliniştea mea de noapte mă avertizează că cineva din casă nu vrea să stingă lumina, să se culce odată cu mine, şi se uită pe furiş la televizor, să vadă programul din ziua ce vine.

Ai crede că doar pentru minciună merită să te baţi să o demonstrezi ca adevăr, şi asta aşa, ca un joc de spirit. Cât despre adevăr – *este cel care este*, de ce te-ai bate pentru el?

Cu vârsta şi umbra de duioşie face riduri. Bunicul îşi mişcă buzele şi, ce ziceai că e pliu fără sens, o cută în piele, e vechiul său surâs de puber, surâsul de pe buze ce nu şi-l poate înghiţi nici azi.

M-am săturat de *vremea probabilă* pe care, fără pic de grijă, tot altul mi-o prevesteşte lăsând peste mine să cadă şi frigul şi ploaia, ba nici de trăsnet nu mă fereşte. Gata! Îmi fac serviciul meu de meteorologie, să am şi eu vreme bună, să vină şi timpul meu, timpul meu cu cer senin.

Îşi scrisese sub fotografie: *Ţine-ţi mai întâi promisiunea faţă de tine! E mai sfântă decât cea făcută lui Dumnezeu.*

Venim mereu din ce-am fost. Ne petrecem ziua de mâine cu faţa la trecut.

În răspăr cu mine, am nopţi în care m-aş despărţi de semenii prea buni, lăsându-le până şi trupul meu ca pradă, iar în plecarea lor din zori, văd tocmai visata ocazie de a rămâne singur.

Mie nu mi se întâmplă nimic din tot ce face altora viaţa amară, dulce, de parc-aş fi murit şi providenţa nu mai vrea să ştie de fiinţa lacustră peste care timpul curge blând, limpezindu-i solzii.

De ce n-aş fi un scriitor şi fără să-mi scriu gândul pe hârtie, ca apoi să trec ideea în cuvânt şi cuvântul în faptă, fapta din gând? De ce n-aş fi eu creaţia mea, iar el, cel din oglindă, să fie mai încolo cu câţiva centimetri decât îl aşez eu.

Moartea e spectacol doar? Da, când Învierea e la un pas de tine!

Peste tot dau de lucruri palpabile dar nimic nu mi se pare real, ci doar aberaţii ale percepţiei mele declasate monstruos. Şi n-am cum să mă încred în ceea ce simt, în ceea ce văd, în demonul conturat de simţurile mele; mai bine vă ascult pe voi, mai bine mă las cu totul în simţul străin…

Conturul iluziei de parfum dă chip memoriei: în pustiul nopţii, amantul verii răstignit hoţeşte, cu dragoste, sub coroana de trandafiri sălbatici.

Nimic nou sub soare de la primul om încoace, dar totul e nou sub lună de când m-am născut.

A descrie haosul, adică a-l ordona fie şi în scris şi, astfel, să-l anulezi în realitatea sa… Şi totuşi: ce rămâne de povestit din traversarea neantului şi cum să descrii clar, fără echivoc, ceaţa din noapte?

Nădejdea ta, tăcerea dintre două adevăruri.

Sub spaima de leac, boala nu se tratează, nu se retrage şi nu revii în starea de-nceput. Leacul e precum sicriul de plumb de la Cernobâl: zăvorăşte monstrul dar îl ţine viu şi peste o viaţă de om.

S-ar crede că a fost o vreme când fiinţa vie avea un singur organ pentru toate simţurile şi un singur cuvânt pentru a spune totul. Cum ar fi arătat oare un om în vremea aceea?

Precum Munţii Măcin, şi ideile se tasează în timp şi coboară la şes, par mai de înţeles şi te pătrund prin piele fără efort. Şi aşa, picurate în vreme, prin mişcări tectonice lente se înalţă alte piscuri, se luminează alte taine, în spiritul tău răsărind alt relief. Ia priveşte: pe culmile pe care ieri, agăţaţi de corzi şi pitoane urcau temerarii, astăzi şcolarii fac tabere de corturi.

M-am hotărât să iert, şi iert şi eu pe cel fără de care n-aş putea muri. Dar nu ştiu pe nimeni cu acest privilegiu, nici măcar eu nu sunt acela.

În orice om o lume îşi face încercarea! – vorba pentru care un om îşi merită naşterea.

Sufletul, sincer întors către sine, îi dădea aripi. Zbura ca într-o cădere în cer, sub gravitaţia Stelei Polare, din care se întoarce oricând sigur pe iubirea de glie, pe iubirea de pământ a sufletului său.

Niciodată nu voi şti ce orgii erotice produc polenizările în grădina mea de toleranţă.

Năpasta altuia mie nu-mi vine pe măsură şi nu mă atinge de parcă-s păzit de paratrăsnet iar plasa mea de pescar ghinionist o scot din apă fără monştrii, fără efriţi, doar plevuşcă de toată ziua.

Ne cunoaştem de peste treizeci de ani: într-un timp atât de lung alţii, mai slabi de înger, ar fi cedat nervos şi deveneau prieteni…

Mereu suntem la începutul lumii când încă o noapte peste noi apune.

Şi haosul din care au ieşit toate trebuie să fi fost opera cuiva, trebuie să fi avut un autor, şi nu un anonim oarecare, dar dezordinea aceea de început va fi fost atât de mare încât numele autorului s-a pierdut, s-a şters de pe pânză…

Longeviv cât bunicul octogenar, corbul ne pare chiar omenos când, în luptă cu aproapele său, răzbate cel mai tare în gheare, cel mai tare în plisc.

Când am o problemă, gândesc soluția ca și cum m-aș afla în rai, în raiul în care nu mai ajung. Și găsesc soluția perfectă, rotundă, chiar morală. Apoi o ciuntesc și o ciobesc să o pot aplica pe pământ încât, în final, arată atât de hidos, de respingătoare, de parcă ar fi inspirată de iad, de acel iad în care nu cred dar în care trăiesc.

Viața mi se despletește dintr-un râu însetat și nevăzut; ea curge cât curge prin lume și se trece cu setea ei întreagă în mare. Viața-mi trece pragul ca o apă…

Prin jocul sorții de-aș fi martorul dinafară al vieții mele, n-aș găsi-o interesantă la nici un capitol. Interiorul însă mă fascinează, mă hipnotizează într-atât că nu găsesc nici ușa să ies în lume, semn că mă cunosc doar pe mine.

MIRAREA DE VOI

Ce să vă arăt, ce să vă spun? Tot ce-i de văzut am expus în vitrină: trupul acesta trecător, nărăvit de patimi şi strunjit de boli, ciobit de vreme – iată chipul meu. Doar aşa mă ştiţi, tocmai prin acea parte din mine de care aş fi vrut să vă apropiaţi cât mai puţin, partea de care şi eu vreau să scap, chipul de care şi eu mă ascund.

E noiembrie, e noapte, şi în camera de la parter simt un curent de gheaţă sub tălpi. Altul, mai îndrăzneţ, ar crede că-i vreun spirit, spiritul meu poate care, plictisit să mă aştepte, o ia înainte să se culce, el ştiind drumul în sus, spre mansardă.

Voi fi precum scara, scara ce te urcă pe treptele sale până în gura podului, până în poarta raiului, dar nu suie cu tine, nu se urneşte de pe pământ, stând locului şi la coborârea ta, când Cerul se va înnoura închizându-ţi porţile.

De le-ai şti pe toate şi le-ai zări de azi cum vor fi mâine, din milă de tine, m-aş alia cu oricine şi aş face orice să-ţi pierzi darul.

Punga goală, săracă şi curată, este castă faţă de o pungă plină cu monede de aur. Asta ca să lămurim condiţia castităţii şi cât este ea de atractivă pentru un ins comun ca mine.

Nici eroii morţi şi uitaţi în gloria lor veşnică, nici laşii lâncezind încă la umbră, nici cei rămaşi în inocenţa adamică nu se mai vor fraţi cu rebelul neîmpăcat în el însuşi.

Îmbălsămat în albituri de brumă, ţi-ai trăit viaţa retras, în vârful picioarelor, pe poante, dansând ca balerinul care, fără muzică, fără spectatori, improvizează, la rece, în ritmul tăcerii. Cum să nu te miri de aplauzele venite acum, când îţi dai sufletul?

Recordul tău în competiţia lumii, ca medie vulnerabilă, ţine de voinţa mai slabă a celorlalţi, gata şi ei să te-nvingă de nu azi, mâine – sigur. Vrei să fii campion? Fii campion peste tine, până treci pragul în stradă.

Altă specie ar muri copleşită de moliciunea făpturilor sale de şi-ar zări leşinul în oglinda sinelui, cum pe sine se vede cel lucid dintre noi. Şi clătinarea fiinţei mele cu tot cu specie, clătinarea din creştet până-n tălpi trece drept câştigul subţire, în spirit, al lumii de azi.

Abrupt se ridică muntele ce tot amân să-l urc sub albastrul său de verde, pe când eu rămân treaptă de lut la poalele lui.

În iarna asta fără zăpadă, hăitaşii au trecut de partea sălbăticiunilor şi au gonit vânătorii.

Capodoperă a echilibrului viu, mersul biped e un miracol până să înţeleg cum se alcătuieşte trepiedul ca figură perfectă a stabilităţii: şi în mişcare fiind, al treilea punct de sprijin îl am în orizont când, acolo, îmi reazem privirea.

De neînţeles pentru mine, şi în plină zi focul mă leagă intim de noapte, de beznă. Focul îmi adânceşte misterul nopţii din casă, din preajma mea, din vintrele mele, pe când lumina zilei, lumina aceasta răsare fragedă ca o greşeală din stele şi tot aşa se stinge în atingere cu pământul.

Nici nu ştim ce vechimi dorm în frunza plecată acum de pe ram, nici nu ştim cât de bătrână e privirea copilului ce te pândeşte ca o binevenită capcană din ziua de mâine. Şi fulgul de nea, până şi firul de praf, adună timp, timp îndestul.

Nefericiţii-s mulţi, mai mulţi decât numărul din statistici, şi mă-ntreb dacă toţi o şi merită, dacă toţi şi-au câştigat chinul ce-i ţine în viaţă prin efortul lor de zi şi de noapte, cu jertfa de sânge cuvenită în faţa lumii, dacă nu cumva unora şi năpasta le-a venit de-a gata, lăsată moştenire din părinţi.

Gândul, gândul *acela* – viermele harnic din mine ce sporeşte zi şi noapte, tot el zidindu-mă în coşmarul din care nu pot ieşi – nici gând.

N-am nici o dificultate să vorbesc în public: sunt mut complet!

În femeie mai dăinuie ceva tainic din Lilith, soţia dintâi plutind încă asupra bărbatului ca norul matern gata să plouă cu laptele său gri, lapte strecurat prin cămaşa de cânepă.

Ce-oi fi şi eu decât iluzia de-o clipă lucind în ochiul altora, a ceea ce cred ei cu milă că am fost, mai viu decât îmi închipui eu cu toată îngăduinţa că sunt.

Lucid judecând, motivele bucuriei că exişti le numeri pe degetele mâinii stângi. Nici să fii disperat până la sinucidere n-ai motive, dar Seneca le numără pe mâna sa dreaptă şi le află, sigur, mai vrednice.

Inocenţa castă ţi se topeşte când, resemnat, contempli răul din preajmă, când savurezi durerea altuia ca pe dulceaţa agoniei tale, când violenţa asupra străinului devine circ, oroare ce se vinde bine acum iar tu ţi-ai luat bilet să prinzi scaunul din faţă şi, iată, nu mai eşti cel fără de vină. Din clipa tolerării răului, din clipa acceptării lui ca fapt inevitabil, fie şi pentru altul, din clipa aceea răul se întoarce văpaie statornică deasupra casei tale.

Ce nedrept eşti cu ea, cu doamna asta elegantă care a pus ochii pe tine din prima clipă a vieţii tale iar tu o laşi să aştepte în prag ani în şir când o poţi ferici atât de uşor.

O cale de a ocoli eşecul – fuga din faţa întâmplării, din faţa stihiei. Anacharsis avea gândul lui: *Cele mai sigure corăbii sunt cele trase pe uscat.*

Trec des pe la groapa de gunoi, mereu am de aruncat câte ceva, lucruri de nimic, cum mereu mă uit şi dacă n-a lăsat careva vreun căpeţel, o zdreanţă de vreme, două-trei clipe dintr-un ceas întreg, resturi lipsite de trebuinţă prin casa altuia.

Orizontul – aşteptarea dinspre cerul ce dă peste tine. Aşteptarea – orizontul în care te prăbuşeşti.

Lumea are ţelul ei tăiat sub alte bolţi de care noi nu ştim, îmi spui? Adică are un ţel şi eu încă nu l-am aflat? Atunci să cred că nimic nu-i hazard, nimic nu-i joc din ce mi se-ntâmplă mie, altuia, şi, fie privire, fie surâs, totul are sens? În trecerea asta nimeni dintre noi nu-i, prin vrerea sa, mai viu decât altul, nimeni nu-i erou, nu-i sfânt sau om de rând prin vrerea sa câtă vreme suntem duşi de umeri ca spre adăpătoarea dintâi? Aşadar, apă trec şi eu către izvorul de început şi, în drumul meu, nici o zi din şirul zilelor nu poate lipsi, nici o clipă nu o pot sări: le voi trăi pe rând, cu răbdare, până la capătul de care tu îmi vorbeşti.

Cutreieri lumea cu răbdare gustând pe limba ta până şi cenuşa ploii din cerul străin. În miezul anilor te întorci, te întorci acasă şi, după planşele tale uitate în sertare, îţi rezideşti fiinţa ca fortăreaţa crenelată de lăsat pruncilor – paşnică moştenire.

În lumea asta a paradoxurilor, vidul se obţine greu şi niciodată nu-i perfect. Vidul să fie mai ieftin decât aerul, sigur de vid am avea parte.

Dar cine mă-năbuşă cu absenţa sa, o absenţă masivă şi consistentă ce-mi aduce eclipsa în plină zi, îmi luminează bezna ca un geamăn, geamănul cel rău al soarelui?

Muribundul acesta, în puţinul răgaz ce-l mai are, îmi vorbeşte aprins despre viaţă, de viaţa din care va ieşi curând, îmi vorbeşte aprins despre calea spre mântuire, spre fericire. Cum să nu-l cred, cum să nu mă aprind, doar aşa voi arăta şi eu azi, mâine, cu puţina diferenţă că eu nu pun atâta preţ pe clipele încă vii.

În supliciul său, martirul se frânge în două – aceeaşi fiinţă înăuntru, acelaşi trup înafară – aşa parcă ieşind din trupul lăsat în chinul osândei. Nu urcarea la cer caut eu, cât coborârea nevăzută în sinele tău, curgerea ta ca firul de aur topit în labirintul fiinţei, unde nici focul, nici apa, nici fierul nu te ating. Şi de acolo, din fiinţa ta ascunsă călăului, din fiinţa ascunsă lumii tu te întorci viu, om neatins de om.

Şi aşteptările în rău, una după alta, se vor împlini într-o vreme. Odată gândite, spaimele noastre devin destinaţii ce nu mai pot fi ocolite.

Aprecierile categorice riscă să fie întotdeauna false. La fel ca şi aceasta…

Când o biată buruiană, un oarecare fir de ştir, va refuza să mai răsară, ordinea lumii se va sparge, universul urmând să se surpe ca un munte de nisip. În ordinea asta am şi eu o viaţă a mea: viaţa pelinului lăsat peste gard, să nu strice răsadul din grădină, poama din livadă.

Muzica – viciul lui Dumnezeu.

Realitatea asta-i ca un vis urât; te culci şi-l uiţi; te culci şi trece. Doar adevărul vine după tine în fiecare zi şi nu te părăseşte nici să-l baţi.

Înşirate după preferinţe, ajustate şi scuturate de umilinţa trăită, amintirile devin ostrovul tău de taină, o insulă întinsă cât balconul cu flori de plastic unde te simţi şi tu bine, mai bine decât în casă, locul prea plin de prezent, de prezenţe.

Să-mi scriu scrisul cu suflul amplu şi rotund de la primul cuvânt ca şi cum, deodată, din mine s-ar revărsa întreg Amazonul de miere şi, generos, l-aş topi lin şi dulce în ocean dar, ştiu, dintr-atât oceanul nu-şi va linişti valul; dintr-atât cât adaug eu lumii, gustul ei tot amar va rămâne.

Itinerarul de ocnaş al destinului tău e drumul construit piatră cu piatră, pas cu pas, chiar de către idealul imposibil de ajuns.

Destinul meu – port uitat pe un vârf de munte la marea ce-a fost, pentru potopul ce va veni.

Şi vorbind despre fapta străinului de alături, a străinului din alte vremuri, tot pe tine te povesteşti, te arăţi pe tine, cel de acum, cel de aici. Îţi povesteşti chipul ascuns şi când asculţi, şi când te miri. Şi oftând de dorul nălucii ce nici nu ştii să fi fost, cum şi năluca oftează de cât o doreşti acum, tot oful tău întreg în arătare îţi arăţi.

Din zilele trecute fără să scriu nu mi-a rămas nici lumina lor, cum nu-mi amintesc nimic nici din ziua fără vorbe. Poate n-am trăit eu zilele mute ca noaptea sau le-am sărit fără să respir iar calendarul şi-a întors fila, singur, răsfoit de vânt.

Aţipesc în plină zi şi tresar înţepat de un gând trăsnit: Pământul luminează Soarele. Astronomii pot râde dar, gramatical, enunţul e corect şi asta contează. Cu un pic de sintaxă, de topică, poţi frazá orice extravaganţă iar natura, lumea, o va înghiţi, se va conforma ei. Speculând uşor, dispare şi urma de absurd: da, Pământul luminează Soarele şi îi dă strălucire din privirea ta, pământeanule. Fără sensul asumat ca *Pământ al oamenilor*, astrul nostru ar rătăci pe boltă – o oarecare aberaţie astronomică.

Ce lume o mai fi şi asta ce dispare de cum aprind lumina, de cum se face ziuă, de cum vreau s-o aştern pe hârtie?

Doar credinţa că-s nemuritor mă face să respir în ziua de mâine.

Că tot am învăţat fizică, vreau să trăiesc în Cuşca lui Faraday, să nu mă atingă fulgerele, câmpurile simţirii din jur, emoţia, raza durerii şi nici unda malefică a vreunui alt căzut din stele.

Aflu, citind şi recitind, că faptele mari ale istoriei au fost văzute mai întâi de profeţi – un motiv serios să mă încred şi mai mult în trecut.

Disperarea purtată la vedere pare blindajul ce ascunde hulpava sete de a suferi în faţa lumii fericite, sperând că, deşi întârzie, dezastrul final merită îngăduinţa şi aşteptarea orgoliului tău.

Să părăseşti lumea când suferinţa ţi-a ajuns pe culme e un act de laşitate. Treci de moment şi pune-ţi laţul în gât când ţi-ai învins slăbiciunea, după ce ai ieşit singur din prăpastie, şi eşti din nou favoritul Curţii.

Adulmec crinul cum mi-aş retrăi biografia. Balsamul plăcut-otrăvitor, noaptea, îmi povesteşte ceva despre perfidia moale a cuiva neştiut ce taie, ca sub chemare divină, taie semne scrise cu beznă în lumina paginii.

Mă întreb când voi pricepe şi eu că toate apele, viaţa mea, vieţile voastre, toate curg la deal, spre acelaşi izvor de început urmând cărarea ascunsă pe care, şi călcând-o, n-am s-o aflu.

Tăcerea lumii ca un lacăt de fier sub vorba mea – fragilă cheie de lut.

Biblia-i plină de făpturi, de fapte ivite Dumnezeu ştie de unde şi rezemate pe minuni ciudate din începutul fără legi, când nu ştiai de partea cui este Unul, Altul, că nu ştiai la cine să te închini, în numele şi în vorba cui să te laşi – la fel ca şi astăzi.

Scornim cuvinte noi, le dăm sens şi valoare, facem poezie de netradus nicăieri, scornim o altă realitate ca o ţară suspendată peste cea prezentă, o ţară ce va fi pustie curând, după ce vom pleca cu tot cu vocabular, cu *limba noastră* cu tot.

Dacă nu-mi pot recăpăta altfel vederea bună, adică vederea în bine a lumii, dacă nu mă pot lecui de răul de mine altfel decât prin credinţă – prea bine, fie prin credinţă.

În lupta adevărată, reală, n-ai trei încercări, ca în poveşti; eşti norocos să ai două şi una chiar, să apuci să loveşti şi tu. Viaţa nu-i spectacol, nu-i poveste de circ, ci te lupţi pe viaţă şi pe moarte iar în spate ai familia, copiii, tu însuţi – fără loc nici măcar pentru un pas înapoi.

În loc de metodă şi sistem are tabieturi, în loc de principii – capricii, pofte… Şi se miră că pe tot ce pune mâna se destramă!

Cerul, văd cerul meu scrutat de ochii ce vor veni după mine.

Sufletul ne stă în chip. Pleci şi privirea de pe chip se şterge cu amintirea ei cu tot. Cei rămaşi continuă să mai vadă o vreme chipul celui răposat dintr-o inerţie a ochiului, din spaima de a privi hăul ce nu-i de trecut.

Şi microbii, uneori, dau înapoi miraţi de împotrivirea vreunui organism ce se bate disperat pentru binele său. Pe termen scurt, socotit în zile, ai zice că viaţa, până şi viaţa mea, e de neînvins.

Stările apropiate perfecţiunii coborâte parcă din Cer au, în sine, tensiunea gravă ce le face să crape în preajma inaugurării pământeşti. Faptele rotund împlinite îşi caută cu ardoare colţul care să le ciobească spunându-ţi cumva că şi ele-s vii şi nu sublimul divin le este scopul, cum nici al tău nu e.

Nu la mine e ascunsă reţeta înţelepciunii, nu-s eu iniţiatul şi nimeni nu s-ar încumeta să-mi lase mie *cuvântul de trecere*. Taina e comoara ce-o laşi altuia doar în păstrare, n-o dai nechibzuitului gata s-o risipească, să se laude cu ea. Spun asta împuns de o bănuială: înţelept e cel de care ceilalţi încă n-au aflat.

Îmi las povara de azi, gând de preţuit în scris pe cântarul hârtiei, să-mi odihnesc spatele pentru povara de mâine.

Am rămas o cauză fără efect când toată viaţa am fost efectul ce-şi caută cauza.

Sunt un idealist, un visător – tot timpul visez, visez bani!

Am în preajmă muritori cuminţi şi gingaşi, blânzi cactuşi de seră fără spini, de o muţenie bine crescută, vibrând cu sensibilitate de seismograf la tremurul vremii, la tremurul din vorbele tale. Doar tăcerea îi trădează că simt şi presimt, că sunt vii, până când firul de sânge uscat pe buzele strânse le brodează surâsul din urmă.

Scrisul de mână, ca şi înotul, nu se uită. La orice vârstă şi oricât de rar ai exersa vei putea să scrii, cum vei putea să înoţi şi la bătrâneţe. Mi-am făcut şi eu deprinderea asta dar s-a uscat hârtia pe care să înot, mi-a trecut apa de scris.

Şi acasă fiind am în nări duhul stăruitor din canalele Veneţiei şi mă tot întreb de ce. Este greaţa ce-mi aminteşte de mine, îmi aminteşte de mirosul viului trecut pe sub ochii mei, acel viu scurs egal şi sub pielea mea. Trupul nu-mi miroase a ierburi, trupul meu nu miroase a peşte. Miros ca un continent cu apele interioare stricate de timp, adiind duh din duhul Veneţiei.

Grija bucuriilor nu mă trezeşte din somn, nici spaima necazurilor nu-mi alungă noaptea din fereastră. De ce m-aş ridica astăzi din pat?

Moartea – soluția să îngropi o problemă fără s-o rezolvi.

Am amici tineri pe care încă îi mai caută eternitatea, nemurirea. Să nu-i dezamăgesc, le-am zis că şi pe mine mă bate gândul nemuririi cât de pe o zi pe alta.

Suliţa privirii înfiptă în Riegel orbeşte orgolios privind sus, deasupra capului, deasupra a tot ce poate gândi până să afle că şi sub tălpile noastre, strivim în beznă aceleaşi stele în nadir.

Bobul de porumb – flacără de candelă pe oglinda de rouă a câmpului din zori.

Îi citesc pe moraliştii cei vechi şi acum văd de unde vin miile de ipocrizii din jurul meu. Îți trebuie un curaj imens să le anihilezi măcar în privința persoanei tale, strigându-ţi şoapta-n somn cu voce de copil: *Regele e gool, gool, gool!*

Trebuia să fi legat de glezna mea un fir precum firul Ariadnei pe care, urmându-l, m-aş fi întors prin labirintul lumii înapoi la origini. Oricând aş fi dorit, m-aş fi întors la Edenul pierdut, singurul rai în care mai cred, de vreme ce din grădina aceea am căzut aici pe pământ.

Rufele întinse la uscat pe sârmă în curte – o vegetaţie domestică, o întoarcere a fibrei textile moarte în mijlocul naturii, ca în altă viaţă.

Prima impresie decapitează; a doua – judecă şi reînfiinţează.

Tu, tâmpla care-mi asculţi cântecul, pari turn uşor de cucerit. De peste zid, cineva aruncă cheia porţii la picioarele năvălitorului descălecat sub poalele de brocart ale cetăţii împurpurate.

Cel pe care oglinda mi-l arată, nu-s eu. Eu sunt mai departe copilul uitat în praful însorit de pe o stradă mărginaşă, copilul a cărui memorie s-a încărcat hoţeşte, trăind cu faptele, cu istoria altora. Eu nu-s cel arătat de oglindă acum!

Am lucruri stricate şi încă le ţin pe rafturi, prin dulapuri, de parc-aş fi custode de muzeu. N-am *suveniruri,* n-am nostalgii dar, fidele încă slujbei lor dintâi, cele vechi îmi fac cu ochiul spre viciul ascuns al noutăţilor ce vin, vin potop peste mine.

Dacă amicul meu ar fi existat ca personaj de roman nu-i rămânea decât să-şi inventeze autorul.

O să-mi orânduiesc, cred, o cameră goală, umbroasă, nu de rugăciune, ci de tăcere: un loc unde, cu ochii închişi, să-mi lepăd gândul, să-mi limpezesc tulburarea de peste zi, ca noaptea să pot sta treaz împăcat cu lumea, împăcat cu mine.

După cât de țepene şi înfipte stau lucrurile în jurul meu, pământul întreg pare un catafalc de-ai crede că spaţiul ar fi doar timp mort!

Cine se supără să-i spui că are obraz, chiar doi obraji – dar ia spune-i că-i cu două fețe…

Ce mi-ar fi sufletul – apă de băut în burduf de capră, uitat în deşert de caravana grăbită: când îngheaţă, când dă-n clocot şi se pierde-n cer, nor aprins al setei divine.

Iertaţi-mi, de-aţi putea, păcatul înhumării de viu în mine însumi, în lutul ce-l port – proiect ceresc ce îşi refuză zidirea în temeiul zilei de azi.

Şi fără a-l iubi, voi fi gelos pe Baudelaire: a aflat înaintea mea că iubirea e crima în care nu te poți lipsi de complice. Doar că la mine lucrurile s-au stricat rău, rău de tot. Suntem doi complici bătrâni la o crimă ce încă n-are stare, n-are liniște să se aşeze între noi!

Copac, iarbă, cer, cal, nori – cuvinte ce mă cuprind cu tot orizontul, cuvinte ce cad dintr-un timp veşted – înfrunzind, înnourându-se, nechezând, privind peste deal la fantoma iepei visate. Eu între aceste cuvinte respir şi visele cuvintelor trec în visele mele, stoluri cereşti dintr-un armistiţiu provizoriu, până când demonul din mine le va smulge, pană cu pană, aripile pe care dorm îngerii şi pe nici una nu zboară.

Smintit de lecturi, în adolescenţă am fost şi eu incendiat de ideea, de tentaţia, de a fi un erou, un om perfect. Noroc că n-am avut în preajma mea nici un model disponibil să mă ia de suflet.

Ci tu aleargă visător, cu astrul tău în faţă, fugărit de umbra ce ţi-o scrie luna…

Nu crezi? Nu te făli, şi asta-i tot o credinţă!

Dar, atunci, ce jurnal e cel în care cuvintele, cu decenţa lor sinceră ori trucată, te trădează egal în toate zilele, arătându-te lumii ca pe un ins în haine de stradă? Atunci, la ce bun sinceritate când şi ediţia princeps a vieţii tale va trece banal ca viaţa de duzină a oricăruia.

Nu râde, nu plânge, nici oful nu-l ajunge iar privirea lui nu te vede. Deja şi-a înfipt bustul definitiv în marmură încât şi un surâs i-ar ciobi luciul. Se fereşte de mine, de gluma mea, ca de firul de praf în lumină ce i-ar gâdilă nara, hapciu, se fereşte ca de strănutul ce i-ar sparge masca!

Orbul acesta, vezi bine că el nu vede, nu-i om de rând, e cerşetorul favorit al Casei Regale. Nu-l refuza când, la pomană, îţi întinde el primul mâna. De nu crezi, uite-i blazonul de pe purpura târâtă prin mărăcinii drumului, priveşte hermina dantelată de molii. Mâine, la moartea bătrânului Domn va primi, pomană de rege, şi sceptrul cel putred, gloria pământească lăsată în puterea viermilor.

Sfântu-i schilod în adâncul său: iubeşte fără ură, plânge fără mânie, altfel râvnite vicii ce mi le doresc şi eu să-mi stâlcească sufletul.

Fără pas pe pământ, voi ajunge cândva la capătul călătoriei din care m-am ivit.

Crizele mele de panică – o stare de epilepsie a spiritului care mă sperie, numai pe mine mă sperie.

Să-ţi învingi soarta prin supunere, prin acceptarea umilinţei şi să rămâi cu capul sus, bucuros şi fidel sclaviei tale? Trebuia să te fi născut femeie şi să fii rămas femeie – din prima zi a lumii.

Peste tot în jur nimic real, doar aberaţii ale percepţiei mele pervertite, tulburate monstruos până şi de gustul altora. Cum să mă încred în fantasma unor simţuri groteşti, îmbătate de trufia lor, de trufia voastră?

În mitologia în care trăiesc eu, continentele încă nu s-au despărţit, oamenii încă nu s-au ales dintre zei pe neamuri şi nimeni nu mi-a spus ca moartea să fi coborât peste lume – orizont de neatins căzut între mine şi cei ce vor veni.

Raţional şi cuminte pare să profiţi de *inconştient* cât să-ţi atingi scopul din gândul lucid. E ca şi cum, deştept, duci scrisoarea la adresa şoptită în vis, o stradă ce sună ciudat în urechea trează şi, până la urmă, să vezi că-i vorba de propria ta casă.

M-ar durea mai puţin să ştiu că neamul meu a supravieţuit fără eroi, fără destine de martiri, de sfinţi. Şi nu cu mine se vor înmulţi foile din *Minei*.

Trupul curat îmi este drumul, sufletul pregătit de zbor – destinaţia.

Nu-l voi pe contrazice pe creştinul ce-mi spune cum credinţa mută munţii din loc. Aşa-i, cu condiţia ca şi munţii să fi fost creştinaţi!

Vei trăi şi momentul misterios precum trecerea osmotică la o nouă veşnicie când, dintr-o dată, ziua ţi se taie ca de un prag de unde cineva din tine o ia în sus, altul din tine coboară, încât nu mai ştii cine ai fost ieri, care din voi mâine va fi.

Credinţa mea, absurdă şi totală, fără nimic pământean în ea, mă ridică în aer, îmi dă aripi, îmi dă şi iluzia zborului. Cum să vă spun, abia credinţa mea în Cer mă înalţă dintre voi până în nori, deasupra pământului, departe de semenii mei fără pene, fără aripi, fără credinţă.

TESTAMENTUL RĂBDĂRII

Să trăieşti străin de tine, ca şi cum ai trăi în aceeaşi casă cu un necunoscut, un străin lipit de trupul tău, strecurat sub cămaşa ta, sub pielea ta, să trăieşti cu aceeaşi sfială de a te apropia de tine ca de străinul zărit pentru prima dată… Ce am eu în comun cu chipul ce-l privesc în oglindă?

Când te ridici prima dată în picioare şi mâinile le simţi inutile, acela-i momentul să-ţi crească aripi dar ştiu – momentul acela, anume clipa aceea eu am pierdut-o.

Duşmanul care mă abandonează să-mi devină prieten înseamnă că m-a trădat…

Oceanul îl îneacă pe cel ce-şi simte şi-n vis spaima de adâncime. Între timp, cel necugetat păşeşte fără să ştie peste hău şi se miră de cum oare îşi udă tălpile.

Cine să se gândească la omul acela urât şi la cât a suferit el în singurătatea lui până să devină ceea ce este acum – monstrul alungat de toţi.

Am visat că mă urmărea o statuie, statuia mea: m-am oprit şi am lăsat-o s-o ia înainte.

Să prinzi dintr-o simfonie temele, armonia subtilă a părţilor, echilibrul tonurilor, poate chiar notele, e ca şi cum ai număra paginile din Herodot ferindu-te să cadă pe tine raza veche de lumină, raza veche de umbră, a lumii ce trece de coperţi.

De câte ori sunt bolnav, lucrurile par şi ele bolnave: se urnesc greu ca în somnul fără vise şi vor să se-aşeze pe pământ, obosite şi ele în picioare să stea. Aş vrea să plec din trupul meu, m-aş muta de acasă, să stau cu chirie într-o cameră goală pentru că, văd, şi fără suflet să fii, tot capeţi o boală.

Ştiu figuri cărora le stă bine în bronz – pe când alţii e bine să rămână pentru totdeauna o ciornă, o probă în lut, un eseu în ghips.

Cât întorc capul doar, lumea mea se deşiră, zid de nisip risipit sub povara ceţii, şi totul se trece în liniştea beznei, şi totul ascuns îmi rămâne cât numai întorc ochiul dinspre lume. Ridic pleoapa spre voi şi iarăşi vă înfiripaţi ca din ceaţă, în carne şi-n sânge, cu numele vostru întreg, cu părinţi şi genealogii, risipiţi într-o geografie largă cât lumina zilei, şi toţi sunteţi vii până închid şi eu ochii.

Aflu de oameni ce şi-au dat şi sufletul numai să fie cineva, să ajungă şi ei pe o culme într-un şir de munţi anonimi. Mă gândesc la morţi.

Cum să nu mă încred în adevărul cel bun din cuvinte şi atunci când nu se rostesc?

Lumea n-are sens sau nu-l ştiu eu, dar simt valuri tulburi cum mă duc altundeva decât unde vreau, în altă parte decât în portul meu. Îmi potrivesc singur pânza după vântul aiurea; şi fără voia mea, vântul în lume mă târăşte – prizonier în laţ, pradă vie în triumful lui de tot nimicul.

Ne înşelăm cu bună ştiinţă: ora exactă nu există, orologiul sunându-şi ora doar în neliniştea mea. Înafară, duminica blândă ridică punte peste râu din şapte-n şapte paşi, iar sfinţii îşi taie vad în calendar unde le cade mai bine.

Când mă las în seama vreunui viciu simt cum sufletul face câte o reverenţă trupului, slăbiciunilor lui, şi nu ştiu ce va primi în compensare, ce ore de asceză, ce nopţi de lipsuri, ce penitenţe va accepta.

Vrei să-ţi ştii viitorul? Te arde nerăbdarea? Te ustură cruzimea zilei de mâine? Vrei să-ţi ştii clipa ce vine? *Trăieşte-o!* Sună ca o subtilă platitudine din cărţile ascunse, sună precum Oul lui Columb, ca soluţia pentru Nodul gordian. Ia-ţi profeţia în mâini şi desfă-o foaie cu foaie. Trăieşte-ţi şi ziua de mâine – acesta-i oracolul tău!

Cifrele nu-s scornite toate odată, ci pe rând şi toţi ştim că fără 0 nu se putea, 0 fiind cifra deplină, rotundă, cu o imensă tărie de concentrare a infinitului. Aşadar, suma albă a lumilor suprapuse – *Nimicul*, cu valoare de infinit – s-a ivit la urmă.

Pe trup, pe haine, n-au urmă de întâmplare, parcă aceasta le este prima zi din viaţă.

Reproşez călugărului şi sutanei ce-l alăptează că se crede în stare să ne sminteascâ pe toţi, prin rugă, spre mântuire. Cum, cine-şi închipuie că şi un muritor cu rang de rând va lăsa Cerul să-l mântuiască fără să-l întrebe, fără să-şi fi plătit fericirea de mâine cu chinul de azi, cu răstignirea trupului său şi nu al Altuia?

Las să curgă de la robinet o găleată de apă şi peste o zi găsesc decantat pe fund cam un deget de mâl, de ţărână. Până să se limpezească mai beau apă aşa, şi pământul acela rupt din glia patriei trece prin mine. E şi asta o formă de a fi patriot, patriot cu ochii pe apometru!

Faptele citite de mine, faptele scrise de voi, fapte ce le scriu şi eu, poate că n-or fi fost aievea, poate că nu-s fapte de ieri, de azi. Dar cum să te îndoieşti că nu acesta-i adevărul de mâine, al altor zile, al copiilor cine ştie din ce zodii, copii ce aşteaptă şi ei să se ivească de după o stea cu viaţa lor plină de întâmplările altui viitor de care nu mai contenim să ne mirăm tot scriind despre el.

Liliacul, monstru sub lupa beznei – când pasăre, când floare, când iar şoarece, nici el nu s-a hotărât ce ar vrea să fie până se va face iar ziuă, ziua de care să se ascundă…

Stăm spinare în spinare şi ne scărpinăm unul pe altul; ne facem acest serviciu trebuincios şi intim, de parcă nici nu ne-am şti.

Între copacii aceia rari, cu frunze roşii, cu clorofila lor neverosimilă, sub tristeţea acelor copaci cu frunze ca somonii gata să moară, păşeam şi eu cu paşi omeneşti fără gând vreodată să mai zbor.

Nu te lua după idei mai ales noaptea, nici nu ştii prin ce râpe de beznă te pot târî. Prinde-le ca pe fluturi cu un bold în lemnul grinzii şi aşteaptă dimineaţa cu dezvrăjirea ei.

Am prieteni care ştiu bine limba română şi înţeleg orice frază ar auzi. Dar eu nu aud fraze, cuvinte, n-aud idei; eu aud limba mea vorbind de una singură, limba română hăituită prin ziare, aud limba română rătăcind fără stare prin cărţi.

După moartea cuiva de aproape în ureche mi se aşterne o tăcere aspră ce doare, o tăcere încă vie din care nu pot smulge vocea omului ştiut de mine de atâta timp. Cum se păstrează oare vocea, ce aparat subtil de înregistrare îmi redă glasul celui mort când îmi citeşte scrisul său şi eu îl aud în urechea mea? Prietene, unde stai când îmi citeşti!

Nedomesticită groaza: dezbracă acum cămaşa de frică şi sudoare şi reînvie om întreg, gata s-o iei de la capăt, din începutul de lume!

Eu, cel neaşteptat, mă petrec cu scrisul de umbră în Testamentul răbdării.

Toţi cumpărăm cherestea, el adună cuie…

Dar ce cutremur simţi când aripa dinăuntrul tău se zbate şi te înalţă în levitaţia ascunsă lumii şi trăieşti clipa ca pe ultima care ţi-i dată în viaţa asta, între ai tăi.

Trupul în care mă vedeţi – cea mai înşelătoare formă în care mă arăt, mai puţin decât ar putea să vă spună *o figură de stil*.

Şi geniile fac prostii? Dar de la ce înălţime!

Am câţiva şoareci prin magazie şi, speriat de pagubă, am cumpărat o capcană. Din milă de ei am cumpărat-o pe cea mai ieftină şi care mai ratează prada.

Ce uşor de înţeles ar fi prezentul dacă n-ar deveni atât de repede trecut.

Tot ce-i sănătos în lume, pe mine mă sleieşte, mă dă în boală: alergatul prin păduri, cura de slăbire, cafeaua cu zaharină. Nici sarea-n bucate nu-i o poveste bună pentru cardiaci ca mine.

Stau lângă foc şi ne pândim, ne veghem ca doi agonici, ca doi muribunzi, gata să-şi dea sufletul unul pentru celălalt – şi aşa ne ţinem în viaţă de la o clipă la alta, de la o suflare la alta.

Frumuseţile Cerului nu mă lasă nesimţitor, nu-s frumuseţi de la care să-mi întorc ochii.

Să primeşti inevitabilul: calea japoneză să ieşi din matca fatalităţii şi, martirizat, să mori erou. Să-i impui unui popor această cale – se poate; pentru un singur om e o nedreptate atroce.

În orice clipă se poate întâmpla orice câtă vreme deasupra cerul ţi-i deschis şi nimic nu te apără de veştile din stele, cum nimic nu te apără de tot ce vine din viitor, din trecut.

Cauţi disperat acolo unde ştii că nu vei găsi, dar este obsesia ta de sub care nu te poţi sustrage, cum nu poţi fugi de soarele negru din coşmarul ce nu te lasă să te trezeşti.

Dau mâna cu prieteni, cu inşi apropiaţi mie, şi – nici un fior, nici un tremur de emoţie de parcă nici o aripă de înger nu încape între noi. O frântură de zâmbet trecută în privire, doar atât şi ne amânăm întâlnirea decisivă pentru altcândva, altundeva – deşi, aşa cum ne vedem de zeci de ani, de ştiut nu ştiu nimic despre cel din faţa mea, omul ce trăieşte şi moare la un pas de mine, moare acum şi tot nu aflu cine este el.

Mă lovisem, îmi curgea sânge din nas şi roşul de pe mâini m-a speriat încât abia aşa mi-am deschis hemoragia fatală.

Ziua de azi, încă un zimţ din roata care ne mână implacabil spre decapitarea finală.

Cunosc un singur mod de a respecta pe cineva: să nu ştie că exişti, iar el să poată respira fără tine.

Să ne bucurăm de vicii. Uneori numai viciul ne dă pofta de viaţă, ne dă inconştienţa, nebunia să înfruntăm ziua următoare şi celelalte, încă una şi tot aşa până la sfârşitul vieţii.

Nu-ţi lăsa umbra pe pupila altuia, nici duşman de ţi-ar fi. Şi răcoarea umbrei răneşte mortal.

Greşelile lucrurilor tale sunt greşelile tale.

Ochii lumii, colibri gri, stolul meu de insomnii.

Extazul – stare ce-ţi aduce îngerii pe pragul casei şi îţi împarte viaţa în duminici, când doar tu pipăi minunea anume arătată ţie, văzută aievea de ochii tăi. Extazul, da, extazul – în care eu nu cad!

Cerşetorii par abandonaţi de timp. Unii mai dispar, mor ca şi nababii, dar nu dispare cerşitul, subtila profesie ce ţine trează umilinţa şi educă intelectul. Cerşetoria – artă de aristocrat supravieţuind averii sale, moşiei, numelui de pe blazon.

Copiii, cu răsuflarea lor de lapte, adevărații și eternii stăpâni ai lumii, pe câtă vreme eu, părintele – îngăduitul trecător spre execuția finală.

Familie de cerbi pozând într-o gravură veche, basm coborât din neguri înseninându-mi copilăria, icoana ce stă în aer și după ce peretele de la Răsărit s-a spulberat în cutremur.

În comparație cu cei vechi rătăciți între milenii, pe noi ne omoară clipa. Nu veacul, nu ziua – pe noi ne omoară clipa.

Umbra – mai aproape decât cămașa.

A trecut ziua și încă-s viu. Cum să mor mâine când voi fi acelaşi? Rămâne să mă uit în calendarul din perete, să țin rânduiala, să fac mereu ce-am mai făcut, aşa cum au făcut și alții și zilele mele vor curge fără sfârşit.

Unul face răul, altul face binele și fiecare în parte va fi răsplătit. Și Dumnezeu, cu înțelegere de părinte, aşa și face: aruncă în lume, cu dărnicie, răsplata bună și cea rea. Numai că fiii răi se bat și iau răsplata bună, fraților buni rămânându-le restul. Dumnezeu vede și asta, suferă în felul său, și mai aruncă din darurile sale când, iarăși, răii iau ce-i bun. Dar cei răi mai obosesc sau, din întâmplare, se nimerește ca bunii să aibă răsplata dreaptă iar celor răi să le cadă pe cap mânia Lui numai pentru ca eu să n-am dreptate oricând.

Viitorul sâmburelui de piersică e într-un piersic. Sună întreg ca un proverb şi-i simt deja savoarea rotundă a cuvintelor dacă, pofticios şi lacom, nu mă gândesc la piersica din mâna mea.

De mic soarele, steaua asta ce răsare ziua, a luat lecţii de a apune, că acum îi reuşeşte atât de bine în fiecare seară, fără să rateze.

Clipeşti şi clipa-ţi trece în pleoapa mea.

Rodesc în palme merele orfane din livada tăiată ca lemn de foc. Viermii buni iau de suflet copii din flori de măr.

Treci o singură dată *răs*-crucea din calea ta ce duce ori la Dumnezeu ori la Satana şi, peste ani, scăpat de necaz, tot nu ştii încotro ai luat-o, cui ai jurat tu credinţă pentru timpul peste care nu vei mai fi stăpân.

De ce bobul de porumb pus în pământ trebuie să răsară şi să ne hrănească? Sub ce vină e silit la *muncă forţată în folosul comunităţii*, cine să fie stăpânul cu o asemenea putere asupra stropului de aur?

Pe pervazul ferestrei mele – un vierme minuscul, de câţiva milimetri, îl văd doar cât se mişcă, şi-i atât de firav încât mă tem că dacă îmi îndrept privirea spre el mai insistent îl usuc, îl spulber, moare. Totuşi, ca specie, e mult mai vechi decât mine şi, sigur, mă va moşteni.

Prinde ritmul întâmplării de aproape, de sub pielea ta, ascultă-i în timpan pulsul viu, potriveşte-ţi ora după bătaia sângelui tău, prinde ritmul întâmplării şi vei fi pământeanul norocos.

După cum ne pune în mişcare, timpul verbelor e bine strunit în hamul morfologiei. Timpul, cât alăptează cuvântul ce mă numeşte, *prezent* să fie?

În mijlocul peisajului de sub munte – un pictor. Când şi-a luat şevaletul cu tot cu pânza pictată, locul a rămas gol.

Aş vrea ca ura să-mi fie dulce, să urăsc cu duioşie de înger, să urăsc înspre vindecarea mea, să urăsc ca o mângâiere, înspre vindecarea altora.

Cumpătarea sub blestemul celor şapte vaci grase, visul risipit sub binecuvântarea celor şapte vaci slabe – întârziatele orgii ale senectuţii.

Mă cutremură gândul că vreun medic îmi va cere ceva contrar firii mele. Peste toate, va crede că asta am vrut, aşteptând apoi mulţumiri că mi-a barat drumul pe care pornisem cu atâtea nădejdi.

Credinţa îmi vine ca din sânge dacă e să vină, vine ca valul pe mare, dar mă trezesc cu fiorul celui scăpat de înec când ridic ochii la icoana urâtă, chip tras cu mână de stângaci pe cartonul ieftin. Cine, în Cer, ar asculta un rob ca mine, chior şi nătâng înţepenit sub icoana fără har?

Cuvintele, cuvintele voastre străine, strecurate în spaţiul dintre mine şi mine, se ridică zid, zidul lumii, până mă simt şi eu un străin.

Şi de n-ar exista hazardul, absurdul l-ar dubla şi ar lucra la fel de bine, la fel de prost.

Toţi îmi spun că, n-am încotro, trebuie să mă obişnuiesc cu ideea morţii. De acord, o voi face şi eu, mă voi obişnui cu ideea; dar, până una alta, să-i aşteptăm fapta, să vedem de ce-i în stare şi ea.

Măsor tăcerea cu auzul: cuvântul, întors ca bătaia de ceas, se cere rostit la ora potrivită.

Arcul de Triumf galopează din veac în veac pe grumazul trecătorilor, promiţător jug al eternităţii pentru învingătorii clipei.

Cum se retrage ideea din faţa hârtiei albe! Ca melcul gingaş speriat să nu cadă în adâncul piscinei de format A4…

Pe zei îi deosebeşti dintre oameni simplu: ei nu mor. Ar trebui să fiu mulţumit – până acum mi-am demonstrat mie însumi că sunt zeu, cam bolnăvicios, cam anemic, dar zeu!

Ce sunt cuvintele în curgere ca aurul însorit, durabile ca granitul şi scăpărând pătrunzătoare ca stelele, ce sunt decât suflare din suflarea dintâi risipită până şi în gura ultimului păcătos guraliv.

Sughițul, nod pe funia de aer, îmi aduce aminte când uit de mine iar altul îmi face pustiul de bine să mă pomenească tolănit în amiaza păcatului său.

Aştept Vestea care, după vreme, va fi ultima. Aştept Vestea, fie bună, fie rea.

Și nu simți cum hazardul îți duce slăbiciunea de braţ, ca femeia ce ştie de nevoia ta ascunsă iar tu, naiv, te miri de unde o fi aflat că osteoporoza ți-a mâncat armătura din temelie?

Citeşte! Pe toate acestea le-ai putea vedea ca semne, pe toate ai putea să nu le vezi ca semne.

Soarele apune maiestuos şi fără teamă de beznă: privind în celălalt capăt de pământ el se şi vede în răsărit, semn al credinței în propria sa reînviere.

Mă atragi, răcoare de umbră în goliciunea ta sinceră, precum vrăjita cărare din pădure, cărare de nezărit nici la dus, nici la venit, şi care mă rătăceşte fără s-o ştiu şi când păşesc spre casă. Cărarea ascunsă de talpa mea…

În nevroza mea cum zac, mă irită până şi zvonul răscolit de un cocoş. Mă irită până şi lătratul credincios şi abia torsul de bas al motanului calmează aerul. Dar ce mult mă încântă, cu veselia lui, nechezatul când de trompetă, când de trombon, al cailor de peste gard, al cailor pe care niciodată n-o să-i am, n-o să-i încalec.

Vreo specie de înaripate să fi avut atâtea catastrofe aeriene câte are omul cu siguranţă şi-ar fi făcut odraslele reptile târâtoare mai degrabă.

Ne grăbim să lăudăm Marele Fluviu uitând să compătimim afluenţii topiţi în el cu şi fără voia lor.

Am încetat de mult *să am idei;* mă tem că am trecut în partea cealaltă şi ideile mă au pe mine, mă iau prizonier şi îmi pun condiţii dacă aş vrea din nou libertatea în faţa lor. Oare să vreau asta?

Răsfir cartea să adulmec aer de pe altă lume. Şi lumea în care trăiesc azi a fost, cândva, o năzărire abia caligrafiată în taină de vreun călugăr ce se desfrâna de unul singur în răcoarea chiliei sale.

În vreme, trupul miroase a ţărână şi ia pe limbă gust de humă din adânc, iar viermii, disperaţi de viaţa-mi lungă, mă visează ca pe raiul la care abia speră cu credinţa lor subţiată în zeul vierme.

Tu, dacă credea-i cu adevărat în prezumţia de nevinovăţie ca şi în gândul meu fără păcat, mă lăsai nemuritor pe pământ. Şi mi-ai fi ridicat nemurirea anume ca pedeapsă.

Idealul – asta-i lipseşte maiestăţii mele ciobite să-şi rotunjească umbra în eclipsă dar, perfecţionist de felul meu, o lustruiesc zi de zi, îmi şlefuiesc umbra iubitor, cu iubirea ce hrăneşte, ce îngraşă nimicul.

Faţă de posibilităţile avute şi fără grija concurenţei, ceea ce a făcut Dumnezeu din creaţia sa e aproape un eşec, ba e un eşec adevărat.

În trupul acesta – viermii, doar ei vor reînvia să se bucure de viaţa mea de apoi.

De ce să citeşti fără să reiei lectura, de ce-ai călători dacă nu vei trece iar, la pas, pe aceleaşi cărări. De ce-ai trăi şi mâine, dacă nu-ţi vei rata, până la urmă, fapta reuşită azi?

Nevolnicul de sine cum să-mi fie semen întru făptura cea divină? Prin asta l-aş supăra chiar pe El, şi nici mie nu-mi pică bine o aşa frăţie.

Decenţa supremă, demnă de un credincios şi de care nu vom fi în stare: să nu afli vreodată în ce credinţă se împărtăşeşte celălalt iar tu să nu-ţi spui credinţa din sufletul tău. Ateul mut rămâne cucernicul de un bun simţ desăvârşit.

Ecleziastul azi: Ai necazuri? *Ferice de duşmanul tău, a câştigat un răgaz!* Ai bucurii? *Ascunde-le, să nu superi!* Eşti sănătos? *Aşa-i înaintea bolii!* Zici că trăieşti? *Spune-mi asta peste un veac!*

Să renunţ la tot, dorinţă cu dorinţă, grijă cu grijă, la tot – cum renunţă şi un ermit până să-şi uite patimile, la cât renunţă şi un iezuit până să deprindă *disciplina unui cadavru,* şi-apoi să ne privim în ochi, eu pe mine însumi.

Moartea violentă ar trebui să fie păcat şi pentru cel ce o suportă. Atâta dumnezeire risipită din neputinţa de a-mi purta singur de grijă?

Focul are succese spectaculoase, dar eu pariez mai departe pe apă.

Nu vinul dulce al victorioşilor mi-a fost glajă de împărtăşit, cât pelinul lăsat învinşilor fără luptă, învinşi acasă, în pat. Ce să fac, sunt şi eu dintre mişeii ce dăinuie în căutarea tihnei lor, şi nu mă veţi afla la paradă, de ziua victorie, nici la Crucea Eroilor – cu flori în mână.

Era sărac că n-avea nici trup destul pentru duhul său înaripat care-i zbura hai-hui, înnoptând prin casele altora, de ajunsese o târfă de suflet.

Foamea de înger ceartă pe ghiftuitul ce-şi târăşte râma de umbră în ţărână: Prea-îndestularea ne vine din iad şi abia ajunatul e praznic de smerit.

Să cazi între triunghiuri e mai grav decât să cazi între cercuri. *Dar ţie ce-ţi pasă, vii din altă lume, din alte dimensiuni, tu eşti un cub!*

Nu pot spune că-mi plac marşurile funebre, n-am aşa gusturi morbide. Dar cele mai frumoase melodii au pentru mine o tristeţe anume, mă răscolesc atât de mult, încât sună de parcă ar fi marşuri funebre după care nu mai am nimic de ascultat, de aşteptat, din partea lumii.

Plantă răsărită în deşert, vieţuiesc şi eu unde şi-a lăsat vântul sămânţa, secându-mi setea cu rouă. Strategia mea – aştept să treacă oaza pe aici.

De dor de tine, calu-ţi paşte umbra de pe flori, ca în covorul vechi din perete. *Foaie verde*…

Eu nu ştiu câtă instrucţie au făcut rândunelele când, mute în stol, zboară ca o singură aripă, ca un singur trup sub un singur gând. Dar poate atunci nici nu mai sunt rândunele una şi una, ci tot stolul o fi doar pană în aripa de zeu.

Tunurile capturate în război, topite în bronzul atâtor statui – capodopere ale urii revărsate în stradă, ochi privind cruciş din intersecţii.

Bărbaţii trecuţi de şaizeci de ani par să ţină de alt sex şi nici nu ştiu dacă se mai împerechează cu vreunul din sexele ştiute, de nu cumva iubesc şi fac copii cu himere, acele himere ascunse prin ungherele neliniştii lor fără capăt. Da, bărbaţii trecuţi de şaizeci de ani par să aibă o viaţă a lor, par să fie încă vii dar – mai bine nu-i întreba.

Trăim pe imaginea vreunui lucru de rând, nici în esenţa banalităţii măcar; vedem *vederi* şi ne hrănim cu ilustraţii, cu suprafaţa de fruct lucitor, fără să gustăm din interiorul ascuns privirii. Insistăm, insistăm cu privirea şi trecem în partea *cealaltă* fără să dăm de materie, de profunzime; răzuim pagina ilustrată până în neant şi-n faţă nici hârtie n-avem.

Ucenicul, doctorul de mâine, învaţă anatomie pe umbra sa ca boxerii începători, acum probând transferul de organe pe stafii gata gata să învie.

Mă las şi de dialectică, mă las că şi ea mă înşeală: la unii *acumulările* se transformă în calitate şi caracter, acumulările în prosperitate, vreau să zic – pe când pe mine, doar ca să contrazic teza, pe mine mă schimbă pe tot atât de profund, mă schimbă *diminuările* de la o zi la alta…

Oricât de grăbit aş păşi tot mi-o ia înainte burta, nacela în care s-a îndesat drept lest sufletul deşucheat ca trupul ghiftuit din greu, să nu urce spre cer fără să anunţe.

După cât de greu îmi vin toate în viaţa asta, cu rugăminţi şi amânări, cât de puţin primesc din toate câte-am vrut – ba pe jumătate, ba pe sfert – îmi zic că şi moartea de şi-ar tărăgăna darul tot aşa, nici de murit n-oi muri de tot, pe de-a-ntregul, că nici n-am să iau seama când am fost, când voi fi trecut.

GREŞEALA DE BINE

Ştiu oratori talentaţi care, cu vorba lor inspirată, au mişcat lumea de-au curs râuri de sânge; nu ştiu, însă, pe nici unul tot atât de bun de gură cât să oprească lumea de la măcelul pornit.

Orice uragan a fost mai la început, în tinereţea sa, în copilărie, abia un cântec, o şoaptă, dar suflarea otrăvită a semenilor peste leagănul său i-a înăsprit blândeţea dintâi, turbându-l.

Cât sunt viu îmi stăpânesc spaimele şi grijile, mă mai opun dorinţelor trupului, pornirii lui spre delăsare. Cum, Doamne, mă voi apăra mort?

Disprețul în faţa exemplarului comun, disprețul ca o medalia de noroi e gândul firesc, dar nu şi calea de a-l înţelege. Şi suntem destui care şi-au ales disprețul ca strategie de cunoaştere pe termen lung, ca motiv de apropiere de ceilalţi.

Mă bucur că n-am voce, o voce plăcută şi mieroasă de să vă vrăjească şi-n vis. Altfel aţi fi gata să mă urmaţi ca în triumf în prăpastia spre care mă îndrept.

Oh, mamă dragă, cu cine ai făcut copilul ăsta că numai cu tine nu seamănă.

Ia încearcă să vezi lumea, să o înţelegi şi dinspre partea celor răi şi haini în suflet, fără să aibă dreptatea de partea lor şi care ne privesc neîncrezători pe noi, ăştia buni dar fără destul entuziasm pentru a ne acoperi ipocriziile… Ia să auzi ce ştiu ei despre noi!

Sunt paşnic şi inofensiv ca un melc şi totuşi sunt destui care nu vor să mă înfurie în nici un fel. Probabil că, dincolo de politeţea care ne-o datorăm, ei ştiu că n-ar putea ţine piept nici măcar furiei unui melc cu coarnele scoase.

Când e să alunece spre greşeala de bine, mâna îmi freamătă şovăind, s-o facă, să n-o facă, de parcă prevestirile inimii ar sta înscrise în palmă, ca un regret premeditat.

Să fii rege, să ai chipul pe banii de aur, să umbli din mână-n mână, din casă-n casă, e şi aici o magie ce-ţi dă putere, sânge viu, îţi dă sentimentul veşniciei. Vei fi dispărut de mult dar chipul tău încă se mai vede în lume, se poartă la sân cu aceeaşi speranţă ce întemeiază fiinţa vie.

De oriunde ne-am rătăci, gravitaţia ne adună cu iubire egală pe pământ şi va găsi ea pentru noi numitorul comun care ne aseamănă.

Iubeşti? Niciodată nu vei mai fi tu, niciodată nu vei fi celălalt.

Şi Piramida, aşa uriaşă cât pare, a încăput mai întâi în cuvânt, în cuvânt a fost ridicată mai înaltă decât a fost vreodată şi tot în cuvânt va fi demolată cu mii de ani înainte să se întâmple, cum se întâmplă şi acum în cuvântul meu efemer.

Mi-a răguşit auzul de strigătele voastre.

De câte ori trebuia să trag cu arma într-o ţintă de carton în chip de om, trăgeam pe deasupra. Să fi fost într-o luptă adevărată, în război, să-mi fi ameninţat cineva viaţa, casa, poate că, să mă apăr, aş fi tras ţi eu în cartoanele acelea vii.

Greşesc şi cineva cu chipul umbrit mă ceartă cu bunătate şi mă îndeamnă să-mi iert repede păcatele, să le uit. Îl trag la lumină pe creştinul de mine iubitor: este chiar Sinele meu!

E un om chibzuit. Nu se aruncă aiurea peste fapta sa. Când are de luat o decizie ezită îndelung până o găseşte pe cea mai proastă după care trece la împlinirea ei cu cel mai aprig entuziasm, cu entuziasmul mamei ce vrea să-l vadă bărbat în toată firea pe pruncul născut fără mâini.

Scriam pe tăbliţa mea: Un scrib din casă a… Text incomplet, cu descifrare nesigură, de pe o tăbliţă de lut găsită în *Şcoala scribilor* la Nippur.

Lumea e a celor care au răbdare cu ea.

Îl năpădea şi pe el tentaţia vreunui viciu până-n pragul cedării dar îşi spunea: Şi ce făceam să fi fost mort?

De ce-aş face atâta caz despre neştiinţa mea, la fel de notorie ca şi a altuia? Mi-o suport şi o folosesc ca şi cum ar fi ştiinţă verificată, doar să nu mă laud cu ea. Surprinzător, la mine falsul merge la fel de bine ca şi soluţia adevărată.

Stau pitit în pânda mea şi văd cum vânatul vânează vânătorul aşteptând în cătare să-i cadă la vreme potrivită…

Cât eşti aici nici nu mă pot gândi la tine. Îndepărtează-te un pas sau şapte paşi, îndepărtează-te o zi sau şapte zile şi gândul meu te va căuta ca pe centrul pământului, te va ajunge ca piatra ce fuge spre acelaşi punct de oriunde ar scăpa.

De ce mi-i tot mai greu să mă culc oricât de târzie ar fi ora din noapte, de ce am insomnii tot mai lungi? Îmi este frică, poate, că nu va mai veni trezirea, că nu va mai fi încă o zi, următoarea? Ce să fie insomnia mea lungă altceva decât spaima de noaptea din care nu te mai trezeşti.

Într-un fel şi violatorul se bate pentru dreptul său la dragoste, pentru dreptul său la dragostea victimei, a oricărei femei pe care el o alege.

Publicitatea e atât de reuşită că nu mai vreau marfa; m-a săturat cât am *mâncat-o* din ochi.

Progresul este, simultan, un pas mare în faţă, un pas mare în spate. Niciodată nu ştiu unde mă aflu când sunt în preajma progresului…

De ce urmezi fără socoteală trupul tău? Îmi urmez trupul ca într-o boală din care nu-l pot întoarce şi el mă târăşte în prăpăstiile lui.

Visele nu-s ale mele. Mă bucur de ele doar ca spectatorul de cinema ce nu poate vedea de două ori acelaşi film. Trebuie să golesc sala pentru alţi spectatori care, treji, aşteaptă la uşă.

Aţi desenat vreodată un clopot văzut de sus, din cer? Un clopot mare, cel mai mare? Oricât de simplu aţi vrea să-l desenaţi vor fi câteva cercuri ca şirul de unde iscate de piatra aruncată în apă… Clopotul – urechea ivită din cântecul lumii.

Trecând palma peste ceaşca de cafea, o căldură umedă, omenească, îi atinse pielea ca o respiraţie de femeie, o respiraţie ce se înalţă fără efort, fără chin. Suflarea aceea o apropie de gură şi soarbe din ea cu pleoapele lăsate ca şi cum ar aluneca în voia altor lumi.

De câte ori apare un Cezar providenţial, se va naşte dintre noi şi un Brutus, geamănul chemat din simetria oglinzii de către aceeaşi providenţă.

Mă lăcomesc la clipe să-mi pot risipi anii.

Eşecul meu strică vreun plan divin sau abia aşa îl împlineşte?

Mirosul care-mi tulbură nara simte tot mai acut depărtarea vieţii de trupul ce-o ţine.

Vreau lucruri perfecte de la mine, de la alţii, ca şi cum aş fi în rai iar trecerea altora, a lumii întregi, nu m-ar atinge.

Şi un sfert din energia cu care îmi apăr păcatul ar ajunge să-l mărturisesc şi să mă lepăd de el. Dar cum să am puterea, voinţa acestei despărţiri?

Tornada – figură de stil nimerită forţei din idee. Cum mişcă aerul, fără apăsare, de nevăzut în înălţarea sa, cum mişcă din temelii şi case, şi fiinţe, să ne urce apoi ca pe o metaforă în Cer de unde ne întoarce nemântuiţi, risipindu-ne în ţărână.

Privesc un graur care mă amuţeşte cu trilul său şi sunt atât de mândru de admiraţia mea disperată de parcă eu aş fi autorul minunii: cum să nu mă întristez când graurul zboară de sub ochii mei fără arate că mă vede, fără să arate că mă ştie. De ce atâta ingratitudine pe lume?

Torentul de hohote vesele împroşcat între ochi e semn de acceptare în lumea celor comuni; ochiul ce surâde tăcut – semn subţire între iniţiaţi.

De dimineaţă alerg după soarele meu şi curând voi apune fără să-l ajung…

Sunt liber şi rău pentru că aşa mi-i scris în zodie, în palmă, şi-n frunte mi-i pus. Altfel eram mielul de sacrificiu care niciodată nu-şi va împlini destinul de berbec şi peste a cărui turmă a trecut măcelul atâtor sărbători pascale.

Voi fi fost odată ca-n poveşti, voi fi fost ca niciodată.

Mă zguduie din temelii liniştea pe care mi-o doresc, care va veni, liniştea ce o presimt în gene.

Da, medicina face progrese dar nu în decenţă: înainte doctorul îţi confirma moartea doar după ce actul se întâmpla; acum îţi spune el când să mori, te programează el să aştepţi ori plăteşti taxa de urgenţă dacă vrei să sari peste rând!

În timpurile de început toate erau de spus, toate erau de auzit, de crezut şi prima respiraţie a fost Minunea. În vremea când zilele nu se numărau, când nici clipele nu se numărau şi clipele erau lungi cât zilele, când valurile erau ca zilele de acum iar marea era toată veşnicia din viaţa ta şi nici nu-i ştiai adâncimea…

Cel mai bun dansator pe sârmă e cel care n-a călcat niciodată pe sârmă; cel mai mare clovn e cel care n-a ajuns în arenă şi încă n-a râs nimeni de el.

Spărtura şi poarta prin care să intri în pielea ta le vei găsi singur sau nu le vei găsi niciodată…

Se întâmplă să-mi placă să dăruiesc printr-un gest spontan, pe neaşteptate, luându-l prin surprindere pe zgârcitul ponderat din mine; nu simt nici o plăcere să mi se-ntoarcă gestul oricât de hămesit după daruri aş fi…

Frumosul? O fină senzaţie de bizar şi inutil, obrajii perfect asimetrici ai unui singur chip.

Voi fi şi eu puternic când voi fi în stare să refuz tentaţia liniştei, beneficiul de a fi slab.

Marele adevăr (re)descoperit de mine până acum? Epuizanta şi veşnica zbatere în uimire: *Cum este posibil ca eu să fiu, cum este posibil ca eu să nu fiu?*

Oricât aş scrie, cu cât sunt mai inspirat, rândurile se aştern sub degete ca *trans*-scriere…

Lumea – maşinărie rotundă, închisă etanş ca un submarin, suficientă sieşi, mulţumită de sine şi fără tine. Tu, rămas pe dinafară, parazit pe pielea ei, o vei linguşi cât doreşti şi tot nu-i vei intra în graţii prin nici o spărtură din zid, prin nici o gaură din acoperiş.

Da, viaţa mea nu-i cu nimic mai presus de puful păpădiei şi nici nu-i o prioritate a Cuiva de mai încolo de mine.

Ce să fie omul altceva decât jucăria divină prin care ideile Lui se rostogolesc în groapa cu nisip…

Privesc cu câtă demnitate smerită, cu câtă modestie moare firul de mohor uscat de arşiță. Atâta noblețe tăcută, atâta credință fără emfază, fără durere, n-am văzut la nici un martir.

Stângăcia în a-ți arăta sentimentele e un semn de grație și de nevinovăție, dar pe cine convinge stângăcia?

Lectura sub oboseala serii, sacadată de întâmplări exterioare, reia pagina de zece ori. Citesc tot altceva ca şi cum, pe aceeaşi foaie, un îndărătnic îmi strecoară semnele altei lumii, cu alte înțelesuri.

Mă uit în jur şi mă simt atât de jignit de condiția de om de parcă până mai ieri am fost cu siguranță un cal, un cal oarecare.

Să dispară, zic, printr-un cataclism, litera A, tot ne-am înțelege în scris; mai ocolind din cuvinte, mai sărind câte-o silabă, şi, cred, ne vom descurca şi fără B. Lipsind din şirul nostru un om poate nu se deşiră încă pânza lumii, nu se deşiră nici doi oameni de-ar lipsi. Dar când dispar cu miile, parcă sensul frazei se schimbă-n țara asta.

Trei zile la rând am urmărit o femeie pas cu pas; dacă entuziasmul ei ar mai fi ţinut o zi, cred că o ajungeam.

Care dintre noi, şi ştiind că este o viaţă de apoi, şi-ar dori să treacă în nemurire acum?

Celor născuţi cu bunătatea în ei n-o să le cer să renunţe. Cei răi însă n-au de ce să se străduiască să-şi strice firea, efortul i-ar face doar mai odioşi.

Anumite senzaţii intime ţi se transmit dinspre lume printr-un clipit, într-o aluzie subtil scăpată în lumina discretă din surâsul unei străine, gestul de care ţi-ai amintit într-un vis, şi atât.

Cumpănirea năpastelor ce te aşteaptă prin abilitatea ta înnăscută de a le chema, acea abilitate întoarce-o cât să afli echilibrul fragil ce ţine fiinţa vie în faţa ta, în faţa celui gata să te doboare.

Scriu *becisnic*, mâna tastează greşit şi calculatorul servil culege *vecisnic*. Nu corectez, las aşa căci hazardul ştie ce face şi nu sună rău pentru degustătorul de cuvinte care încerc să fiu.

Faptul că fiinţa ta a simţit nevoia şi Ziditorul a hotărât să-ţi dea stropul de minte ce-l ai, asta-ţi cere să fii gata oricând să tragi gămălia de fosfor pe scăpărici. Luminează-te aşa în spirit să prinzi cearta, când cu lumea, când cu tine şi, atunci, abia atunci stropul tău de minte să-l laşi pe scăpărici.

Muscă să fiu, o clipă nu m-ar îngrijora soarta speciei mele. Nici ca om nu mă îngrijorez şi mă gândesc la specia mea ca la muşte.

Starea asta de nerăbdare mă apasă şi acum ca în pauza grea dintre două potopuri…

Viaţa, o minune ivită din imperfecţiunile ei.

Să mă nasc, să respir, să trăiesc, chiar să visez ca să mor apoi *sub numele* şi *în numele* meu – pare de un egoism dezgustător din partea mea.

În scrisoarea neajunsă la tine, acolo ai adevărul meu întreg scris negru pe alb, scrisoarea care n-a putut trece de poştaşul lumii.

Fiecare dintre noi e de neînlocuit pentru sine cât să-şi împlinească nevoia sa, aşa cum fiecare e în felul său un unicat de inutilitate pentru ceilalţi.

Îndatoritor ca trestia, măsoară-ţi îngăduitor umilinţa şi culege sub arşiţa zilei fărâma de vis ca puţina umbră ce ţi-a mai rămas din comoara deşirată înainte de trezire.

Aş locui pe un vapor, să fiu pentafizicolog, după o ştiinţă înfiinţată de mine, cu mistere de numărat pe degetele de la o mână. Plutind fără să cad în uşuraticul delir metafizic, aş vieţui rătăcind pe un vapor hăbăuc, *corabie nebună* sub cerul fără stele, vremea toată câtă mi-a mai rămas din viaţă.

Pasul sferic – pasul simultan în toate direcţiile, unda radiată ca fenomen divin al mişcării vii, deplasarea ubicuă, imaginată şi necucerită de om, ca o plecare din gând.

Nu-s născut pentru idealul vreunui fanatic, nici să calc pe urme de bezmetic în extaz. Nu m-aş devota nici mie însumi, darămite trufaşului dăruit cu har ce omoară vorbind în numele meu şi-mi dezvinovăţeşte fiinţa în faţa Neînfiinţatului.

Am citit toată ziua, aproape fără pauze, o carte, o carte de patru sute de pagini. În amanteria asta aşezată, lectura nu era nici pe departe atât de pasionantă, pe cât de pătimaş era cititorul.

Nu-mi judeca ziua după fapta de-afară, pe care n-o pot controla, n-o pot stăpâni, ci după fapta din interior, după ceea ce gândesc, simt, visez. Zilele mele adevărate sunt zilele care-mi trec pe dinăuntru, pereche fiecare cu noaptea ei de sub aceeaşi piele.

Aforismul meu, pasăre zburând înaintea aripii.

Neîndemânarea mea creşte de la frază la frază până când, probabil, n-o să-mi mai răspundeţi la bună-ziua tot insistând să vă spun că nu mă-nţeleg pe mine, nu vă înţeleg pe voi – şi nici acest simplu gând nu-l pot zice limpede, pe înţelesul meu, pe înţelesul vostru. Mai degrabă aş asculta furnica să-mi spună ce visează un peşte.

Mă feresc de conservanţi, de adausurile sintetice din mâncare, din băuturi: vreau să rămân un produs ecologic care putrezeşte şi viu şi mort.

Porumbeii dorm pe acoperiş cu capul în aripă şi cu un ochi deschis în cer după gaia ce nu doarme, pereche de veghe şi pândă pe bolta mea.

Om de lume, ce expresie o mai fi şi asta!

Văd, în nopţile cu lună plină cum, în cimitirul din Săpânţa, morţii ies să-şi admire crucile, să-şi contemple portretele înguste, să-şi citească versurile şi văd cum încă mai pictează la rima lor.

Îmi dau silinţa cât pot să mă păstrez şi eu ignorant precum anticii şi mi-i greu să ascund că ştiu mai puţin decât voi. Deşi mă silesc, în arta necunoaşterii de sine nu-l pot depăşi pe Socrate, el atingând excelenţa. Abia el, pătrunzătorul Socrate, ar fi aflat mai puţine despre mine şi n-ar fi ezitat să mi-o spună.

Scria încordat, cu toată şira spinării arcuită grav, fiinţa sa înfăşurându-se arc de ceas în jurul ideii ce-l însuma şi, pe măsură ce scria, încordat pe fiecare semn, pe înţelesul îndărătnic care nu se lăsa înşirat pe hârtie, cuvântul se destindea în cuvânt, litera în literă, ca un arc de ceas din acele ceasuri vechi răsucite la câteva zile, trăind astfel şi ele viaţa lor pe lângă alte fiinţe, cuvinte şi oameni, şi cine ştie cui îi este aproape şi de ce.

Poporul acesta e în agonie de vreo două mii de ani. Agonia românească – un model de veşnicie ca un proiect de eseu pe care l-aş scrie, dacă rudele, prietenii, nu mă vor lapida de cum anunţ titlul!

De cu noapte am pierdut, deodată, atingerea cu tot ce a fost adevăr viu şi, fără gând, zbor pe tălpile goale peste cărările pământeanului de ieri.

Floarea soarelui răsare pe coasta Raiului dar aş zice că întâi şi-a ales numele, apoi traseul pe cer şi, la urmă, forma, culoarea, înălţimea. *Floarea soarelui* mai întâi a fost chemată pe numele ei, destinul său venind firesc, cu răsăritul.

Nimic Cezarului, nimic lui Dumnezeu! N-au decât să se slăvească între ei, n-au decât să mai ia şi unul de la celălalt, pentru că, ce au de luat de la mine, vor lua oricum!

Am o aşchie în palmă de mulţi ani; nu mă doare tot timpul dar ştiu că-i acolo de când am mângâiat o scândură negeluită. Azi, orice aş mângâia, spinul îmi aminteşte de clipa slăbiciunii mele cum, o dată, cândva, am vrut şi eu să fiu tandru.

Este şi o lăcomie a simţului de a pipăi lumea cu afecţiune, cu dragoste şi cu ură, pereche a lăcomiei la mâncare, la avere. Cum alţii sunt striviţi de grămezile de bijuterii parcă blestemaţi să le poarte, aşa şi cei lacomi în sentimente se năruiesc sub povara simţirii lor, comoara de care nu se despart.

Pomul de Crăciun îţi arată corect dărnicia cu tine, cu ceilalţi. Pomul de Crăciun e atât de frumos şi de încărcat pe cât suntem şi noi.

Câinii mei mă ştiu de stăpân şi de glasul meu ascultă când cu haita străină se bat până la capăt. Câinii mei – cu carnea mea îi ţin.

În faţa ticălosului acesta, aproapele meu, singura pedeapsă pe care o am la îndemână e să nu-l iubesc: pedeapsa lui – blestemul meu. Iar dacă el mă iubeşte, (doar şi-un ticălos iubeşte), eu, în singurătatea mea, îl iubesc chiar cu disperare.

Înviere, mântuire, viaţă de apoi: motive grave ale existenţei noastre derizorii, mize convenabile jocului ambiguu cu divinitatea.

Cu o vitalitate mai spornică decât a ta, alţii, stăpânii tăi, te supun uşor şi tu parcă o şi doreşti. Şi, în supunerea asta, zâmbind amical îi trădezi cu toată puterea ta, cu toată dăruirea, păstrate în ascuns, să-ţi rămâi credincios doar ţie, cum şi ei rămân fideli crezului lor căruia vor să te supună.

Mi se recomandă, *pentru o viaţă sănătoasă*, normală, multă fibră, multă celuloză din vegetale, din legume, din fructe. Aşa trec prin mâinile mele şi îngurgitez sute de foi de celuloză, carte după carte, în care ideile – substanţa hrănitoare, vitaminele proaspete – vai cât de puţine sunt. Dar nu mă îngraş, înghit multă fibră, iar digestia mi-i bună!

În lume în care nimic nu merge, la ce-ţi ajută ceasul tău că îţi arată oricând ora exactă?

Ne tragem din cai, încă mai suntem rude de sânge cu ei, şi o vreme s-a păstrat acea peninsulă de trecere dinspre centauri spre noi dar podul s-a rupt. Pentru centauri suntem o specie dispărută.

E beznă aşa de mare în jurul meu că văd prin piatră bezna de partea cealaltă.

Vina la El, pedeapsa la mine…

Femeia – semenul ideal păstrat în imaginarul inapt să devină realitate.

Stau şi ziua cu lampa aprinsă şi draperiile în geam. Dacă priveşti din stradă, dacă priveşti dinspre lume – nici nu plec, nici nu-s acasă.

TALISMAN DE GHINION

Victoria asupra altuia vine ca o înfrângere asupra fiinţei tale, a credinţei tale în Dumnezeul cel bun; de aici bucuria ta reţinută, de aici gustul dulce otrăvit al izbânzii tale.

Să-ţi fie indiferent să mori sau să trăieşti, cu şi fără motiv, fără cauză, fără spectatori, fără însoţitori – ce eroism pe dos e şi acesta.

Melcul, ureche de doctor grijuliu ce umblă singură, lipită de pământul bolnav de plămâni, să-l asculte cum respiră, cum îi bate inima, cum îşi dă sufletul sub tălpile noastre.

Cititul, în ochii mei, ca farmec apare şi când citesc o reţetă, că nu ştiu dacă eu scap de boală ori boala de mine, până să aflu de ce parte cade leacul, cui îi descântă vraciul, într-a cui cârcă rămân eu – cel de scrie despre minunea lecturii.

Vreau să-mi văd iluzia de bine drept realitate, nimbul de peste voi toţi şi nu-mi este uşor, dar încă îmi mai educ voinţa.

Sunt şi fapte mai înalte decât tine spre care nu-i firesc să-ţi înalţi ochii dar, dacă tot s-a întâmplat, nu le cerceta.

În adolescenţă, pentru câţiva lei o ţigancă rătăcită pe strada noastră ne ghicea tot viitorul auzit într-un ghioc. Cum eu n-am avut bani destui, mie mi-a ghicit doar sfârşitul.

Adam, Eva, nu s-au ivit ei curaţi ca lacrima de vreme ce aveau vina poftei în trup, când salivau şi numai aflând de fructul oprit. Au primit vina asta întreagă – dar din partea Tatălui, vină ce n-o mai putea îndura nici El, şi El poftind să guste mărul proaspăt fie şi prin gura păcătoşilor, copiii lui.

Fără să mă ştie, fără să se fi apropiat de mine în vreun fel, cineva plânge după mine cu credinţă de păgân: *Vai de această carne care depinde de suflet şi vai de acest suflet care depinde de carne!*

Să mă pot bucura, să mă pot întrista, am învăţat de la voi să simt cu măsură, cu măsura acestei lumi. Dar sunt stricat: cum simt sarea, ciorba lumii e deja peste măsură de sărată pentru sănătatea mea; de vreme ce simt dulcele, sigur e prea dulce pentru mine; odată ce mă preveniţi de răul cel nou, răul acela mi-a putrezit deja sângele.

Acelaşi nor se face un monstru după ce te-a încântat cu chip de înger doar cu un minut mai devreme. Cât de aproape de noi sunt norii…

Insomnia topeşte jarul, îmi topeşte zilele una în alta, cu ochii deschişi, cum ai stinge ţigară în ţigară.

Noi ştim să primim un rege, dar ştie el protocolul de primire cum se cuvine a unui om de rând? Care dintre mai marii lumii ar avea puterea să-l privească în ochi pe unul dintre voi?

Puţina materie din noi ne ştie viitorul mai bine decât ne-am şti noi trecutul.

Iubesc literatura ochiului de fotografiat când afirmă fără să explice: *Acest obiect există!* Nu-mi spune de ce, de când, pentru ce sau cum există. Vreau răspunsuri? Îmi voi răspunde singur! Fotografia îmi dă realitatea, adică verosimilul într-un context limitat, pe măsura mea.

Singur în tot muntele, fără să vezi, fără să auzi, fără gândul ce pipăie ceaţa neagră din jur, într-un timp de piatră. Sub plapoma nopţii, în patul tău îţi imaginezi fiinţa stând în bezna din patul tău şi simţi răcoarea dinspre dimineaţă cât stai pe acel munte, simţi cum te pătrund primele raze încă nevăzute, cum nu le vei vedea nici pe celelalte pentru că îţi închipui doar că tu eşti muntele fără vedere, fără auz, fără gândul ce pipăie lumea de pe coama de piatră a timpului.

Omul aşteptat în lume, omul dorit de noi, încă n-a ieşit din plămada de lut a lui Dumnezeu iar El încă se mai codeşte: s-o facă, să n-o facă?

O mare parte din viaţă mi-o petrec tot şter-gându-mi urmele.

Se vede de la o poştă că, în neamul meu, sunt primul ajuns la ştiinţa de carte, la spirit, lux pe care îl afişez cu tupeul proaspeților îmbogățiți. Cum să vă cer să-mi prețuiți lucirea ce nu se acoperă din aurul vechi moştenit de la părinți?

Piesa-i gata, cortina s-a lăsat, scena s-a golit, actorii au plecat în viața lor şi eu tot nu înțeleg ce se întâmplă cu personajele după ce se termină piesa. Am văzut-o de atâtea ori că nu mai ştiu…

Tolstoi ținea trei jurnale, două la vedere şi altul, scurt, ascuns în cizmă pe care, prudent, îl purta la el să nu i-l citească Sofia Andreevna. În toate scria adevărul dar Tolstoi cel adevărat a rămas în cizme zi şi noapte, toată viaţa sa.

Văd căţei cât pisica şi care latră dulăii mari, ba se reped să-i muşte de zici că acum îi dau gata. Cum să nu te înduioşeze curajul, devotamentul pechinezului pentru stăpânul său! Bine dresaţi, dulăii de rasă ştiu regula, nu se pun în gură cu javrele mici şi trec fără să le pese lăsându-i pe cei mari, stăpânii de căţei, stăpânii de dulăi, să-şi dea mâna, să bată palma.

Să aduci pe altarul jertfei bobul tău de orez cu aceeaşi venerație ca şi cum ar fi o cireadă de vite; sufletul tău credincios va pune diferența…

În urma femeilor dispărute din viața mea, cioburi de parfum, cioburi de parfum, doar atât.

Sunt mirat cum îmi îmbătrâneşte lumina în ochi şi-mi curge în riduri pe față. Mi-i tot mai greu dimineața, printre sloiuri de cearcăne să ajung cu privirea la voi.

Sărăcia unora în privința harului e voință divină şi nu-i drept să-i pedepsim pe aleşi, pe cei cu vocație, aşezându-i în acelaşi cântar cu dezmoşteniții din naştere, cu cei fără daruri; l-am supăra şi pe Fericitul Augustin.

Opera sa e darnică şi primitoare ca şi marea: dar să o traversez, să trec atâta apă fără să mor de sete, trebuie să vin cu apă de băut de acasă!

Stăpâneşte-ți singurătatea, bucură-te de ea ca de singura avere ce ți-a ajuns vreodată pe mână.

Fără a fi un orator de tribună, (dintre cei capabili şi-n lipsa argumentului să te convingă prin emoție, prin gestică), îmi place şi mie să vorbesc pentru că abia aşa ideea mea cucereşte spațiu şi prinde relief, spre deosebire de rostirea doar în gând unde pare o schiță plată, că te şi întrebi ce adevăr e acesta numai în două dimensiuni.

Parfumul mă cucereşte ca un spirit străin, de animal, de plantă, adică din alte specii, din alte regnuri, eu însumi râvnind la altă stare a simţirii.

Să-ţi arzi pe rug semenul, putere de zeu! Ne mai rămâne strădania plăcută de a-i găsi şi o vină.

Nu-mi place rasismul altora: îmi cere să cred că lebedele negre n-ar fi lebede, pe câtă vreme rasismul meu crede că abia lebăda albă este excepţia care se dă-n spectacol.

Mă furişez spre tine ca ploaia ce plouă în sus de dragul umbrelei tale.

Ochelarii, cu dioptriile lor, îmi intră adânc în anatomie până îmi schimbă vederea asupra mea, apoi asupra voastră, fiinţe de care mă separ prin sticla ce vă deformează mai aproape de chipul vostru văzut, nu şi înspre adevăr.

Dumnezeu e în mine, eu sunt în Dumnezeu – o ambiguitate stranie ce face să mă port altfel cu mine însumi, cu o atenţie plină de evlavie, să mă port cu voi de la altă înălţime, aceea a grijii faţă de Aproapele meu, un Dumnezeu şi El.

Atârnăm deasupra unui ocean imens, fără margini, fără fund – cerul. O secundă gravitaţia să ia pauză – şi ne vom scufunda fără urmă în acel ocean. Să dormi ori numai să treci pe sub cerul liber – curaj de inconştient!

Odorul florii de salcâm, suflet din mausoleul antic în briza serii. Văzduhul grădinii, vastă necropolă ce-mi poartă nefiinţa în litanii.

Suliţa zorilor străpunge abia azi bezna dură din noaptea cruciatului învins de vedeniile sale.

Ştiu, te-am auzit, ai bătut în uşă şi n-am răspuns. Era sărbătoarea lipsă din calendar, ziua când nu avea să se întâmple.

Ivită dintre pietre o viperă firavă şi nefiresc de lungă pentru subţirimea sa, alunecă sub ochii mei unduindu-se într-un scris semitic, abia perceptibil. Sunt cuvinte dintr-o vrajă, dintr-un vechi descântec, pe care le învăţ fără voie. Acum le ştiu pe de rost şi le repet ca pe talismanul ce mă fereşte de veninul oamenilor: *Muşcătura ta pe tine te otrăveşte!*

Dansul iniţiatic, imitaţie a realităţii ivită în spirit când, peste voinţa hazardului, îţi impui finalitatea dorită de tine forţând proiectul lumii să intre în ordinea ta.

Credinţa de-ar fi o tehnică, un sport cum e săritura în lungime, în înălţime – m-aş antrena zi de zi să-mi sporesc abilitatea, să-mi întăresc muşchii, muşchii credinţei, şi aş ajunge în Cer înaintea tuturor concurenţilor. Aş călca pe cadavrele voastre numai să fiu primul. Dar nu sunt un sportiv, nu ţin la performanţă şi toţi concurenţii, vii sau morţi, mi-o iau înainte până şi-n credinţă.

Frunzele de ulm cad în războiul toamnei sub cerul străpuns de lenevoasele salve trase din tulnice crescute pe dealuri împreună cu fetele.

Orice victorie asupra spaţiului o plătesc din visteria mea ca un pariu pierdut în faţa timpului.

O vreme crezusem că teiul, cu lemnu-i parfumat precum neaua, nu s-ar ţine pe tulpină fără o fiinţă vie sub coajă. Şi acum cred că floarea de tei e mireasma fragilă a fecioarei de neatins.

Lumea întreagă, tot globul, urăşte vidul, şi cât s-a-ntărit vidul de pe urma urii noastre! Nimicul ăsta, golul cu putere de adeziv absolut ne uneşte emisferele în întregul ce pare de nedespărţit.

E bogat ca un cozonac amicul tău: are de toate, şi zahăr, şi nucă, şi stafide. Are ce-i mai bun dar, cu toate bunătăţile lui, până ce aluatul ăsta nu trece proba focului, tot crud este.

Dormeam cândva într-o casă în care ploaia trecea prin acoperiş. Sub cerul înnorat trăiesc şi acum senzaţia că mai am alături tânăra amantă gata să mă inunde.

Aş crede că legile astea pe care le calc să rămân *sărac şi curat* sunt făcute de infractori, de infractori sadea şi nu la modul figurat. Bine, poate că exagerez: dar că sunt făcute măcar de avocaţii acestor infractori putem fi de acord?

Până la o vârstă credeam că te-ntorci din viaţă cum ai coborî din tramvaiul în mers şi revii la casa ta. Şi tramvaiul a luat-o la vale…

Iscodit pizmăreţ pe gaura cheii, cine să rămână demn şi cast după ce şi-a dat jos pantalonii?

Ce nedreptate! Eu nu ştiu ca un spital să poarte numele vreunui pacient, a unui singur pacient măcar însănătoşit cu adevărat, care să fi devenit nemuritor într-o asemenea clădire.

Virtutea ce tu însuţi o simţi că îţi lipseşte nu-i un păcat ci-i semn că în curând vei primi darul aşteptat împlinindu-ţi-se golul ce te doare, e semn că în curând vei trăi rotund întregirea ta.

Îşi aminteşte de mine abia în clipa în care îi ies în cale şi-i vorbesc, de parcă până atunci n-aş fi existat, de parcă abia atunci m-aş fi născut. Pe oameni ca aceştia nu te poţi bizui nici să le trimiţi o scrisoare. Nu eşti sigur că locuiesc la vreo adresă la care poşta să-i ajungă.

Casa mea de la Curteşti are un păcat: privind din prag peste câmp, peste livezi, departe în orizont, aş vrea să aud valurile, oceanul. Ei, ce să fac, nu se aud valurile! Numai vântul câteodată bate duşmănos ca şi cum ar vrea să mă scufunde, să-mi scufunde casa ca pe o corabie rătăcită, vântul visând şi el că, suflând peste mine, suflă deasupra oceanului.

Sfinții care au ucis cu mâna lor ori au îngăduit omorul în numele credinței i-aș scoate din calendarul creștin. Ăsta-s eu – un fanatic!

Nevinovăția sa îl sufoca așa cum îl sufoca și mireasma pură de crin.

Voi fi în fața ta și aburul acela nu-l vei crede ființă vie; voi vorbi și nu vei auzi; voi fi pleoapă pe ochii tăi și n-o să vezi; mă vei îmbrățișa fără să simți că pe tine însuți te ții în brațe. De unde să fi venit eu, cel ce nu a plecat niciodată de acasă?

Dincolo de îndoială, risc înșelarea amară și, cu cât voi fi mai ferm, cu atât voi greși mai grav față de mine. Dar cine este sigur de îndoielile sale?

Și sunt oameni care străbat lumea așa, tăind-o oblic, cu privirea piezișă, despicând-o val cu val, ca un profil de proră, fără să spere că va ajunge cândva la un liman. Așa trăiește el, în răspăr cu lumea care se și poartă cu el ca un ocean în veșnică furtună.

Mi-am cumpărat un caiet gros, poate voi găsi motive să scriu un jurnal, zi după zi. Țin caietul în mâini și-l răsfoiesc de la sfârșit spre început ca și cum l-aș fi umplut deja cu zilele ce vor urma și acum aș vrea să le revăd luând-o dinspre viitor, de la ultima filă până în ziua de azi. Dar toate paginile sunt albe, întâmplările netrăite așteptând încă prima filă de jurnal.

A venit vremea să culeg şi să scutur merele coapte din grădina mea fantastică: pomii toţi cad la pământ, cu tulpini, cu crengi, iar fructele rămân suspendate în aer să aştepte primăvara viitoare.

Mi se şterg visele de parcă mă trezesc din altă fiinţă, din ascunsa viaţă a altuia.

E o minune cum dispare durerea în cel mort, cum dispare ura, mila, regretul sau setea de răzbunare. Cum să te lepezi aşa uşor, atât de ieftin, de vină, de obsesia ei, doar sub scuza că ai murit. Sau nici mortul nu scapă de regrete?

Privesc barza care, cu un broscoi în cioc, se târăşte mult până să decoleze. După acel efort ridicol, eu aş fi renunţat la prada ce orăcăie a batjocură, aş fi renunţat să mai zbor vreodată.

Ori scriu – ori trăiesc; ori spirit – ori animal.

Un câine se uită în oglindă şi vede alt câine, *altul* decât se ştie, neprietenos şi, oricum, nu *un animal de companie*. Starea asta parcă o recunosc; uneori şi eu văd în oglinda din faţă o fiinţă ostilă, străinul căruia nu mă încred să-i las cheile casei.

Hainele scumpe de pe manechinele de carton şi ghips din vitrină au, aşa, un aer de lucru inutil. Chiar nu ştiu de ce-or fi îmbrăcate de vreme ce, aici suntem toţi de acord, manechinele n-au nici o ruşine de ascuns, nici un defect de acoperit.

Plictisită de singurătatea nopţii, umbra îmi târăşte trupul afară din casă de cum se face ziuă.

Stai în pace, nu-ţi mai număra anii cu ochii în spaime! Nu timpul îmbolnăveşte; timpul de toate vindecă şi omoară trainic, curat; da, cititorule, când zilele tale ajung la semnul în carte lăsat.

Din ce lume, din ce neam, să fi venit străinul acesta din mine.

În iarba înaltă de sub muntele luminat de lună, un cosaş de noapte.

Mi se adună pe agenda telefonului numerele unor prieteni morţi de-o vreme. Nu-i sun, nu îndrăznesc să-i deranjez şi nici nu le şterg numărul de parcă încă aştept un ultim apel sau, cine ştie, când voi trece şi eu dincolo să am pe cine să sun!

Din perspectiva unui milion de ani, a *Istoriei* adică, ce-am trăit noi până acum va fi o istorioară conservată între două straturi de roci, lecţie trecută uşor de profesorii grăbiţi, sub un titlu anost: *Turbulenţa primelor milenii din era creştină.*

Brăţara neagră, talisman de ghinion, o port să-mi amintească cine sunt, o port şi când îmi curmă încheietura forţându-mi mâna spre gestul scurt, nervos, ca un tic de avar. Port brăţara neagră şi aceeaşi cătuşă nu-mi permite gestul larg şi generos, dărnicia salvatoare mie, aproapelui meu.

De-ar fi să-mi povestesc viaţa de puber ar trebui s-o fac ca şi cum aş povesti despre cineva cu totul necunoscut mie. E mai credibil să vă spun despre mine ce-am auzit şi eu de la alţii.

Cele rele tind să se repete până când se împlineşte catastrofa, pe când cele bune vor să dispară după prima înfiripare, după prima încercare. Să fie doar că *se întâmplă* – şi atât?

Mă surprind miluindu-mă singur cum aş milui pe ultimul cerşetor ştiind că-mi las puţina credinţă în mâini nevolnice să o spulbere ca pe un pumn de cenuşă.

Aflu cum să întineresc şi eu: privesc pendula în oglindă şi văd cum timpul tot înapoi mă duce.

Iată-te, vrei să fii fericit de unul singur fără să plăteşti preţul când, de fapt, fericirea îţi cere să-i jertfeşti tot ce ai: familie, prieteni, iubiri, copiii tăi – pentru ca tu, într-o uitare deplină, să fii fericit în iadul comun în care trăim cu toţii.

Citesc prospectul pentru leacul zilnic şi-mi cad ochii pe *contraindicaţii,* o pagină cu litere mărunte şi nu-mi vine să cred câte pericole sfidez cu ignoranţa mea eroică: abia acum aflu că, plătind reţeta, mi-am plătit sfârşitul. Vindecarea!? A, da, pe un singur rând, cu un scris tot mărunt se vorbeşte şi de acest *efect*, caz rar şi în care sunt sfătuit să mă adresez, de urgenţă, medicului.

Natura rabdă şi abaterea de la regulă. Totuşi, nu suportă aberaţia şi o pedepseşte în felul ei: fără încrâncenare îi stâlceşte plozii, urmaşii.

Suferinţa, văd, te îmbolnăveşte, te ucide, dar nu scrie poezie. Dorul de suferinţă, da, poate!

Marinarii zdrobiţi de furtună se apropie de insulă strigând fericiţi: *Pământ, pământ!* În singurătatea ei, insula îngenunchează şi se roagă: *Ia-i la tine, Doamne, ia-i şi pe ei până să ajungă aici!*

Eşti liber să gândeşti orice binefacere, orice monstruozitate, nu şi a le înfăptui. E bine: prin faptă repeţi proiectul gândit, proiect care, pus în operă, devine inutil ca dublura la visul originar.

Mă puteam ivi ca hipopotam şi tot nu m-aţi fi recunoscut iar eu nici atunci n-aş fi ştiut ce caut între voi sub o altă înfăţişare. Doar Ziditorului îi trebuia ceva mai mult material pentru a vă spune nimicul ce-l ştiu, acelaşi nimic ce vi-l spun acum.

Pentru a fi văzută, umbra are nevoie de un suport – pământ, perete, altă fiinţă, orice alt ceva dar nu altă umbră.

Ura fierbinte, violentă, ridică toporul şi despică, ura cea rece întoarce spatele cu tact. Amândouă cer curaj. Da, cer curajul pierzaniei: să ai răspunderea urii tale, când alţii n-au curaj nici pentru iubirea lor!

Nu ştiam în ce zi m-am născut şi, astăzi, am dat calendarul de pe calculator înapoi: aflu că s-a întâmplat duminică. Aşadar, în fiecare săptămână am sărbătoarea mea respectată de toţi!

Am şi eu un motiv de mândrie: sunt şi păcate pe care nu le-am putut săvârşi încă!

Cu bătrâneţea, faptele de rutină din tinereţe devin acte de eroism. Dar dacă unele fapte pe care acum le fac cu plăcere, le-aş fi încercat în tinereţe, sigur le consideram un martiraj.

Cal sălbatic de stepă, cuvântul: n-am reuşit să-l prind, să-i pun şaua, să-l călăresc, dar l-am vânat o viaţa, şi aşa am îmbătrânit în doi, alergându-ne unul pe altul. Cuvântul meu – minunea ce n-o pot rosti, ce nu-şi poate spune singură pe nume.

O pâine, o poezie, aceeaşi în zi de sărbătoare, aceeaşi în zi de lucru! O pâine în toate zilele.

Viaţa ascunsă… Înţelepţii ne învaţă să trăim ascuns, să nu ne arătăm afectele, teama, credinţa, nici fapta noastră măcar. Da, e înţelept să taci cât mult despre tine, să taci mult şi despre alţii, să laşi să se vadă cât lasă iarba să se vadă din tot ce pătimeşte ea, fără un scâncet, fără reproşuri către Cer iar dacă nara lacomă simte ceva, e doar mireasma ce acoperă o poftă. Şi eu, în orbirea mea, văd în măr savoarea şi nu spaima de neîndurat a pomului în faţa secetei din anul ce vine.

Urâm la alţii ceea ce sigur zace şi în interiorul nostru dar ne este frică să-l descoperim. Urâm semenul cum urâm oglinda de pe care nu mai putem smulge pânza neagră după doliul din casă.

Aş zidi şcoli să învăţăm despre binele făcut pe muţeşte, făcut hoţeşte, fără să te ştie altul, nu cât să-l deprindem de mici, am aflat şi eu că n-are sens, cât măcar să ştim la ce distanţă trecem de el.

Omul – vieţuitoarea ce şi-a scos ceasul afară din trup să măsoare şi clipa altora. Aşa mă asigur că timpul nu moare cu mine cum ar putea crede şi cel mai umil câine când i se întâmplă şi lui.

Cum să ne înţelegem, amice? Beţia mea de vin este din altă lume decât beţia ta de votcă.

Viaţa m-a pus pe drum, iar eu mai caut calea.

Ceea ce ştie lumea despre mine şi ceea ce ştiu eu priveşte în mod clar două persoane cu totul diferite; avem foarte puţine locuri în care ne atingem, în care ne întâlnim… Şi nu mă întrebaţi ce cred eu despre lume!

Să publici în engleză e ca şi cum ai lansa mesajul tău în Atlantic; dacă scrii în franceză e ca şi cum ai lăsa mesajul în Mediterana – pe câtă vreme să scrii în română pare să-l arunci direct în fântână. Până să mă prindă disperarea îmi zic: E bine şi aşa, apa bună de băut e în fântână!

N-am experienţă de lunetist dar exersez cu bunăvoinţă salutul respectuos de la mare distanţă, aşa cum unii se antrenează ţinându-şi respiraţia pentru a-ţi nimeri inima de la un kilometru.

Să se ia numele de pe cruci: în nume nu-i doar destin, ci şi rădăcină de viaţă.

Prea slab să înving, prea furios să fiu victimă.

Nopţile tale – câmpii arate cu paşii mei descălţaţi de cărările lumii.

Moartea – o doamnă amabilă, întotdeauna potrivită pentru vârsta ta.

Ce este metafora decât un roman pe scurt care, uneori, îl poţi ascunde într-o poezie.

După o pândă de ani, cactusul din geam şi-a deschis, în sfârşit, floarea, tocmai când stăpânii plecaseră în concediu. La întoarcere au găsit toată casa îngropată sub ruina acelei feerii.

Copilul, crud în naivitatea sa, îşi întreabă mama: *Pe tine te iubeşte cineva?*

Îţi închipui ce coşmar dureros ar fi ca trenul, sensibil şi înţelegător cu nerăbdarea ta, să ajungă mai devreme în gara unui oraş, atât de devreme încât acel oraş încă nici să nu fi fost construit, încă nici să nu fi fost visat de locuitorii săi?

Lumea minerală are de toate şi încă multe faţă de noi, dar îi lipseşte – probabil – erotismul. Să-mi închipui o scăpărătoare idilă între Rubin şi Agata?

Soluţia problemei de-acum – calea cea mai rapidă să ajungi la prăpastia următoare.

Am trăit fapte cumplite, de necrezut încât, de-acum încolo, orice aberaţie s-ar întâmpla ar părea ca venind în linie firească şi nu m-ar surprinde. De aceea bătrânii sunt un prost exemplu în faţa celor ce vor să fie raţionali şi cuminţi pe lungi perioade din viitor!

Piatra cu piatră se sparge, piatra cu piatră se scrie…

Ştiu o reţetă simplă pentru toate relele: să rămâi viu, atâta doar, viu. Jură că te vei trezi şi mâine şi ţine-ţi jurământul, apoi soluţia vine de la sine. Fii încăpăţânat, supravieţuieşte dezastrului, supravieţuieşte-ţi ţie însuţi!

AZI NU SE MAI FACE ZIUĂ

Conform unor credinţe probate în milenii de încercări, lumea e Creaţie, creaţie divină. Şi eu sunt convins de un adevăr: că azi suntem aşa şi nu altfel, o datorăm desigur credinţei, credinţei mele ferme în îndoială, credinţei mele în mirare.

Iluzia, amăgirea – motoare ce mă poartă lin spre ziua de mâine, destinaţie de altfel fără gust, de n-aş trăi-o de azi ca o speranţă bine piperată cu toate mirodeniile din nopţile Orientului.

Să te revolţi împotriva destinului e de înţeles dar, dacă ai caracter, fă-o când vei fi rege în plină glorie, nu om de rând în poarta cimitirului.

Cina, oricât de săracă, numai pâine, pâinea zilei de pustnic, peste care picuri picul de vin aspru-amărui, devine festin de prinţ, când luna îţi cade în braţe ca un prieten nesperat.

Moartea-i veşnică? E bine, barem pe asta s-o ştiu rezolvată ca lumea şi odată pentru totdeauna că altfel, nestatornic cum sunt, nimic din ce-mi reuşeşte nu durează.

Ochii mei se miră mai mult decât înţelege spiritul umilit.

Cum să nu mă sperii când realitatea prinde gând în urma mea, gând ce zboară şi devine guguştiuc ca orice adevăr de rând.

De la început de lume, între mine şi femeie se ţine o tăgadă obscură. Fac pe potriva ei ce fac, pe întocmirea ei ca suflet, ca trup, dar vântul urcă norii să-mi bată mereu împotrivă şi, aşa, între noi se naşte copilul din flori al neînţelegerii noastre.

Chirurgii ştiu să aştepte luna să scadă, să scadă apa fântânii, când şi sângele meu de lunatic se domoleşte din clocot. Ei nu mă deschid sub raza de lună, cu marea în aflux sărind peste dig, dacă vor ca rana lin să se închidă. Atunci, liber să curgă sub lună plină, sângele viu se ridică trup de fântână.

Îmi arată constelaţiile bolţii, câte una pe rând, ca pe nestematele familiei, cu răgazul să ajung cu privirea până acolo, îmi arată şi colţul în care, ea ştia, mai dorm încă planete ascunse. Aflasem şi eu, erau doar în mine, şi am căzut de acord să le dăm nume, numele noastre încât, pentru o noapte, să păşim unul pe steaua celuilalt.

Guvizii prinşi cu mâna mea din apa sărată a mării îi duc în camera de hotel şi-i ţin în chiuvetă. Acum, că i-am prins, mă scot din sărite cu voinţa lor disperată de a se-mpăca şi cu apa dulce ca orice vietate, ca mine bunăoară. Totuşi, din omenie, o să le arunc un pumn de sare de bucătărie.

Când vezi un stol de păsări înălţându-se ca o singură fiinţă în zbor, ai zice că stolul e ghidat şi pus în mişcare de un singur gând, şi aş jura că aşa se întâmplă în cer.

Uşor, cu nesăbuinţă chiar, accept împlinirea oricărui ideal înalt propus lumii pentru a mă târgui îndelung la mijloacele de a ajunge acolo, mă târguiesc până când, om de înţeles, ajung la căile meschine, cele ştiute şi bătătorite de toţi.

Clopotul – ţipăt înecat în oceanul de ceaţă. Frumos şi înspăimântător, duios în disperare şi omorâtor de trist, clopotul mă linişteşte cu prevestirea sfintei nefiinţe. Clopotul, cântec ascultat, deodată, în cer şi pe pământ.

De câteva săptămâni traversam deşertul, rătăcisem o vreme iar caravana rămăsese cu provizii puţine, şi noi nu trecusem de jumătatea drumului spre oază. Ştiam sigur că vom muri cu toţii, când chiotele chefliilor din stradă mă făcură să ridic ochii din carte aducându-mă în realitatea nopţii mele din care mă abstrăsesem doar de două ceasuri. Eu n-am scăpat, caravana – poate…

Aş cumpăra senin pentru zilele mele aşa cum cumpăr culori să dau pe-afară pereţii casei, să-i spoiesc pe dinăuntru, aş cumpăra senin…

N-o să afli, cum să afli, ce abis deschide, ce cale închide celui viu, plecarea aproapelui său.

Să gândeşti zi de zi la răul posibil, să-l măsori, să-l cântăreşti – cale sigură să-l ţii departe, să uiţi şi pofta împlinirii lui. Tot aşa se-ntâmplă gândind şi iar gândind la binele ce eşti pe cale să-l faci.

Au, steaua mea! Cum dormi tu, cu soarele deasupra, de parcă te-ai îngropat în lumină!

Cel cu spaima în cârcă nu întoarce capul când, noaptea, se-aude strigat de vocea străină cu chip necurat. Să ascult de duhul ce-mi spune pe nume, îmi sună şi mie ca prevestirea unui capăt de drum.

Aş fi îngerul cu aripi lepădate care, după ce s-a salvat după atâtea prăbuşiri, devine pilot de încercare pe suflete de păcătoşi mântuiţi, aşa cum scrântiţii urcă în cer supersonice abia ieşite din reparaţie capitală.

De la o vreme, până şi oamenii zăriţi întâia oară îmi par cunoscuţi şi tot îi asemăn şi-i judec greşit după chipul celor ştiuţi de mult deşi nu se cunosc, şi-s străini neam de neamul lor… Voi fi singurul ce judecă greşit căci şi mie, până la urmă, străinul din chipul ce-l port mi se pare cunoscut.

Pentru voi, pentru fiecare dintre voi, ce dezastru, eu fac parte din ceilalţi, sunt ceilalţi. Da, prietene, pentru tine, pentru ai tăi, eu sunt *voi*.

Nevoia judecăţii drepte duse până la capăt îmi cere să-l execut, să-l spânzur cu mâna mea pe fratele mişel. Dar nevoia, ca o pândă de plăcere, să-mi spânzur fratele mişel, de unde vine ea?

Eroarea: soluția corectă la o problemă greşită.

O calci în picioare, o frământi cu lutul tălpilor tale, dar cărarea rămâne cu viaţa ei, şi nu ştii spre ce capăt te poartă cu adevărat. Poteca mea de senin – nu cu mine ți-ai început rostul, nu ştiu de unde vii, nu ştiu, iarăşi, când mă vei lăsa!

Totul pentru hoit, totul pentru binele lui! Ne dedicăm unui trup pentru care lucrează mai toate industriile până va ajunge, sigur, materie primă în mâna vreunui gropar improvizat.

Uitarea ca un sentiment pierdut: corăbiile din marea secată au dispărut de mult deşi umbra pânzelor în vânt încă mai ascunde soarele meu.

Meteoriţii se reped spre Pământ, văd cum vin la mine şi stele căzătoare, comete mânate ca de o curiozitate irezistibilă vor să dăm mâna, dar în ultima clipă ratăm întâlnirea. Asta bănuiam şi eu: de aproape nu-s aşa de atractiv, nu-s *interesant*; ba, respingător cum sunt, trebuie să fiu ocolit.

Viaţa-mi curge şi cât maşina e oprită la stop; eu rămân blocat în ambuteiaje dar umbra mea o ia înainte pe jos să nu întârzie la întâlnire.

O şoaptă în sufletul meu: *Mă simt bine precum cuţitu-n pâine*.

A cui religie duce pasărea renăscută din ou, egală cu Dumnezeul înaripatelor? Cum să despart, în zbor, ciocârlia de Dumnezeul ei?

Să te încrezi în hazard, fără să-i faci cu ochiul, fără să-l tragi de mânecă, de mâneca în care ţine asul, e ca şi cum te-ai lăsa în seama trişorului la jocul de poker. Cum să te mai plângi de ghinion?

Scepticii – fiii dezmoşteniţi ai Ecleziastului, ai acelui Ecleziast rămas fără urmaşi. Moşia lor pierdută – risipită *vânare de vânt*.

Aş zice că textul a fost dintotdeauna pe foaia mea de hârtie iar eu rad cu peniţa doar, cum aş răzui lozul să văd câte cifre are câştigul. Aşa, răzuind, dau cu ochii de texte vechi ce mă pândeau de mult pe foaia trasă din top, la noroc.

În pâine mi-i speranţa că-mi voi hrăni trupul, speranţă pe care, ca flămândul în post, o împlinesc smerit; în femeie aşteaptă promisiunea iubirii mele, eu fiind cel ce va împlini fapta. Şi fac păcate: e o vină, ce vină urâtă, să gândesc la femeie ca flămândul la pâinea de noapte.

Spaima, înger păzitor, îmi înţepeneşte aripile pe omoplaţi, să nu zbor, să nu-mi las cumva penele prin copaci. Spaima îmi dă fobia de înălţime, de căderea în gol, mă ţine cu ochii lipiţi de pământ şi aproape de casă, cu toate penele în ordine.

Acelaşi bazar al deşertăciunii ce te-a copleşit vizitând aleile cimitirelor, acum îl găseşti în memorii postume – un fel de reînviere păgână când, nici Dumnezeu să fii, nu mai crezi în tine!

Să opreşti ceasul ce ticăie sau să-l întorci cu faţa la perete când ai oaspeţi – politeţe de zeu.

Judicios programată şi administrată cu sistem şi metodă de către un guvern pătruns de răspunderea sa, foametea ne duce la disperare pe termen lung. Spaima de foame însă, fără strategie, fără proiect, ne face obezi şi când e seceta mai mare.

Să înduri dezastrele cosmice ca tragedii premeditate, năpaste ce te au în vedere anume pe tine, să le vezi cu măşti de neaflat sub chip omenesc, fantasme ce te persecută ca ruda de aproape, ce te caută până şi-n vise – toate aceste urgii topindu-te într-o revelaţie vie şi intimă cu tunetul şi cu ploaia, cu norii, cu zăpada, cu viforul din stele… Iar tu vei fi trăind aşa, într-un mariaj ascuns, ocult, cu toate aceste stihii până vei tresări blând la fulgerul ce-şi scrie semnul în pereţii casei tale, ceilalţi semeni ocolindu-te de parcă le-ai fi trădat neamul pentru toate celelalte vieţi câte or mai fi urmând.

Puţine cariatide mai rămân drepte dacă li se ia clădirea din spate. E o mare cheltuială, un mare efort să ţii femeile astea frumoase în picioare…

Coşmarul îmi face unghia pană. Oasele, pe care nu mai calc, dor şi-n somn până să ajungă aripă.

Domină peste tot improvizaţia de parcă mâine ar fi sfârşitul lumii şi nu mai contează că piramidele noastre de carton vor fi stive de gunoi după prima ploaie.

Cel cu vatra de jar aprinsă în piept nu tânjeşte noapte de noapte după iubirea cuiva: sare din arşiţa coşmarului său, sare în drum, în calea de beznă, şi iubeşte el.

Bună parte din viaţă eşti unealta de fier a poftei ce te mână ca dintotdeauna, din ascunsul tău înspre lumina ucigaşă. Într-un târziu ajungi scula de aur a voinţei veştejite, dornice să te jertfească binelui final.

În pat, până să adorm fac proiecte, planuri în detaliu la care lucrez din greu toată noaptea: cum să-mi amân datoriile; cu ce bani să-mi tratez măselele; cum să mă feresc de secetă şi câte altele. Somnul îmi este ca o călătorie de afaceri, ca o zi de salahorie şi umilinţe… Aşa se face că, topindu-mi problemele până în zori, sunt mai liber decât alţii şi par un egoist feroce când, singur, mă plimb între doi copaci cât e ziua de mare.

Şi eu mă conduc, în tot ce fac, după un gând raţional, premeditat: îmi potrivesc viaţa şi visele cu rigoare numai după voia întâmplării.

Mă amestec frăţeşte cu umbra; câtă umbră am în mine, atâta fiinţă în umbră am.

Fiinţă de abur – apă şi foc deodată.

Până şi un munte foarte înalt, e înalt pe culme, nu la poale, unde pot urca şi copiii la fel ca pe un deal oarecare.

Miroase bine trandafirul cu petala deschisă în zori şi e în firea sa darnică să se risipească în jur. Dar cum mireasma aceasta din rai să o alături trupului tău stricat încă de pe când era viu? Cum poate jivina hrănită cu carnea altei jivine, hrănită cu carne moartă, să miroase a floare în floare?

Ştiu păsări clocind pietre numai să aibă şi ele pui şi-i ridică în aer aşa, cu aripi albe de cremene. Unde-i atâta dragoste, şi Dumnezeu pune mâna.

Ascult muzică, o ascult în chinul meu şi cu taina care, fiind a mea, n-am vrut să v-o spun: pentru mine muzica nu-i râu şopotind, nici pădure fugărită de vânt; muzica nu-i faptă de scris în cărţi, nu-i căţel de luat în braţe, nu-i tablou de ascultat cu ochii. Muzica auzită de mine cântă de una singură, când îi vine bine; muzica mea – un suflet ascuns în tăcerea ce-i prieşte.

Poezia – pâine de casă frământată în mână cât e noaptea de lungă… Or fi brutării unde se va face şi pâine bună, dar nimic nu te hrăneşte mai sănătos decât aroma coaptă în vatra ta.

Doar visul meu n-o să mi-l viseze altul, în rest – ce gândesc, ce vorbesc, ce scriu, e ca marfa în piaţă: totul se vinde, şi se vinde din nou.

Iarna se amână din noapte în noapte, nici toamna asta n-a fost cum ne-am aşteptat iar azi, ce ghinion, azi nu se mai face ziuă.

Ziaristul are mereu la îndemână bricheta, scăpăriciul, sticla cu benzină, ceva de ademenit primul pojar ieşit în cale. N-o fi el vânătorul cel bun la suflet ce-şi alungă prada până s-o însemne.

Ce perversitatea de estet stricat să mai fie şi asta de mi se pare mai albastru, mai senin şi mai adânc cerul strălucind în băltoaca în care calc cu picioarele mele, decât în bolta înaltă de deasupra?

Dispar mistuit în focul care sunt.

Mă uit la cuvânt ca la o maşinărie abia inventată, să văd pe unde-i îmbinat, cum merge, din ce ţară, din ce familie vine, din gura cui se-aude, ce riscuri or fi când îl laşi singur în stradă s-alerge fără frâne. Maşina infernală dintre canini se cere să aibă în spate o carte tehnică, un ghid de folosire, şi n-or mai fi atâtea auto-mutilări, atâtea accidente, poate.

Ridic ochii spre Cer şi-mi zic aşa, să prind curaj ca în faţa unei prăpastii în care sunt gata să mă arunc, ridic ochii spre Cer şi-mi zic că nici Cerul nu-i pe atât de înalt pe cât pare.

Bolnav, m-aş interna în spital ca, din cardiacul ce sunt, să devin nemuritor. Dar aşa, cât să mă tratez de-o boală cu alta şi tot să mor, ce rost are?

Fără vise, fără visele cu care mă întâlnesc noapte de noapte şi de unde-mi trag năvoadele cu iluzii, cu spaime, n-aş avea nici un motiv să mă lăcomesc acum la somn, la ziua de mâine…

Ea nu luptă cu destinul, îl urmează pas cu pas şi îl împlineşte. Ce s-ar face destinul fără ea?!

Lumea-i metafora ei însăşi. O bună parte din lucruri îşi pot lăsa în loc figura lor de stil iar lumea va funcţiona mai departe, aşa cum funcţionează şi acum – ca un joc de cuvinte. Lumea-i metafora ei însăşi şi nimic nu o face mai uşor de străpuns, de priceput…

Cititul de unul singur, între patru pereţi – combustie după care trebuie să mă reinventez, să fiu altul, pârjolul mistuind tot ce fusesem, tot ce avusesem înainte – fără să fi salvat nimic. Ca păianjenul fără noroc căruia prada îi sparge pânza, şi eu înjgheb tot altă ţesătură care, sigur, la următoare carte va fi din nou mistuită de focul lacom al altora, mistuită de prada prea bogată.

De când ochiul tău uitat în tine trece-n viciu? Ne-am obişnuit să ne fim indiferenţi, să privim zile şi luni la rând, vecinul, amicul, decât să ne uităm în noi înşine, aşa cum ne-am uita în fântână să vedem cât mai urcă apa în noaptea cu lună.

Revelaţia – clipa de uitare de sine când afli ce s-ar petrece în afara ta dacă nici n-ai exista.

Sunt focul ce se stinge pe vreme frumoasă încât vara nici n-ai pe cine lua în casă…

Cum zboară pasărea înspre alice ca spre bobul hrănitor de moarte…

Mă uit la câine cu înţelegerea cu care m-aş privi în oglindă. Are porniri să mă muşte până la os, până la turbare, şi-i simt muşcătura închipuită de parcă m-aş muşca singur. Da, furia aceea sălbatică de a-şi muşca stăpânul a luat-o de la mine.

Să-ţi alegi femeia pentru banchetul nopţii ce vine cum pofticiosul face piaţa salivând şi încercând pe limbă carnea fragedă de pe tarabe, gustând trufandale ce-ţi fac cu ochiul, alergând cu ele acasă să le găteşti după reţete probate şi ieri – un meniu festiv cu aperitive, creme pasate, muşchi în sânge, cu garnituri şi sosuri savante stinse în alcooluri din fructe exotice, cu deserturi flambate şi cinând apoi cu amicii copleşiţi de gustul subţire al gazdei lor. Să-ţi alegi femeia nopţii, toate – fantezii, fantezii de gurmand oriental!

Să dormi în liniște în orașul unde zeci de mii de insomnii te pândesc și unde fiecare ins puiește pricini de nesomn pentru celălalt, cine poate?

Noi înșine vom pleca lăsând în urmă doar numele: câteva litere ce îngroapă un ideal.

Ne iluzionăm că, prin progres, păstrăm adevărul și aruncăm eroarea. Pentru mine și astăzi știința are tot atâtea falsuri ca și în Evul Mediu, ca și în Antichitate – încât, peste ani, sigur vom găsi alte Pământuri plate, încă vom afla inși care nu pleacă în Australia de frică să nu cadă de pe glob!

De ce să plângi, de ce să fii trist? Ia în palmele tale mâna unui copil, mângâie obrajii unui prunc, să simți dogoarea zilei de mâine…

Aș alege, de-ar fi, să trăiesc vremuri care nu cer să-mi las bârlogul cald și *ceaiul meu*, care nu-mi cer să fiu erou mântuitor numai să parez ura din jur, să salvez canalia de mișelia altei canalii, să apăr precara onestitate a unora și așa acceptată cu silă. Nu-mi doresc această faimă. Nicicând nu m-aș fi duelat pentru onoarea mea, nu m-aș fi lăsat ucis, nici n-aș fi ucis rivalii vreunui rege doar să-i lustruiesc lui gloria. Știu, lași ca mine mor de mâna rudelor, ei nu-s *nobili* iar blazonul din poarta mea ar fi rămas alb, fără nume, fără semn. Dar de ce-aș justifica prin bravadă goală o naștere din hazard, inutilă, de care nu răspund, și nici nu tânjesc să-i dau vreun sens morții, oricum, de nerefuzat.

Mi-am luat un câine şi, pentru osul ce i-l dau, îşi face treaba cum trebuie: latră la lume din lanţ, îşi latră şi semenii – pentru că eu nu latru cu adevărat nici înspre mine, dar să mai latru la alţii.

Eu nu-s util. Bolile şi viciile mele sunt utile cuiva. Sclav al lăcomiei mele, al lăcomiei altora…

Puşcăriile aşteaptă şi ele reforma. E vremea să funcţioneze şi acestea după statutul select al Academiei: titlul şi scaunul să se acorde, nu temporar, ci pe viaţă: cum apare un loc liber, va fi chemată următoarea eminenţă de pe lista de aşteptare, noul venit rostindu-şi *discursul de recepţie* dedicat meritosului înaintaş abia eliberat!

Cumpăr încă un loc de casă, mai cumpăr o vie şi înc-o vale cu dealul ei, adun spaţiu pentru că vremea, ca amanta de inimă, nu se cumpără, nu se vinde, ci te alege ea ca apoi să te răpună din milă în plin peisaj, sub dealul cumpărat de tine şi care, agăţat de orizont, pernă-ţi stă la căpătâi.

Mai am o inimă, o inimă caldă ce bate devreme, bate ora de vară. Medicii nu ştiu de ea şi nu-i prind bătaia pe aparatul lor; e inima mea ascunsă într-un loc adânc de care nu ştiu nici eu – o inimă neatinsă de nimic ce este lumesc, etalonul meu pentru ora exactă, o inimă ce nu încetează să simtă şi să doară nici cât fiinţa-mi trece prin banala moarte clinică anunţată de stetoscopul atent la bătaia inimii mele slabe, ştiute de voi.

Îmi persecut trupul şi, sub legi mai drastice, aş fi condamnat pentru abandonarea în suferinţă a semenului, a propriei fiinţe, o străină despre care nu ştiu nimic, faţă de care n-am sentimente…

Şi Dumnezeul Ăsta îşi măsoară bunătatea: iartă, îmi iartă doar păcatele din care ies singur.

Aud cântece în limbi străine, în graiuri ce nu le ştiu, dar şoapta aceea este a mea, e ruptă din mine şi mă cuprinde întreg. E ca şi cum, în Japonia fiind, neştiind cuvântul pentru pâine, pentru pâinea asta pe care o am acum pe masă, în Japonia fiind, dac-aş vedea pâinea, aş şti că acela este cuvântul foamei mele de-acasă.

Brusture!? Ce greu se usucă, ce greu moare buruiana asta!

Mă costă scump regimul de flămânzire cu orar, plin de rafinamente austere cât să-mi ţin vie foamea şi – nu slăbesc nici un dram. Dar instinctul meu de supravieţuire e mulţumit: el crede că groparii flămânzi îngroapă ghiftuiţii de zi cu zi.

Am o semnătură aberantă, una mai diferită decât alta, încât mereu mi se refuză plăţi, acte. Nici două litere din numele ăsta nu-s în stare să le scriu la fel şi doar tupeul meu îl convinge pe casier să-mi ia banii. Ştiu şi eu că am semnătura a doi inşi, unul corect care vrea să plătească şi altul care şi-acum i-ar deschide uşa lui Dillinger.

Ei doresc cu toată puterea să facă răul şi pentru că n-au tăria să facă răul acesta altuia, unui străin, îl face cuiva apropiat, celui iubit, unui prieten, cuiva din familie, şi-l fac lor înşile.

Eu şi-n gând scriu, şi când dorm scriu, până şi visul meu ajunge în scris, şi ceea ce mi-i scris, în visul de noapte mi-i spus.

Nu toţi oamenii pe care nu-i vezi câteva zile la rând mor, au murit deja. Trebuie să faci un mic efort de imaginaţie să-ţi închipui că-s vii, vii ca şi tine, doar că au învăţat să respire fără să te vadă.

Apa trece, râul rămâne…

Şi faptul că-ţi afli semenul după chipul unui trup, chip şi el luat din părinţi, şi nu după mintea ta ori după suflet, ar trebui să-ţi spună ceva, să rămâi cu ochi de veghe pe fumul din zare. Semenul meu după trup, doar trupul meu ţi-l arăt.

Să calculezi şi peste o mie de ani secunda unui răsărit de soare, în ce zi şi la ce oră vei vedea eclipsa, să notezi clipa când două planete se suprapun vederii noastre ajutate de lentilă – ce victorie! Ştiinţa afişată în faţa unor corpuri ce scapă voinţei mele nu-mi spune decât că noi promitem veşniciei să fim *aici, cu toţii,* şi peste o mie de ani. Am încredere în astre, în punctualitatea lor dar, în privinţa mea, n-aş paria nici pentru răsăritul de mâine.

Cum mi se vatămă carnea în lumină şi cum mă păstrează bezna; cum vremea îşi face viermi în carnea mea trecută, tot altă viaţă hrănind…

Prin aerul acesta respirat de alţii, fiinţa mea se trece imagine străvezie, până să-ţi ajungă-n priviri.

Mărturisesc: Şi litera asta subţire, anemică şi străvezie, e viaţă din viaţa mea.

Rădăcinile bătrâne încă dau muguri sub gingii, os pe os lucrând, slujbă de nesomn, să-şi învie iarăşi trunchiul de calcar. Mă înţep cu limba în bobocii înfloriţi târziu, când mi se ruinează dinţii peste gingii de lapte, moi ca de copil.

Ca semn că am suflet de târâtoare, Cerul e locul din care mi-am dorit întotdeauna, de-ar fi să ajung, locul din care să mă-ntorc pe pământ.

Ajuns pe mijlocul brânei peste râpă, indecisul nu face pasul înainte, nu păşeşte înapoi, dar se clatină sigur de el, sigur pe îndoiala sa şi, împins de nu ştiu cine, calcă alături – calcă ferm în adâncime.

Un călugăr întorcându-se de la apă găseşte în patul său o prea frumoasă fecioară. Închide uşa la loc şi, cu credinţă, îşi face în celălalt capăt al pustiei altă chilie. Şi iar îl află pe diavol în pat. Şi ridică altă chilie, tot altă chilie dar – degeaba. Ostenit, înţelege că menirea sa nu-i să ridice chilii în pustiu ci să trăiască alături de diavol!

Mila din mâna mea nu satură, ci măreşte foamea lumii. Dau pomană în toate zilele şi văd cum cerşetorii sporesc rărindu-i mereu pe cei darnici: Nu, nu asta-i calea mea de a face binele.

Trenul îmi traversează visele în toate nopţile săptămânii ca o rudă, ca o rudă ce te poate vizita oricând, ca strămoşul ale cărui gene mă domină şi-n somn. În genealogia asta rătăcită sub pământ mă aflu şi eu, vagonul din urmă, vagonul de la care toate gările îşi iau rămas bun şi-i întorc spatele.

Să-ţi aduci gândul până-n pragul ivirii sale, să compui pianul bucată cu bucată, să-i întinzi corzile aproape să plesnească, să-i aşezi clapele, de fildeş, de abanos, să pui în golul său cântecul tău întreg şi din care nu vei da lumii nici un sunet… Să-ţi aduci gândul până-n pragul ivirii sale după ce-ai văzut ca într-un vis tot ce vor pătimi veacurile, să aduci gândul până aici, să simţi cum îţi stau oasele acelui gând în beregată de să te sufoce, să simţi iminenţa prorocirii ce va incendia lumea iar tu să amâni pojarul, să stingi gândul cu adierea unui clipit cât întorci pagina cărţii abia scrise spre pagina albă –

Final.

C U P R I N S

Jaful din dragoste // 5
Pielea de sub piele // 23
Gravitaţia orizontală // 41
Far de beznă // 55
Făpturi şi fapte // 73
Tribuna tăcerii // 89
Pânda de mine // 103
Mirarea de voi // 121
Testamentul răbdării // 139
Greşeala în bine // 157
Talisman de ghinion // 173
Azi nu se mai face ziuă // 191

* *
*